

பச்சை மனிதன்

ட. நிசார்

5

பச்சை மனிதன்

ଶ୍ରୀ କଥିତ ମହାନ୍ତିଷ୍ଠାନ ପାଦମୁଖ ଯାତ୍ରା ଆମେ

ଗଣ୍ଡ ମନ୍ଦିର

Digitized by srujanika@gmail.com

நாலாசீரியரின் ஏனைய நால்கள்

கவிதை

01. கனவுப் பூக்கள்	- 2005
02. ஓயாத அலைகள்	- 2007
03. திராட்சை ரசம்	- 2009

சீறுக்கதை

01. உயிர்வலி	- 2009

சீறுவர் பாடல்கள்

01. நட்சத்திரப் பூக்கள்	- 2006
02. வெண்ணிலா	- 2007
03. மலரும் மொட்டுக்கள்	- 2007
04. சிறகு விரி	- 2008
05. பாவிருந்து	- 2009
06. இளைய நிலா	- 2009
07. நல்ல தங்காள்	- 2010

சீறுவர் கதைகள்

01. முத்துக்கணையாழி பாகம் 1-	2010
02. யானையும் பானையும்	- 2011
03. முத்துக்கணையாழி பாகம் 2-	2011

கலைஞர் குத்துப்பாடு மினி வெள்ளி
கலைஞர் குத்துப்பாடு மினி வெள்ளி
பச்சை மனிதன்

சிறுகதைத் தொகுதி

எ.நா. - நாகை வெள்ளி வெள்ளி

நாகை வெள்ளி வெள்ளி

ISBN-978-81-222-0203-0

நாகை வெள்ளி வெள்ளி - நாகை வெள்ளி வெள்ளி

நாகை வெள்ளி வெள்ளி - நாகை வெள்ளி
நாகை வெள்ளி வெள்ளி - நாகை வெள்ளி
நாகை வெள்ளி வெள்ளி - நாகை வெள்ளி

ISBN-978-81-222-0203-0

நாகை வெள்ளி

உ.. நிசார்

நாகை வெள்ளி - நாகை வெள்ளி வெள்ளி

நாகை வெள்ளி

வெளியீடு
பானு பதிப்பகம்

நாகை வெள்ளி

நாகை வெள்ளி

நாகை வெள்ளி

இந்நால் தேசிய நூல்பிவிருத்தி ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபையினது அனுசரணையுடன் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இந்நாலின் உள்ளடக்கமானது தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபையின் கருத்துக்களை பிரதிபலிக்கவில்லை என்பது கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டும்

© எச். எல். எம். நிசார் - 2013

புனைப் பெயர் - உ. நிசார்

ISBN 978-955-0503-04-9

இலங்கை தேசிய நூலகம் - வெளியீட்டில் உள்ள பட்டியற் தரவு

நிசார், உ.

பாக்க மனிதன் / உ. நிசார் .- மாவணல்லை : பானு பதிப்பகம், 2013
ப. 104 ; செ. மீ. 21x14

ISBN 978-955-0503-04-9

i. 894.8113 டுவி 23

ii. தலைப்பு

1. சிறுகதை, தமிழ்

கணினி வடிவமைப்பு	: யீட்டு கிரபிக்கல்
29, பிரதான வீதி,
மாவணல்லை.
அச்சுப்பதிவு	: எம்.ஜே.எம். அச்சகம்
119, பிரதான வீதி,
மாவணல்லை.
வெளியீடு	: பானு பதிப்பகம்
70/3, புதிய கண்டி வீதி,
மாவணல்லை.

സമർപ്പണമ்

எனது அன்பு மகள்
நாக்டி மரினா நிசாரக்கு

அணிந்துரை

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் “பிரதேச” முக்கியத்துவம் மிக முக்கியமாக தனித்து நோக்கப்பட வேண்டியதொன்றாகும். இந்த “பிரதேசப்” பண்பே சில வேளைகளில் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்துக்குத் தனித்துவமான முக்கியத்துவத்தை வழங்கியிருக்கின்றது. இது பற்றிய பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் (ஸமுத்துத் தமிழ் இலக்கியத் தடம் 2000:68) பின்வரும் கருத்து நோக்கத்தைக்கது.

“புவியியற் கூறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, அதேவேளையில் சமூக, பண்பாட்டு அக வேறுபாடுகளையும் மனங்கொண்டு நோக்கும்பொழுது இலங்கையின் தமிழ் பேசும் மக்கள் (அதாவது தமிழிலக்கியம் மூலம் தங்கள் உணர்வு / உணர்ச்சி அந்தரங்களை வெளியிடும் கூட்டத்தினர், பின்வரும் பிரதேசங்களிற் கால்கொண்டு வாழ்கின்றனர் என்பது தெரிய வரும்)

1. மட்டக்களப்பு
2. திருகோணமலை
3. வன்னி
4. மன்னார்
5. யாழ்ப்பாணம்
6. மலையகம்
7. மேற் குக்கரையோரம் (பிரதானமாகப் புத்தளம் முதல் நீர் கொழும் பு வரை)
8. தென் பகுதி (பாணந்துரை முதல் திக் வெல் லை வரை) இந்தப் பிரதேசங்கள் ஒவ்வொன்றும் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் உப பண்பாடுகளாக (Sub Culture) கருதப்பட்டத்தக்கவையாகும். இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு பண்பாடு ஆனாலும் உண்டு.”

ஆனால், இந்தப் பிரதேச அலகுகளோடு முழுமையாக உடன்பட முடியாது. இலங்கை முஸ்லிம்களின் இலக்கிய ஆனாலும் பிரதேசம், சப்ரகமுவ மாகாணத்தையொட்டிய தமிழ் பேசும் பிரதேசங்கள் மிக முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இவையும் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் மிக முக்கியமான உப பண்பாட்டு அலகுகளே. இதற்கு சப்ரகமுவப் மாகாணத்தைச் சேர்ந்த மாவனல்லையைச் சேர்ந்த உ. நிசாரின் “பச்சை மனிதன்”

மிகச் சிறந்த உதாரணமாகும். இலங்கைத் தமிழ் சிறுக்கை உலகுக்கு உ. நிசார் புதிய அனுபவங்களைத் தருகிறார். அவர் மூலம் சமூக, பண்பாட்டு, சமய, மொழி அம்சங்களில் முற்றிலும் புதிதான அனுபவம் நமக்கு கிடைக்கப்பெறுகின்றது. இலங்கை மஸ்லிம்களில் ஒரு பிரதேசத்தவரின் மொழி, பண்பாடு பழக்கவழக்கங்கள் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதற்கு உ. நிசாரின் கதைகள் உதவுகின்றன.

நவீன் இலக்கியங்களை மதங்களின் அடையாளங்களைக் கொண்டு பிரித்து விட முடியாது என்பர். ஆனால், நவீன் இலக்கியங்களான நாவல், சிறுக்கதைகள் கூட தனியொரு மதத் தினரிடையே உள்ள பண்பாட்டு அம்சங்களை வெளிப்படுத்துவாக அமைந்து விடுகின்றன. அவ்வகையில் 1950-1960 களில் அ.ஸ. அப்துஸ்ஸமது என்ற இலங்கை மஸ்லிம் முன்னோடிச் சிறுக்கதையாளரின் “தங்கை” என்ற கதை பெரும் வரவேற்றபைப் பெற்றது. இதற்குக் காரணம், இஸ்லாமியத் திருமணத் தில் உள்ள சட்டமுறையொன்றை அவர் அக்கதையினாடாக வெளிப்படுத்தியமை ஆகும். பின்னர் இக்கதை சி.வி. வேலுப்பிள்ளையால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு 'Brother And Sister' என்ற தலைப்பில் வெளியானது. இவ்வாறு இஸ்லாமிய சமய விழுமியங்களை உள்ளடக்கிய பல கதைகளை உ. நிசார் எழுதியுள்ளார்.

இத்தொகுதியின் முதற் கதையான 'உறுத்தும் உள்ளங்கள்' புகையிலை கொண்டு பீடி, சிகரட் தயாரிக்கும் கைத்தொழிலை நிராகரிப்பதும் அதன் மூலம் சம்பாதித்த பணம் ஆகுமானதா? இல்லையா? என்ற விவாதத்தைத் தொடக்கி வைப்பதுமாக அமைகிறது. இந்த இஸ்லாமிய சட்டத்தைக் கதைக் கருவாக்கியதோடு மட்டுமன்றி மாவளைல்லைப் பிரதேசப் பாரம்பரிய குடும்ப அம்சங்களையும் மொழி வழக்கையும் வெளிப்படுத்துவது கவனத்திற்குரியது.

'ஒப்புரவு' மிக வித்தியாசமான கதை. கொம்பன் யானையை வீட்டு மிருகமாக சீதனமாகக் கொண்ட மஸ்லிம் குடும்பத்தின் பின்னனி கவாராசியமானது. இக்கதையினாடு கதாசிரியர் வெளிப்படுத்தும் 'ஒப்புரவு' நயக்கத்தக்கது. அக்கதையின் முடிவு பின்வருமாறு வருகிறது.

“தங்கச்சி உம்மா, கோபதாபங்களப்போல, போட்டி பொறாமகளப் போல, பலிபாவங்களப் போல காமமும் ஒரு அழுக்கு. அதுகள் மனிஷருக்குள்ளையும் ஈக்கு. மிருகசாதிகளுக்குள்ளையும் ஈக்கு. காமம் தலக்கி அடிச்சத்தாலதான் ஏன்ட கொம்பனார் எங்கயோ ஈந்து

வந்த கொமரி ஆனயோண்டுக்குப் பின்னால் இப்ப இது பெய்த்துக் கொண்டு ஈக்கிறாரு. அது போலத்தான் ஏன்ட மகனார், எங்கயோ போற கொமரிப் பொம்புள யொண்டுக்குப் பின்னால் அப்ப வழி தவறிப் பெய்த்து கெட்டு நொந்து போனாரு. ஒழுக்கமும் ஒப்புரவும் ஈந்தாத்தான் மனிஷனால் காமத்த வெல்லலாம். ஒழுக்கமும் ஒப்புரவும் கெட்டா காமம்தான் மனிஷன வெல்லவும்.”

இதேபோன்று பச்சை மனிதனும் இத்தொகுதியில் உள்ள மிக வித்தியாசமான கதை. இலங்கையில் இத்தகைய விஞ்ஞான ஆய்வு அனுபவங்களை எழுதுவது மிகக் குறைவு. ‘பச்சை மனிதன்’ கதையின் முடிவும் மிகச் சுவாரசியமானது.

‘உதை’, பெண் பிள்ளைகளை நிராகரிக்கும் சாதாரண கதையெனினும் இக்கதையின் குறியீட்டுப் பாங்கிலான முடிவு இல்லாமிய வரலாற்றின் அறியாமைக்கால நிகழ்வினை ஞாபகப்படுத்துகின்றது. ‘பறந்து செல்லும் பறவைகள்’, தற்கால சில பெற்றோர்களின் நிலையை வெளிப்படுத்தும் கதை. ‘பெரிய மீன்கள்’, சமூகத்தில் இன்னும் வாழும் பாரம்பரிய பூர்க்வாக்களை ஞாபகப்படுத்தும் கதை. இல்லாமிய விழுமியங்களோடும் குடும்ப உறவுகளோடும் சேர்ந்து பின்னப்பட்டதே இக்கதை.

இல்லாத்தில் மிக முக்கியமான சட்டமான ‘தலாக்’ விவகாரத்தை வைத்துப் பின்னப்பட்டதுதான் ‘ஒநாய்களும் ஆட்டுக்குட்டிகளும்’ என்ற கதை.

“தங்கச்சி, ஒரு ஆம்புள தன்ட மனைவிக்குத் தலாக் சென்னத்துக்குப் பெறகு, அதே பொம்புளயத் திரும்ப நிக்காஹ் செஞ்சி கொள்றத்துக்கு இல்லாத்துல எட்டில்ல என்டது உண்ம். ஆனா, அதுக்குப் பரிகாரம் ஈக்கு. ரகுமத்து மகளுட இத்தா முடிஞ்சதும் நாங்க அவவ இன்னொரு மாப்புளக்கி நிக்காஹ் செஞ்சி வச்சுவோம். ரென்டொருநாள் கழிஞ்ச பெறகு, அந்த மாப்புளேட்ட ஈந்து ரகுமத்து மக்களுக்குத் தலாக்கு வாங்கி எடுப்போம். அதுக்குப் பெறகு அப்துல் மஜீத் மகனுக்கு ரகுமத் மகள திரும்பவும் நிக்காஹ் செஞ்சி வச்சிறத்துக்கு எங்களுக்கு நம்பிக்கையான ஆள் ஒத்தர்தான் தேவ. அதுக்கேத்த நம்பிக்கையான ஆளொன்டு ஒங்கட குடும்பத்துல ஈக்கிறாரா? இல்ல, நான் எங்கட குடும்பத்துல ஒரு ஆளத் தேடிப் பாக்கவா?”

முஸ்லிம் திருமண சட்டங்கள் பற்றி அறிந்து கொள்ள

இக்கதை உதவுகிறது. இக்கதையின் எதிர்பாராத முடிவு வாசக ரசனையைத் தூண்டுகிறது.

“ஆங்காரம் அடங்கியது”, வீட்டில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் பெண்ணுக்கு நிகராக மருமகள் ஒருவர் வருவதை வைத்துப் பின்னப்பட்ட கலைத்துவமான கதை. இக்கதையில் ஆங்காரத்தின் குறியீடாக வரும் “இடுப்பில் செருகும் பாக்குவெட்டி”, கதைச் சம்பவத்தினாடே மனதில் நிலைத்து நிற்கிறது. “இரத்த பாசம்”, என்ற கதையின் தலைப்புக்கேற்றவாறு தெற்றென கதையில் தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது.

மொத்தத்தில் இத்தொகுதியில் உள்ள கதைகள் பாரம்பரிய கதை சொல்லும் பாணியிலே அமைந்துள்ளன. இக்கதைகளினாடே மாவனல்லைப் பிரதேசத்தினதும் நூலாசிரியர் பிறந்து வாழ்ந்த உடனுவரைப் பிரதேசத்தினதும் பாரம்பரிய முஸ்லிம்களின் பண்பாடு, பழக்க வழக்கம், நம்பிக்கைகள் யாவும் வெளிவருகின்றன. எல்லாவற்றையும் விட அப்பிரதேச முஸ்லிம்களின் மொழி தமிழ் எழுத்துலகுக்குப் புதிய பதிவினைத் தருகிறது. பெரும்பாலான கதைளில் வெளிப்படும் குடும்ப பாங்கும் அங்கு முதன்மை பெறும் பாரம்பரிய ‘முஸ்லிம் பெண்’னும் இன்றைய பெண் ணியல் சிந்தனையாளர் களினாலும் சமூகவியலாளர்களாலும் உற்றுநோக்கப்பட வேண்டியது.

மொத்தத்தில் இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதை உலகுக்குச் சிங்களப் பெரும்பான்மையினரோடு வாழும் முஸ்லிம் சமூகத்தின் பாரம்பரிய வாழ்க்கை அனுபவத்தைத் தரும் ஒரு பதிவினை உ. நிசாரின் “பச்சை மனிதன்” வெளிப்படுத்துவது குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும் உ. நிசாருக்கு நமது வாழ்த்துக்களும் பிரார்த்தனைகளும்.

கலாந்தி றமீஸ் அப்துல்லா,
தலைவர்,
மொழித்துறை,
தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.
15.01.2013

மதிப்புரை

வினாக்களைப் பதிலளிப்பதற்காக
உக்காரன்தானாலோ வினாக்களைப் பதிலளிப்பதற்காக
நூல்களைப் பதிலளிப்பதற்காக வினாக்களைப் பதிலளிப்பதற்காக

இலக்கியங்கள் வழியாகத் தமது ஆண்மையை அடையாளப்படுத்தல் கலையாக்கச் செயல் முறையின் பரிமாணங்களோடினைந்த எழுகையாகும். அந்தவகையில் நண்பர் உ. நிசார் அவர்கள் தமக்குரிய தனித்துவமான ஆக்கங்களை கலை வெளியிலே நீட்சி கொள்ளச் செய்துள்ளார்.

உலக மயமாக்கற் குழுவின் பிறிதொரு வெளிப்பாடாக அமைவது, பண்பாட்டு அடையாளங்களைக் கலை நயப்படுத்தியும் அடையாளப்படுத்தியும் இலக்கியத்தளத்துக்குக் கொண்டு வருதலாகும். உலக மயமாக்கலுக்கு எதிர்க்குரலாகவும் அச் செயற்பாடு அமையும்.

மாவனல்லை ஒர் அழகிய கிராமம். மகாஜூயா என்ற உயிர்ப்புநதியின் உறவோடு இணைந்த கிராமம். உ.நிசார் அக்கிராமத்தினதும் அவர் பிறந்து வளர்ந்த உடனுவரைப் பிரதேசத்தினதும் சமூக இருப்பிலிருந்து எழும் வாழ்வையும் முரண்பாடுகளையும் உறவாடல்களையும் ஊடாட்டங்களையும் தமது கதைகளிலே முன்னிலைப்படுத்தி உள்ளார்.

அந்தக்கிராமம் தொன்மையான முஸ்லீம் கிராமம். தொன்மையான விழுமியங்களின் தொடர்ச்சியும் நீட்சியும் “உறுத்தும் உள்ளங்கள்”, “ஓப்புரவு”, “ஆங்காரம் அடங்கியது”, “இரத்தபாசம்” முதலாம் கதைகளில் எழுகோலம் கொண்டுள்ளன.

அரபுத் தமிழின் இங்கிதமான வெளிப்பாடுகள் கதைகளிலே விரவியும் பரவியுமிள்ளன. நடப்பியலின் கனிவோடும் தரத்தோடும் (Quality) அவை தொடர்ந்து வருகின்றன. கதைகளின் நிறைவிலே தரப்பட்டுள்ள சொல்லியம் அரபுத் தமிழ் அறியாதாருக்குச் சமர்ப்பணம் ஆகின்றது.

தொகுப்பின் தலைப்பாக அமையும் “பச்சை மனிதன்” ஒரு வித்தியாசமான புனைவு. புனைகதைகளிலே ஒரு தனித்துவமான பிரிவாக விஞ்ஞானப் புனையங்கள் மேலெழுந்து வருகின்றன. தமிழிலும் அதன் ஆட்சி நிலை பேறு கொண்டுள்ளது. அண்மைக்காலத்தைய அறிவியல் தகவல்களை அடியொற்றிய

புனைவாகப் “பச்சை மனிதன்” அமைந்துள்ளது.

உலக நிலையில் சிறுக்கை தரம் ஒங்கிய வடிவமாகும். பின்னவீனத்துவச் சூழலில் மேலும் பரிசோதனைக்கு உட்படுத்தப்படும் வடிவமாகவும் அது அமைந்து வருகின்றது. அத்தகைய ஒரு பிரக்ஞானம் உள்ளடக்கியதாக “பச்சை மனிதன்” சிறுக்கை அமைந்துள்ளது.

இத் தொகுப்பில் பல்வேறு எதிர் விசைகளின் மத்தியிலும், நல்லவை உயிர்ப்புக் கொள்ளும் என்ற கருத்தியல், கதைகள் எங்கும் விதைகளாகவும், தளிர்களாகவும் நீட்சி கொண்டுள்ளன. நூலாசிரியரின் வாழ்தல் நயப்பும் (Optimism) செவ்விய நம்பிக்கைகளும் புனைவுகளைங்கும் விரவியுள்ளன.

நூலாசிரியர் உ. நிசாருக்கு எமது வாழ்த்துக்கள்.

பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா,

தலைவர்,

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்,

இல. 07,

57வது ஒழுங்கை,

கொழும்பு 06.

25.02.2013

முன்னுரை

“பச்சை மனிதன்”, எனது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியாக வெளிவருகிறது. இங்கு ஒன்பது சிறுகதைகள் இடம் பெறுகின்றன. இவை அனைத்தும் 2007-2010 காலப் பகுதிகளில் எழுதப்பட்டவையாகும். இவற்றுள் அதிகமான கதைகளில் வரும் சம்பவங்கள் இற்றைக்கு பல தசாப்தங்களுக்கு முன்பு நடந்தவையாகவே சித்தரிக்கப்படுகின்றன. அதிலும் “ஒநாய்களும் ஆட்டுக்குட்டிகளும்” என்ற கதை இற்றைக்கு நூறு வருடங்களுக்கு முன்பு நடந்ததாகச் சொல்லப்படும் ஒரு சம்பவத்தை வைத்துப் பின்னப் பட்டுள்ளது. இவற்றுக்கு மாறாக “பச்சை மனிதன்” என்ற கதை விண்ணானம் வளர்ந்து செல்லும் வேகத்தில் இன்னும் ஆயிரம் வருடங்களுக்குப் பிறகு ஏற்படப் போகும் மனித அறிவாற்றிலின் ஓர் எதிர்வகூறலாக அமைகிறது.

நான் வாழ்ந்த, வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இரு வேறு பிரதேசங்களில் என்னுடன் ஒட்டி உறவாடியவர்களிடம் நான் கண்டவைகளும் கேட்டவைகளும் எனது அனுபவங்களும் அக்கதைகளில் வரும் கதை மாந்தர்களைப் படைக்க எனக்கு உறுதுனையாயின. இக்கதைகளில் வரும் சம்பவங்கள் நடந்த காலகட்டங்களில் வாழ்ந்த மாந்தர்களின் அறியாமை, ஆணாதிக்கம், எளிமை, மத நம்பிக்கைகள், பொறாமை, சூழ்ச்சி, விட்டுக்கொடுத்தல் போன்ற பல்வேறு குணாதிசயங்கள் இக்கதைகள் மூலம் படம் பிடித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் அன்று பேசிய மொழி நடையும் அதே வடிவில் கையாளப் பட்டுள்ளது.

இன்றைய காலகட்டத்தை விட, அன்று கலாசார, சமூக, மதக் கட்டுப்பாடுகள் பெண்களை அடக்கி வைத்திருந்தாலும் சூட்சமமான முறைகளில் அவர்கள், ஆண்களில் ஆதிக்கம் செலுத்துவதை இங்கு வரும் சில கதைகளில் நீங்கள் கண்டு கொள்வீர்கள். அன்றைய ஆணாதிக்கம் மிகுந்த சமூகத்தில் பெண்கள் தம்மை ஓரளவாவது நிலைப்படுத்திக் கொள்ள அவர்களால் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட ஓர் உத்தியே அது.

இங்கு வரும் சில சிறுகதைகளுக்கு, அகில இலங்கை ரீதியாக நடாத்தப்பட்ட போட்டிகளில் பரிசும் சான்றிதழ்களும் கிடைத்துள்ளன. ஏனையவற்றுள் ஒரு சில பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் பிரசுரமாகியுள்ளன.

பல வருட கால முயற்சியென்று இவ்வாறு நூலுருப் பெறுவதற்கு, பலர் பல வழிகளில் எனக்கு உதவி செய்துள்ளனர். அவர்களுள், இங்கு வரும் சிறுக்கதைகளைப் படித்து, ரசித்து, மனமுவந்து அணிந்துரையொன்றை வழங்கிய தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழக மொழித்துறைத் தலைவர் கலாநிதி றமீஸ் அப்துல்லா அவர்களுக்கும் மதிப்புரையொன்றை வழங்கிய பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா அவர்களுக்கும் இந் நூலுக்கு அனுசரணை வழங்கிய தேசிய நூலாலிவிருத்தி ஆவணவாக்கல் சபைக்கும் கணினி வடிவமைப்புச் செய்து தந்த மாவணல்லை பியன் கிரபிக்ஸ் நிறுவனத்துக்கும் அவற்றைச் செவ்வை பார்த்துத் தந்த கலாபூஷணம் எம்.எம் மன்குர் அவர்களுக்கும் சவ்மி, நபீஸ், சிலமி, ஸியாத் ஆகியோருக்கும் எனது மனைவி, மக்கள், சகோதர சகோதரிகள், குடும்பத்தவர்கள், நண்பர்கள் ஆகியோருக்கும் இச்சிறுக்கதைகளை அவ்வப்போது வெளியிட்ட பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளின் ஆசிரியர்களுக்கும் இந்நாலை அழகாக அச்சப் பதிவு செய்து தந்த மாவணல்லை MJM பதிப்பகத்தாருக்கும் நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்வதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

ଶ୍ରୀମତୀ ପାତ୍ନୀ

ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ

ଅନ୍ତର୍ଜାଲ
ର ପିକାର

20.04.2013

உள்ளடக்கம்

அணிந்துரை	VII
மதிப்புரை	XI
முன்னுரை	XIII
உள்ளடக்கம்	XV
உறுத்தும் உள்ளங்கள்	01
ஓப்புரவு	11
பச்சை மனிதன்	21
உதை	31
பறந்து செல்லும் பறவைகள்	37
பெரிய மீன்கள்	45
ஒநாய்களும் ஆட்டுக்குட்டிகளும்	57
ஆங்காரம் அடங்கியது	69
இரத்தபாசம்	77

உறுத்தும் உள்ளங்கள்

தமீம் ஹாஜியார் சில தினங்களாகத் தனித்து இருப்பதையே விரும்பினார். ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் நடந்து கொண்டிருந்த சில சம்பவங்கள், அவரை அவ்வாறு தனித்து இருக்க வைத்ததுடன், நன்றாகச் சிந்திக்கவும் வைத்து விட்டன. தனது அயராத முயற்சி, தான் சம்பாதித்த சொத்து சுகங்கள், தனக்கு சமுகத்தில் இருந்த நன்மதிப்பு என்பவை, நடந்து கொண்டிருந்த அந்தச் சம்பவங்களால் தமீம் ஹாஜியாருக்கு ஒரு காற்தாச கூட மதிக்கவில்லை.

“என்னத்தென் மகன்ட வாப்பா, எந்த நேரம் பாத்தாலும் நீங்க ஒரு மூலயில் உக்காந்து யோசிச்சிக் கொண்டே ஈக்கிற? அசருக்கு பாங்கு செல்லியும் அர மணி நேரமாகுது. நேரகாலத்துக்கு பள்ளி வாசலுக்குப் பெய்த்துத் தொழுதிட்டு வராம, இப்பிடி பாத்த பொறுத்த பாத்துக்கொண்டே ஈந்தா எப்பிடியென்? இந்தாங்கோ, நீங்க ஆசயோடு தின்னுற அலியதரமும் கோலிக்கூட்டு வாழப்பழமும். அதுகளால் ரெண்ட எடுத்துத் தின்னுங்கோ. நான் ஓடிப் பெய்த்து கோப்பி ஒரு கோப்ப ஊத்தி எடுத்துக் கொண்டு ஓடி வாரேன்.”

தமீம் ஹாஜியாரின் மனைவி தூபா உம்மா, தான் கொண்டு வந்திருந்த பலகாரத்தட்டை, அவருக்கு முன்னால் இருந்த மேசையில் வைத்து விட்டு, மாடியில் இருந்து இறங்கி வந்து மீண்டும் சமையலறைக்குள் நுழைந்தாள்.

தான் விரும்பி உண்ணும் அலியதரமும் கோலிக்கூட்டு வாழப்பழமும் தட்டு நிறைய இருப்பதைக் கண்ணுற்ற தமீம் ஹாஜியாருக்குள் ஒரு புத்தாக்கம் ஏற்பட்டது. உடனே அவர் கோலிக்கூட்டு வாழப்பழம் ஒன்றை எடுத்து, அதன் தோலை உரித்து, ஒரு கையில் வைத்துக்கொண்டு, மறு கையால் அலியதரம் ஒன்றை எடுத்துச் சுவைத்த வண்ணம் யண்ணலுக்கு ஊடே தன் பார்வையை வெளியே அலைய விட்டார். அங்கே அவரது தொழிற்சாலையில் பகல் நேர வேலையை முடித்துக் கொண்ட தொழிலாளர்கள் அங்கிருந்து வெளியேறிக் கொண்டிருக்க, இன்னுமொரு சாரார் இருவ நேர வேலைக்காக தொழிற்சாலைக்குள் நுழைந்த வண்ணம் இருந்தனர். அவர் முன்பெல்லாம் இந்தக் காட்சியைக் கண்ணாரக் கண்டு ரசித்தது மட்டுமல்லாமல் தனக்குள்ளே தன்னை வியந்து கொண்டும் இருக்கிறார்.

“இந்த ஊரில் ஏன்ட தரத்துக்கு, ஏன்ட அந்தஸ்ததுக்கு எவன்தான் ஈக்குரான். இத்தன பேரூக்கு எவன்தான் வேலவசதிகள் செஞ்சி குடுத்தான். இதெல்லாம் ஏன்ட உம்மாட்ட நான் முனு

வருஷமா தாய்ப்பால் குடிச்சத்துட மகிமதான்.....”

அந்த யன்னல் ஊடே வெளியே பார்த்த வண்ணம் தன்னைப் பற்றியும், தனது தாயாரைப் பற்றியும் பெருமிதம் கொண்ட அவரிடம், சில நாட்களாக அந்தக் காட்சிகளைக் காண குற்றமிழழுத் தூருவரின் அக முக பாவனைகளே தென்பட்டன. அப்பொழுது, தூபா உம்மா மீண்டும் அவர் முன்னே பிரசன்னமானாள். அவளுடைய கையில் நிரம்பி வழிந்த வண்ணம் ஒரு கோப்பிக் கோப்பை இருந்தது. அவள் அதைப் பலகாரத்தட்டுக்குப் பக்கத்தில் வைத்து விட்டு, தமீம் ஹாஜியாரின் பாதங்களுக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

“இந்தாங்கோ, இன்னுமொரு கோலிக்கூட்டு வாழப்பழம்.”

அவள் கோலிக்கூட்டு வாழப்பழம் ஒன்றைப் பறித்து அதன் தோலை அரைவாசி உரித்து, அலியதரம் ஒன்றுடன் அவரின் கைகளில் வைத்து பலவந்தமாகத் தினித்து விட்டாள்.

“தூபா, அலியதரம் நல்ல டேஸ்டா ஈக்கு. இது ஆர் செய்த அலியதரமென்ஜி.”

“ஒங்களுக்கு தீவணங்கள் செஞ்சு தாரத்துக்கு இந்த ஊரில் என்ன உட்டா வேற ஆரென் ஈக்கிரா?”

“மாஷா அல்லா, தீவணம் செய்யிறத்தில் மட்டுமல்ல நீ செய்யிற எல்லா வேலவெட்டிகளிலும் கைவண்ணம் ஒன்டு ஈக்கு. முப்பது வருஷத்துக்கு முந்தி, ஒன்ன் நான் கலியானம் முடிச்சிக் கொண்டதும், நீ பீடி சுத்தி அனுப்புற கைவண்ணத்துக்குத்தான்.”

“சம்மா, போங்கோ போற்றத்துக்கு. அந்தக் காலத்துக்குத் தயெல்லாத்தயும் இப்ப என்னத்துக்குத்தான் கதச்சிறோ எனக்குத் தெரியா? சின்ன மகனும் அங்கல காமரேல புத்தகம் வாசிச்சிக் கொண்டு ஈக்கிறான் போல.”

நாணத்தால் முகம் சிவந்த தூபா உம்மா, தமீம் ஹாஜியாரை ஓரக்கண்ணால் பார்த்துவிட்டு, எழுந்து சென்று பக்கத்து அறைக்குள்ளஞ்சு எட்டிப் பார்த்தாள்.

“நல்ல நேரம், மகன் காமரேல இல்ல. இன்னும் எங்க, எதப் பேச வேணுமென்டு தெரியாத சின்னப் புள்ள போல நீங்க, இந்தாங்கோ, சூட்டோட இந்தக் கோப்பியக் குடிச்சிட்டு இரீங்கோ.”

தூபா உம்மா, அவ்வாறு செல்லமாகச் சின்னங்கிய வண்ணம் கோப்பிக் கோப்பையை மேசையில் இருந்து எடுத்து அவரிடம் கொடுத்துவிட்டு, மீண்டும் வந்து அவரின் காலடியில் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

“நானும் இப்ப கொஞ்ச நாளா ஒங்கட நடவடிக்காலப் பாத்துக்கொண்டுதான் வாரேன். நீங்க என்னமோ லட்சத்துக்கு வாங்கி ஆயிரத்துக்கு வித்த யாவாரியொன்டா எந்த நேரமும் கவலயோட மொக்கத் வச்சிக்கொண்டு ஈக்கிறத்த. அது ஏனென்டு இன்டெய்க்கு எனக்கிட்டச் செல்லத்தான் வேணும். அதச் செல்லும் வரக்கிம் இந்தத் தூபா இந்த எடத்துல ஈந்து ஒரு அடி அசய மாட்டாள்.”

தான் விரும்பும் பலகாரங்களில் ஒன்றான அவியதரத்தை மணம், குணம் இருக்கச் சூட்டெடுத்துக் கொண்டு வந்து, தனக்கு அதைத் தந்துவிட்டு, தனது மனதில் புதைந்திருக்கும் விடயங்களை அறிந்து கொள்வதற்காக தூபா உம்மா எடுத்த முயற்சியை, தமிழ் ஹாஜியார் மிக மிக மெச்சினார். அத்துடன், சில நாட்களாகத் தன் மனதை உறுத்திய விடயங்களை அவஸ்திமாவது சொல்லி வைத்தால், அது தனது மனதுக்காவது ஆறுதலாக இருக்கும் என அவர் என்னிலார்.

“தூபா, நான் பாவத்துக்கு மேலால் பாவம் செஞ்சிட்டேன். அதிலிருந்து விடுபடுத்து எப்பிடியென்டுதான் நான் இது எந்த நேரமும் யோசிச்சிக் கொண்டு ஈக்கிறேன்.”

“நீங்க பாவம் செஞ்சிட்டங்களா? நெலத்துல நடக்கக்குள்ள புல்லொன்டாவது சாகாம நடக்கிற நீங்க பாவம் செஞ்சிட்டங்களா? நல்ல கததான் கதச்சிறிங்க? நாங்க செய்யிற பாவம் எல்லாத்தயும் அல்லா மன்னிச்சிறான். நானும் நீங்களும் ஒரு மொற, ரெண்டு மொறயல்ல முனு மொற ஹஜ்ஜை செஞ்சிட்டு வந்தவங்க. அந்தப் புனிதமான கவ்பத்துல்லாவுக்கு முன்னால் நின்டு கொண்டு, கை ரெண்டையும் ஏந்தி, ‘யா அல்லா, நான் செஞ்ச பாவமெல்லாத்தயும் மன்னிச்சிக்கோ நாயனே’, என்டு துவாக் கேட்டா, நாங்க செஞ்ச பாவமெல்லாம் மன்னிச்சப்பட்டு அன்டு பொறுந்த பாலகளனப் போல ஆகிவிடுகிறோம். முனாவது ஹஜ்ஜைக்குப் பெய்த்திட்டு வந்தத்துக்குப் பெறகு, நீங்க ஏதாவது பாவம் செஞ்சிருந்தா வாங்கோ, நானும் வாரேன் மக்காவுக்குப் பெய்த்து நாலாவது ஹஜ்ஜையும் செஞ்சிட்டு வருவோம்.”

“தூபா ஒரு மொற ஹஜ்ஜை செஞ்சிட்டு வந்தாலேயே நாங்க செஞ்ச பாவம் எல்லாம் மன்னிச்சப்படுவது உண்ம. அன்டு பொறுந்த பாலகன்போல ஆவதும் உண்ம. ஈந்தாலும் ஹஜ்ஜை செஞ்சிட்டு வந்து, நாங்க அதே பாவத்த திரும்பத் திரும்பச் செய்யிறதாக ஈந்தா, அது அல்லா ரகுலுக்குப் பொருத்தமாக ஈக்காது. அத நீ மொதல்ல வெளங்கிக் கொள்ள வேணும்.”

“நானும் ஒங்களுக்கு வாழ்க்கப்பட்டு வந்து முப்பது வருஷமாகுது. அந்த முப்பது வருஷமும் நான் ஊட்டுக்குள்ளேயே அடங்கீந்த பொம்புள. அதனால் நீங்க செய்யிற பாவ புன்னியமெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. சரி, சரி முனாவது ஹஜ்ஜைக்குப் பெய்த்திட்டு வந்தத்துக்குப் பெறகு நீங்க செஞ்ச பாவங்களுல ஒன்டு ரெண்டச் செல்லுங்கோ. நானும் அதுகள் அறிஞ்சி கொள்ள வேணும். அதுகள் அறிஞ்சி கொள்ரத்துக்கு எனக்கு உரிமயும் ஈக்கு.”

“சரி சரி, ஒனக்கு மட்டுமல்ல, இந்த ஊருக்குக் கேக்க, இந்த உலகத்துக்குக் கேக்க, நான் செஞ்ச பாவமெல்லாத்தயும் செல்லி, அதெல்லாம் பாவமென்டத் தெருத்துக்கொண்டு, திரும்ப ஒரு மொற அல்லாட்ட மன்னிப்புக் கேக்க வேணும். அதுக்குப் பெறகு அந்தப் பாவங்களச் செய்யாம ஈந்தாத்தான் ஏன்ட மனம்

நிம்மதி அடையும். தூபா, நீ கேட்டத்தினால் நான் செஞ்ச பாவமெல்லாத்தயும் இப்ப செல்லப் போறேன். நான் பீடி சுத்தப் பழகினது, பீடி சுத்தினது, பீடிக் கொம்பனி வச்சது, பீடி சுத்திற ஆக்களுக்குத் தொழில் குடுத்தது, பீடி வித்தது, பீடி புகைக்கிற ஆக்களுக்கு ஒடந்தயா ஈந்தது, இதெல்லாம்தான் நான் செஞ்ச பாவங்கள்.”

இதைக் கேட்ட தூபா உம்மாவின் முகத்தில் என்னள் ஒன்று ஏற்பட்டது. அவள் ஏனான்ததுடன் சிரித்து விட்டாள்.

“இதெல்லாம் எப்பிடியென் பாவங்களாகிற? நீங்க பீடி சுத்தி என்னயும் புள்ளுகளையும் காப்பாத்தினீங்க. பீடிக்கொம்பனி வச்சி எத்தனையோ பேருக்குத் தொழில் குடுத்தீங்க. எத்தனையோ சமூக சேவகள் செஞ்சீங்க. ஸதகாக் குடுத்தீங்க, ஸக்காத்துக் குடுத்தீங்க, தான் தர்மம் செஞ்சீங்க, பள்ளி வாசல்களைக் கட்டிக் குடுத்தீங்க.”

“தூபா, அதெல்லாம் சரி. நான் ஒத்துக் கொள்றேன். அந்த நன்மைகள் எல்லாத்தயும் விட, பீடிக் கைத்தொழிலாள் நடக்கிற தீமகள் அதிகமென்டு, தொடர்ச்சியா நடக்கிற செல விஷயங்கள் ஏன்ட மனச உறுத்தது. அந்த விஷயங்களுள் ஒன்டு ரெண்டப்பத்தி இப்ப நான் ஒன்க்கிட்டச் செல்லப் போறேன். மத்த விஷயங்களையும் நேரகாலம் வரக்குள்ள செல்லி வச்சிரேன்.”

“சரி, சரி ஒரு ரெண்டு விசயங்களைப் பத்திச் சரி இப்ப செல்லுங்கோ. ஒங்கட கவலய நானும் பங்கு வச்சிக் கொள்றேன்.”

“அன்டொரு நாள், இஷாத் தொழுகைக்குப் பெறகு, பள்ளிவாசலில் வச்சி, மத்திசம்மாருட கூட்டம் நடந்திச்சி. ஊர் மனிசர் சேந்து கட்டப் போற மத்ரஸாக் கட்டடத்துக்கான பண வகுலப் பத்தியும் அதில பேசினாங்க. அது சம்பந்தமா பல பேரும் பல மாதிரி கத்சாங்க. அதனால் சரியான முடிவொன்டு எடுக்க முடியாமல் போக, அதுக்கான முழுச் செலவையும் ஏத்துக் கொள்ள நான் ரெடியானேன்.”

“அல்ஹும்துவில்லா, படிச்சிறவனாய் இரு, இல்ல படிப்பிச்சிறவனாய் இரு, அதுவும் இல்ல படிச்சிறவனுக்கு ஒதவி செய்றவனாய் இரு, என்டு கண்மணி ரகுல் நாயகம் செல்லீக்குறாங்க.”

“தூபா, எல்லாத்துலயும் நீ பாஞ்சி குடுக்குறாய். நான் செல்ல வந்தத்த நீ செல்ல உட இல்ல. மத்ரஸாட முழுச் செலவையும் நான் பொறுப்பெடுக்கிறதாகச் சென்னதும் ரவுப் மத்திசம் எழும்பிட்டாரு. பீடி வித்துக் கெடச்ச ஹராமான பணத்த, நன்மையான விஷயமொன்டுக்குச் செலவழிக்கிறத்தத் தவிர்த்துக் கொண்டால், அது அல்லா ரகுலுக்குப் பொருத்தமாய் ஈக்கும் என்டு செல்லி, மத்த மத்திசம்மார்களுட ஆதரவையும் எடுத்து ஏன்ட வாய மூட வச்சிட்டாரு.”

“ரவுப் மத்திசத்துக்கு எங்களோட பழை கோப தாபமொன்டும் ஈக்கல்லேன். சரி, சரி அதெல்லாத்தயும் உடுங்கோ.

நடக்கிறதெல்லாம் நன்மக்கி என்டு நெனச்சிக் கொள்வோம்.”

“வாப்பம்மா, அப்பா நானும் வந்திட்டேன்.”

அப்போது அவர்களின் பேரன் இஷ்றி ஓடி வந்து, தனது பாட்டியில் மிக உரிமையோடு உட்கார்ந்து கொண்டான்.

“இஷ்றி தொர, இந்தாங்கோ வாழப்பழமொன்டும் அலியதரமொன்டும். அதுகளத் தின்டுட்டு இரீங்கோ ராஜா.”

அவள் வாழழப்பழமொன்றை எடுத்து, அதன் தோலை உரித்து, இஷ்றியின் ஒரு கையில் வைத்துவிட்டு மறு கையில் அலியதரமொன்றை எடுத்து வைத்தாள். அவன் தூபா உம்மாவின் மடியில் உட்கார்ந்த வண்ணம் அவற்றைச் சாப்பிடத் தொடங்கினான்.

“இஷ்றி தொரேட கண்டி ஸ்கூல் விஷயமென்டாச் சரி. டொனேஷன்த்தான் கொஞ்சம் கூட்டிக் கேக்குறாங்க.”

“எங்களுக்குத்தான் படிச்சக் கெடச்ச இல்ல. எங்கட புள்ளகளும் மேஸ்படிப்புப் படிச்ச இல்ல. அதனால் பேர்ப்புள்ளயச் சரி படிப்பிச்சி ஒரு டொக்டராக்கிப் பாப்போமே. கோடி கோடியாக நீங்க எத்தனையோ தலமொறக்கி காசு பணம் சம்பாரிச்சி வசீக்குரீங்க. அடுத்து வார தலமொறகள் புத்திசாலிகளாக ஈந்தாத்தான் அதுகள பாதுகாப்பாங்க. அதனால் நீங்க டொனேஷன் பத்தி யோசிக்க வாணாம். இஷ்றி தொரய கட்டாயமா கண்டி ஸ்கூலுக்கு உடத்தான் வேணும்.”

“வாப்பம்மா, அப்பா கண்டி ஸ்கூலுக்கு என்ன உடுவார்தானே?”

“இஷ்றி தொரய நாங்க கட்டாயமாக கண்டி ஸ்கூலுக்கு உடுவோம். இப்ப நீங்க வெளியில் பெய்த்து வெள்யாடிட்டு வாங்கோ தொரே.”

இஷ்றி அங்கிருந்து அகன்று சென்றான்.

“தூபா, இதையும் கேட்டுக்கோ. உம்மாவும் வாப்பாவும் சேந்துதான் புள்ளயொன்ட வழக்க வேணும். அதுக்கு எங்கட இஷ்றி தொர. வாப்பா இங்க. உம்மா அங்க. வளந்துவார புள்ளயொன்டுக்கு அது அவளவு ஆரோக்கியமான விஷயமொன்டல்ல. விஷயம் வந்ததனால் செல்லுறேன். மருமகள் அவங்கட ஊட்டுள பெய்த்து ஈறதும் ஏன்ட மனச உறுத்துற விஷயமொன்டுதான்.”

“அந்த விஷயம் எப்பிடியென் ஒங்கட மனச உறுத்துற?”

“மருமகள் இந்த ஊட்டுக்கு வந்த நாளில ஈந்தே அவ இங்க ஈக்கிறத்துக்கு விரும்ப இல்ல. இந்த ஊட்டுக்குள்ளயும் ஊட்டச் சுத்தியும் பீடித்தாள் வாசன பரவியீற்றுதான் அதுக்கான காரணம் என்டு நான் நெனச்சிறேன்.”

“இது நல்ல கதயல்லென்? நூத்துக்கணக்குல மனிசர் இங்க வந்து பீடி சுத்துறாங்க. பீடிக்கு லேபல் ஒட்டுறாங்க. பீடிகள எண்ணி பெக் பண்ணுறாங்க. கட வழியே கொண்டத்து வித்துக் காசாக்குறாங்க. அப்பிடி ஈக்க மருமகளுக்கு மட்டும் எப்படியென்

பீடித்தாள் வாசன புதிச்சாமப் போன.”

“தூபா, எனக்கு, ஒனக்குப் போல அல்ல, இந்தக்காலத்துப் புள்ளகளுக்கு உலக அறிவு மிச்சமா ஈக்கு. பீடி, சிகரட் மணிச்சுட சுகாதாரத்துக்குக் கேடு செய்யும் என்டத்த அவங்க எல்லாரும் வெளங்கித்தான் வச்சீராங்க.”

மருமகளின் கதை வந்தது அவளுக்கு ஏரிச்சலாக இருந்தது.

“அது சரி, இப்ப நீங்க பெய்த்து அஸர் தொழுகயத் தொழுதிட்டு வாங்கோ, மருமகள்ட விஷயத்த நான் பாத்துக் கொள்ளேன்.”

அதன் பிறகு தமீம் ஹாஜியார் வழு எடுக்க குழாய் அருகே செல்ல, சில நாட்களாக வீட்டை விட்டு வெளியேறி ஊர் சுற்றிக் திரிந்த நுஷாட் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

“உம்மா, இஷ்றி தொர எங்க?”

“மகன், இஷ்றி தொர அங்கால வெள்யாடிக் கொண்டீக்குறாரு போல. அவருக்கு ரெண்டு முனு மாசமா தொடந்து ஈக்கிற இருமல் இன்னும் கொண்மானபாடில்ல. நீயும் ஊட்டில் ஈக்காம ஊர் சுத்தித் திரியறாய். அதனால் எதுக்கும் நல்லம் என்டு செல்லி, வாப்பா ஸ்பெஷலிஸ்ட் டொக்டர் ஒத்தருட்ட இஷ்றி தொரயக் காட்டி மருந்து எடுத்துக் கொண்டு வந்தீக்குறாரு. அது சரி, மருமகள் திரும்ப இந்த ஊட்டுக்கு வரமாட்டாவா? வாப்பாவும் அதப் பத்தி மிச்சம் கவலப்படுறார்.”

“வருவா, வருவா, வராம அவ எங்க போக? அது சரி தங்கச்சீட கவியனாப் பேச்க வாத்த எந்த அளவுல ஈக்கு.”

“தங்கச்சீயப் பொண்பாக்க வந்த மாப்புள ஊட்டாரிடம் அந்து இன்னும் தகவல் ஒன்டும் கெடக்க இல்ல. மாப்புள, மாப்புளோட கூட்டம் குடும்பம், ஊடுவாசல் எல்லாம் எங்களுக்குப் புடிச்ச மட்டுக்கும் இந்த விஷயத்த செஞ்சி போட்டால்தான் நல்லம். நீங்களும் மேற்படிப்பு படிக்காத மட்டும், தங்கச்சிக்கு டொக்டரொன்ட மாப்புள்யாக எடுக்கிறத்துக்குத்தான் வாப்பா விரும்புறாரு. வாப்பா நென்ச்ச விஷயமெல்லாத்தயும் சாதிச்சிக் கொண்டவரு. இந்த விஷயத்தயும் சாதிச்சிக்கொள்வார் என்ட நம்பிக்க எனக்கு ஈக்கு.”

“உம்மா, அது சரி. வாப்பா இப்ப எந்த நேரமும் ஒரு எடத்துல உக்காந்து என்னத்தப் பத்தியென் அது யோசிச்சிக் கொண்டு ஈக்கிற?”

“வாப்பாட மனசில ஈக்கிற விஷயமொன்ட வெளியில எடுக்கிறதென்டா மிச்சம் கண்டம். அப்பிடியீந்தாலும் நான் அவர உடுவேனா? இன்டெய்க்கு மெதுவா அணுகி, அவருட மனச உறுத்துற காரணங்கள நான் அறிஞ்சி கொண்டுட்டேன்.”

“உம்மா எண்டா, ஏண்ட உம்மாதான் உம்மா. வாப்பா அதுக்கு என்ன காரணத்தச் சென்னார்?”

“நான் பாவம் செஞ்சிட்டேன், நான் பாவம் செஞ்சிட்டேன்,

என்டு வாப்பா எந்த நேரமும் கவலப் படுறாரு.”

“வாப்பா பாவம் செஞ்சிட்டாரா? நாங்களும் இந்த ஊட்டுள தான் ஈக்கிறோம். எங்களுக்குத் தெரியாம வாப்பா என்ன பாவம் செஞ்சிட்டார்.”

“பீடிக் கொம்பனி வச்சி ஆக்கனுக்குத் தொழில் குடுத்தது, அது மூலமா பணம் சம்பாதிச்சது எல்லாம் பாவம் என்டு வாப்பா நெஞ்சிறாருபோல.”

“ஜோ உம்மா, அதெப்படி பாவமாகுற? எத்தனையோ பேருக்கு வாப்பா தொழில் குடுத்தீராரு. அது மூலமா எத்தனையோ குடும்பங்கள் பொழுச்சித் தின்னுது. பீடிப்புக் மட்டுமல்ல கிரரட் புகயும் மனிஷனுக்குக் கேடுதான். அதனால் மனிசனுக்குப் பொல்லாத நோய் நொம்பலங்கள் வருகுதுதான். இதக் காரணமாகக் காட்டி வாப்பா பீடிக் கொம்பனிய மூடிப்போட்டா வேற ஆரு சரி அதச் செய்வாங்கதானே? புகை புடிச்சிற்று எவளவோ கெடுதி என்டு எத்தனையோ சமுக நல அமைப்புகள் சத்தம் போட்டாலும், பீடி, சிரரட் புக புடிச்சிறவன் அகப் புடிச்சத்தான் செய்யிறான். அத உற்பத்தி செய்யிறவன் உற்பத்தி செய்யத்தான் செய்யிறான். இந்தக் கைத்தொழில் மூலமா எத்தின லட்சம் பேருக்கு நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் தொழில் கெடச்சி ஈக்கு. எத்தன கோடிப் பணம் அரசாங்கத்துக்கு வரியாகக் கெடச்சிக் கொண்டு ஈக்கு.”

“கட்டடியில் நடந்த செல விஷயங்களால் அவருட மனச நொந்துப்போன கத்தொன்டும் கதச்சிறாரு. அதனால் வாப்பா பீடிக் கொம்பனிய மூடிப் போடுவாரோ தெரியாது?”

“வாப்பா பீடிக் கொம்பனிய மூடிப் போடுறதாக ஈந்தா, அத பொறுப்பெடுத்துச் செய்ய நான் ரெடி என்டு செல்லுங்கோ. அது சரி உம்மா, வாப்பாட மனச நொந்துபோன விஷயங்கள் என்ன என்டு அறிஞ்சி கொள்ள, நீங்க என்ன சரி முயற்சி எடுத்தீங்களா?”

“இந்த உம்மாவ நீ ரெண்டு துட்டுக்குக் கணக்கெடுக்காதே. வாப்பாட்ட ஈந்து செல விஷயங்கள் மெதுவா கழற்றி எடுத்துட்டேன். தருணம் வரக்குள்ள அதுகள் ஒன்க்கிட்ட செல்லுறேன். மத்த விஷயங்களும் அவருட்ட ஈந்து கழற்று மாதிரி எனக்குத் தெரியும்.”

தூபா உம்மா அவ்வாறு தனது மகனிடம் சொன்னாலும் அதற்குச் சில தினங்களுக்குப் பிறகு தமிம் ஹாஜியாரே தனது மனதை உறுத்தும் இன்னுமொரு விடயத்தையும் அவளிடம் சொல்லி வைத்தார்.

“தூபா மகனுக்குப் பேசின கலியானமும் தவுந்து பெய்த்திட்டுது.”

“யா அல்லா! மாப்புள ஊட்டாரு எங்களுட்ட என்ன கொறய கண்டாங்களோ தெரியா? எங்கட கூட்டம் குடும்பம் சரியில்லயா? பொண்தான் அழகு வடிவு இல்லியா? குடுக்கப்போன சீதனத்துலதான் அறகொறயா? போடப்போன நகநட்டுத்தான்

போதாதென்டா?"

"தூபா, இதொன்டுமல்ல காரணம். நாங்க பீடிக் கொம்பனி வச்சீக்கிறத்தத்தான் மாப்புள கொறயா எடுத்தீக்குறாரு. மாப்புள பொக்டர் எண்டத்தால், கொழும்புல ஒரு பங்கலா, நுவரெலியாவுல அம்பது ஏக்கர் எஸ்டேட், நூறு பவுணுக்கு நகநட்டு, ஒரு கோடி ரூபா பணம் என்டெல்லாம் நாங்க சீதனம் தாரதாகச் சென்னாலும் மாப்புள இதொன்டுக்கும் விருப்பப்பட்டு இல்ல. அதுல ஈந்து படிச்ச தலமொற, பீடி, சிகரட் புகை புதிச்சிறத்துக்கு மட்டுமல்ல, அத உற்பத்தி செய்வங்களுக்கும் விருப்பம் இல்ல எண்டத்த நாங்க வெளங்கிக் கொள்ள வேணும்."

"நடக்கிறதெல்லாம் நன்மக்கித்தான் என்டு நாங்க எடுத்துக் கொள்வோம். அல்லாட நாட்டாம் எதுவோ அதுதான் உலகத்துல நடக்கும். சரி, சரி ஓங்கட மனச உறுத்துற செல விஷயங்கள கேட்டுத் தெரிஞ்சி கொண்டேன. மத்த விஷயங்கள எப்ப இனிச் செல்லப் போறீங்க".

அப்போது, தமீம் ஹாஜியார் வீட்டுச் சிற்றாழியன் காதர் அங்கே வந்தான்.

"ஹாஜியார், கபூர் காக்கா மவ்தாகிட்டாராம்."

"இன்னாவில்லாஹி...."

"பாவம் கபூர் காக்கா."

"சரி, இப்ப நீ பெய்த்து ட்ரைவருக்குக் கார எடுக்கச் செல்லு. இப்பவே நாங்க மய்யத்துட்டுக்குப் போகவேணும்."

காதர் அங்கிருந்து அகன்று சென்றான்.

தமீம் ஹாஜியார், தூபா உம்மாவுடன் ஜனாஸா வீட்டுக்குச் சென்றார். ஜனாஸாவுக்கான சகல ஏற்பாடுகளும் அவரின் தலைமையிலேயே நடை பெற்றது. ஜனாஸா நல்லடக்கத்தின் பின் வீடு திரும்பிய அவர், மீண்டும் மிகக் கவலையுடனேயே காணப்பட்டார். புற்று நோயைக் ழரணமாகக் குணப்படுத்த மருந்துகள் இல்லையென்பதை அவர் அறிந்து வைத்திருந்தார். அத்துடன் அவர் அறிந்து தெரிந்து வைத்திருந்தவர்களுள் பாருக, ஹனிபா, அஸ்லம் என எத்தனையோ பேர் நுரையீரல் புற்றுநோயால் இறந்து போயுள்ளனர். அந்த வரிசையில் இப்போது கபூர் காக்காவும் சேர்ந்து விட்டார். இவர்கள் அனைவரும் அநேகமாக பீடிக்கைத்தொழிலில் ஈடுபட்டதனாலும், பீடி புகைத்தனாலும்தான் இக்கத்திக்கு ஆளானார்கள் என்பதை அவரால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அதனால் கபூர் காக்காவின் மரணத்துடன் அவரின் உள்ளம் அவரை மேலும் உறுத்த ஆரம்பித்தது.

அப்போது, தூபா உம்மா அவர் இருக்கும் இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

"நீங்க கவலப்படுறத்தப் பாக்கக்குள்ள எனக்கும் கவலயாத்தான் ஈக்கு".

"தூபா, ஏன்ட மனச வாட்டின இன்னுமொரு விஷயம் கபூர்

காக்காவுக்கு ஈந்த நோய்தான். அவரும் நானும் சின்ன வயசில ஈந்தே நல்ல கூட்டாளிகள். நான் பீடிக்கொம்பனி போட்டு கொடி கட்டிப் பறக்கக் காரணமாயீந்த ஆக்களுள் அவரும் ஓத்தர்தான். பீடிக் கொம்பனீல் மொதலாவது வேலக்கி வந்து சேந்த ஆளும் அவர்தான். பீடியோட சம்பந்தப்பட்ட எத்தனையோ பேருக்கு வந்த நுரையீரல் புற்றுநோய் அவரயும் உட இல்ல போல.”

“ஹயாத்தும் மவ்தும் அல்லாட நாட்டம் என்டு செல்லி நாங்க மனசச் சமாதானப்படுத்திக் கொள்வோம்.”

“தூபா மனச்சாட்சிக்கு விரோதமா நாங்க பிழியொன்டச் செஞ்சி போட்டு, அதனால் வார விளைவு அல்லாட நாட்டம் என்டு எடுத்துக் கொள்ள நான் விரும்ப இல்ல. அதனால் நான் ரெண்டு தீர்மானங்களுக்கு வந்தீக்குறேன்.”

“நீங்க எடுக்கிற தீர்மானமெல்லாம் சரியாத்தான் ஈக்கும். இப்ப செல்லுங்கோ, அதுகள் நானும் அறிஞ்சிகொள்ளோனும்.”

“நுரையீரல் புற்று நோயால் பாதிக்கப்பட்டவங்களுக்கு ஒதவி செய்யிற்துக்கும், அந்த நோயால் மவ்தாப் போனவங்கட குடும்பங்களுக்கு ஒதவி செய்யிற்துக்கும் நான் நிதியொன்டு ஆரம்பிச்சப் போறேன். அதுதான் நான் எடுத்த மொதலாவது தீர்மானம். பீடிக் கைத்தொழில் உட்டுப்போட்டு அதுக்குப் பதிலாக ஹலாலான கைத்தொழிலொன்ட ஆரம்பிக்கிறது நான் எடுத்த ரெண்டாவது தீர்மானம்.”

“மொதலாவது தீர்மானம் நல்லொரு தீர்மானமென்டு எனக்கும் படுது. ரெண்டாவது தீர்மானத்தப் பத்தி, நான் அறியாமத் தெரியாம இந்த விஷயத்தக் கேக்குறேன். நான் பிழ என்டா என்ன மனிச்சக்க கோங்கோ.”

“தூபா, இதுல என்னெத்தென் மனிச்சிற்துக்கு ஈக்கு. நீ செல்ல வந்த விஷயத்த இப்ப இனிச் செல்லு.”

“மனிசருக்குத் தீம் செய்யிற ஹராமான பீடிக் கைத்தொழிலாள சம்பாரிச்ச கோடிக்கணக்கான பணத்தத்தான், நீங்க செல்லுற ஹலாலான கைத்தொழிலுள மொதலீடு செய்யப் போறீங்க. அதனால் கெடச்சிற வருமானம் எங்களுக்கு ஹலாலா ஈக்குமா மகன்ட வாப்பா?”

தமிம் ஹாஜியாரின் உள்ளம் மீண்டும் அவரை உறுத்த ஆரம்பித்தது.

மண்வளச் சொற்கள்

என்னெத்தென்	- என்ன
ரகுல் நாயகம்	- முகம்மது நபி
வாப்பா	- தந்தை
ஹராமான	- விலக்கப்பட்ட
அஸருக்கு	- பின்னேற்த தொழுமைக்கு
பாங்கு	- தொழுமைக்கான அழைப்பு

வாப்பம்மா	- பாட்டி
அப்பா	- பாட்டன்
செல்லியும்	- சொல்லியும்
வழு	- தொழுகைக்கு முன் செய்யும்
ஈந்தா	உடற் சுத்தம்
அலியதரம்	- இருந்தால்
உம்மா	- பலகாரம் ஒன்று
ஆர்	- தாய்
மவ்தாகி	- யார்
இன்னாலில்லாஹி..	- மரணித்து
மாஷா அல்லா	- மரணமொன்றை கேட்டதும் சொல்லப்படும் வாசகம்
மய்யத்ததூட்டுக்கு	- அல்லாஹ் மேலும் அருள்பாளிப்பானாக
காமரேல	- மரண வீட்டுக்கு
ஜனாஸா	- அறையில்
ஹயாத்தும் மவ்தும்	- பிரேதம்
கவப்ததுல்லா	- பிறப்பும் இறப்பும்
ஹலாலான்	- மக்காவிலுள்ள இறைவனின் இல்லம்
அன்டு	- ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட
பிழு	- அன்று
அல்லாரகுல்	- பிழை
துவா	- இறைவனும் தூதரும்
அத	- பிரார்த்தனை
வாழ்க்கப்பட்டு	- அதை
யா அல்லா	- மனமுடித்து
ஸக்காத்து	- என்னுடைய அல்லாவே
காக்கா	- ஏழைவரி
இல்லாத்தொழுகை	- முத்த சகோதரன்
வச்சி	- இரவு நேரத் தொழுகை
மத்திசம்	- வைத்து
மத்ரஸா	- பள்ளிவாசல் பரிபாலன சபை அங்கத்தவர்
அல்லறம்துலில்லா	- மார்க்கக் கல்வி புகட்டும் பள்ளிக்கூடம்
	- அல்லாஹ் வகுக்கே அனைத்துப் புகழும்

நன்றி - மல்லிகை

குறிப்பு :-

ஞானம் சஞ்சிகை நடாத்திய அமர்ர் செம்பியன் செல்வன் ஆ.இராஜகோபால் ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டி - 2010 இல் பரிசுச் சான்றிதழ் கிடைத்த சிறுகதை.

ஓப்புவ

சீரும் சிறப்பும் பெற்ற செல்வந்தர்கள் வாழ்ந்து வளமடைந்த அந்த விசாலமான வீடு, சிங்கள நிலப் பிரபுக்கள் வீடுமைக்கும் கட்டடக் கலைகளுக்கு ஏற்பவே அமைக்கப் பட்டிருந்தது. பாரிய சுவர்கள், அகண்ட மண்டபங்கள், காற்றோட்டம் மிகுந்த அறைகள், தேக்கு மரப்பலகைகளிலான கதவு யன்னல்கள், பெறுமதி மிகுந்த தளபாடங்கள் என்பவை அந்த வீட்டுக்கு ஒரு பிரமாண்டமான தோற்றத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன.

அன்று காலைக் கதிரவனின் இளங்கீற்றுக்கள் முற்றமெல்லாம் கோலமிட, அந்த வீட்டு விறாந்தையில் போடப்பட்டிருந்த சாய்வு நாற்காலியொன்றில் நோனாச்சி உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள். அந்த வீட்டைப்போல, வீட்டின் சுற்றுப்புறச் சூழலைப்போல வீட்டின் தற்போதைய எஜமாட்டியான அவளிலும் ஒரு கம்பீரம் காணப்பட்டது. அத்துடன் முஸ்லிம் பெண்கள் அணியும் முன்சாரி உடையும் முக்காடும் பாரம்பரிய தங்கநகைகளும் அவளின் முதுமையைக்கூட ஓரளவு மறைத்து வைத்திருந்தன.

மேலும் அந்த வீட்டைச் சுற்றி ஒரு தென்னாந்தோப்பும் இருந்தது. அங்கே கைவிடப்பட்ட நிலையில் இருந்த மராழை, நோனாச்சியின் கண்களுக்கு எட்டும் தூரத்திலேயே இருந்தது. முன்பொரு காலம் அந்த மர ஆலையும் அதன் சுற்றுப்புறச் சூழலும் மிகவும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்த நிலையில், அங்கு வந்து உட்காருவதை அவள் ஒரு பழக்கமாக வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். இன்று, அந்த மரஆலை கைவிடப்பட்ட நிலையில்கூட, அவள் அங்கு வந்து உட்காருவது, அவளுக்கு ஏற்பட்ட ஒரு பழக்க தோஷம் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

சாய்வு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டு சுற்றுப்புறச் சூழலை அவதானித்த நோனாச்சியின் செவிகளில், கொம்பனாரின் பிளிரல் ஓலிக்க, அவள் அதிர்ந்து போனாள்.

“கொம்பனார் கத்துறாரு. எட்டு மணியும் ஆகப்போகுது. இன்னும் கொம்பனாருக்குக் கொப்புக்கொழு குடுத்து, தண்ணி வச்சி இல்ல போல. தம்பிராசாக் காக்கா, இங்க ஓடி வாங்கோ. வந்து, மம்மலப் பாகனாருட்ட செல்லுங்கோ, கொம்பனார் பசியில கத்துறாரு என்டு.”

அப்போது தம்பிராசாவின் மனைவி தங்கச்சி உம்மா கூனிக்குறுகிய வண்ணம் வந்து நோனாச்சியின் முன் ஆஜாரானாள். அவளும் அவளது கணவன் தம்பிராசாவும் அந்த வீட்டில் இருந்த ஏகப்பட்ட வேலைவெட்டிகளைச் செய்த வேலைக்காரர்களாவர்கள். அவர்கள் மட்டுமல்ல அவர்களின் முன்னோர்கள் கூட அந்த வீட்டு எஜமானர்களுக்குக்

கொத்தடிமைகளாக உழைத்தவர்கள் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

“நோனாச்சி, கொம்பனாருக்குக் கொப்புக்கொழ வெட்ட மம்மலப் பாகனாரோட சேந்து அவரும் பெய்த்திட்டாரு. பெய்த்தும் நாயமான நேரம் கடந்திட்டுது. மம்மளப் பாகனார் ஒரு நாளும் கொம்பனார் பசியில வச்சமாட்டாரு. ரெண்டு பேரும் கொப்புக்கொழமோட இப்ப வருவாங்க.”

“தங்கச்சி உம்மா, அப்ப நீ எனக்கு வெத்தில ஒரு வாய் இடிச்சித் தந்திட்டு, நீயும் ஒரு வாய் சமச்சி வாயில போட்டுக்கோ.”

நோனாச்சியை விட பத்துப் பதினைந்து வருடங்கள் இளையவளான தங்கச்சி உம்மா, வெற்றிலைச் செப்பை எடுத்துக் கொண்டு வந்து நோனாச்சியின் காலடியில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். அதன் பின் அவள் பாக்கொன்றை தெரிந்து சீவி அரியத் தொடங்கினாள்.

“நோனாச்சி, கொம்பனார வெந்தேசீல வித்த கத ஊரெல்லாம் அடிபடுது.”

“தங்கச்சி உம்மா, பொன்னாப் பொறந்த நான் என்னதான் செய்ய? என்னத்தோயோ தொர அப்பா இந்த ஊடு வாசல ஏன்ட பேருல எழுதி வச்சிந்தாரு. அதனால இந்த ஊடுவாசல் வெந்தேசீக்குப் போக இல்ல.”

“மர்குக் தொர குடி குதால அழிஞ்சி பெய்த்ததனால வந்த வெனதானே இது. இந்த ஊருக்கே கொடி கட்டிப் பறந்த தொர அப்பாட காணி யூமியெல்லாத்தயும் ஈடு வச்சது போதாத்துக்கு, அவர் கொம்பனாரயும் ஈடு வச்சி நோனாச்சிட மொகத்துல கரி பூசிட்டாரு.”

“தங்கச்சி உம்மா, ஒரே ஒரு புள்ளதானே என்டு மர்குக் தொரய நாங்க செல்லமா வளத்தோம். அந்தச் செல்லம் அளவுக்கு மிஞ்சிப் பெய்த்திட்டுது. அதனால அவர், தன்ட விருப்பத்துக்குப் பெய்த்து எங்களுக்குத் தகுதியில்லாத எடமொன்டுல கலியாணம் முடிச்சாரு. தன்ட விருப்பத்துக்கு ஊடு கட்டினாரு. கடன் பட்டாரு. காணியூமிகள் ஈடுவச்சாரு. குடிச்சாரு. சூதுவிளையாடினாரு. வழக்குக் கணக்குப் பேசினாரு. தொர அப்பா ஈக்கும் வர அவர ஏமாத்திப் பணம் பறிச்சாரு. தொர அப்பா மவ்தானத்துக்குப் பெறகு என்ன ஏமாத்திப் பணம் பறிச்சாரு. இப்ப கொம்பனார்ட விஷயம் வெளிவந்ததும் எங்கயோ தலமறவாய் இருக்காரு. ஒரு ஆழ்முளோட வெத்துக்குப் பின்னால ஒரு பொம்புள ஈப்பதப்போலதான், அவன்ட தோல்விக்குப் பின்னாலயும் ஒரு பொம்புள ஈப்பாள் என்டத்துக்கு அவரோட, அவர்ட பொம்புள வாழ்ந்த வாழ்க்க மத்தவங்களுக்கு நல்ல உதாரணமாச்சிது.”

தங்கச்சி உம்மா சீவிய பாக்கை அரிந்து அதை உரவில் போட்டு விட்டு, சண்ணாம்பு தடவிய வெற்றிலை இரண்டையும் அதனுடன் சேர்த்து இடிக்கத் தொடங்கினாள்.

“நோனாச்சி, நடந்த விஷயம் எல்லாத்தயும் நாங்க நன்மக்கி என்டு எடுத்துக் கொள்வோம்.”

“தங்கச்சி உம்மா, நானும் அப்பிடித்தான் ஈந்தேன். காணி யூமிகள் எழுந்த நேரம், வயல் வெளிகள் எழுந்த நேரம், தங்க நகைகள் எழுந்த நேரம் நான் கவலப்பட இல்ல. ஆனா என்னமோ

தெரியா கொம்பனார் எழுக்க என்னால் ஏழாம ஈக்கு. கொம்பனார் எனக்குச் சீதனமாத் தாரத்துக்கு எங்கட வாப்பா மொதல்ல விரும்ப இல்ல. தொர் அப்பா அந்தக் காலம் வண்டனுக்குப் பெய்த்து படிச்சிட்டு வந்த படிப்புக்கு மதிப்புக் குடுக்கத்தான் பெறகு அதுக்கவர் விருப்பப் பட்டக்குறாரு.”

“நோனாச்சி, கொம்பனாருக்கு இப்ப வயசென்ன வாகுது?”

“தங்கச்சி உம்மா, எனக்கும் கொம்பனாருக்கும் ஒரே வயசுதான் நான் சின்ன வயசல துள்ளித் திரிஞ்சது போலவேதான் கொம்பனாரும் எங்கட ஊட்டச் சுத்தித் துள்ளித் திரிஞ்சாராம். அவருக்கு பத்துப் பன்னிரண்டு வயசல வச்சே கொம்பும் மொலச்ச ஆரம்பிச்சிட்டுதாம். வாப்பா அதுக் கண்டுட்டு சந்தோசப் பட்டது போலவேதான் கவலையும் பட்டாராம்.”

தங்கச்சி உம்மா இடித்த வெற்றிலைக் கலவையை உரலில் இருந்து இறக்கி, அதை இரு பாகங்களாகப் பிரித்து, ஒரு பாகத்தை புகையிலைத் துண்டொன்றுடன் சேர்த்து நோனாச்சியின் கைகளில் வைத்துவிட்டு, மறு பாகத்தை தனது வாய்க்குள் போட்டுக் கொண்டாள்.

“நோனாச்சி, ஒங்கட வாப்பா கொம்பனார்ட கொம்பப் பாத்திட்டு சந்தோஷப்பட்டது எனக்கு வெளங்குது. அவர் கவலைப்பட்டது ஏனென்டு எனக்கு வெளங்க இல்ல?”

“அதுவா? அது, எங்கட ஊருக்குப் பக்கத்து ஊருல ஒரு சிங்கள நிலமே ஈந்தாரு. அவரு பொல்லாத மனிசன். அவரு ஒரு பொருள் விரும்பினா, அது நல்ல மொறயில எடுக்க முடியாட்டி பொல்லாத மொறயில சரி எடுத்திடுவாரு. அதனால எங்கட வாப்பா கொம்பனாருக்குக் கொம்பு மொளச்ச புதிசில அது உண்மையான கொம்பல்ல, பூச்சிக் கொம்பென்டு ஊருல ஒரு கதய அடிப வச்சாரு.”

“நோனாச்சி, அது சரி. கொம்பனார்ட கொம்பு படிப்படியா நீண்டு கொண்டு போகக்குள்ள ஓங்கட வாப்பா அத எப்பிடி முடி மறங்காரோ தெரியா?”

“நீ சரியான புள்ளி. அடியில ஈந்து நுனி வர ஒனக்கு எல்லா விஷயமும் தெரிஞ்சாகோணும். ஒத்தருக்கு ஒரு கொம்பன் ஆன ஈந்தா, அந்தக் கொம்பன் ஆனெக்கி ஈற எடுப்பு, மிகுட்கு, துணிச்சல், கம்பீரம், தேஜஸ், சக்தி எல்லாம் தானாக வந்து அந்த கொம்பன் ஆனெக்கிச் சொந்தம் கொண்டாடுற ஆளோட சேந்து கொள்ளுமாம். அதுட உண்ம, பொய் என்டா எனக்குத் தெரியா. ஆனா கொம்பனாருக்குக் கொம்பு மொளச்ச ஆரம்பிச்ச நாளிலிருந்தே எங்கட வாப்பாக்கு எத்தனையோ தரஜாக்கள் வந்து சேந்ததென்டா எனக்குத் தெரியும். அதேபோலத்தான் கொம்பனாருட்ட கிட்டவாகுறத்துக்கு ஐனங்கள் பயந்து நின்டத்தப் போலவேதான் எங்கட வாப்பாட்ட கிட்டவாகுறத்துக்கும் ஐனங்கள் பயந்து நின்டாங்க. கொம்பனார் எனக்குச் சீதனமாக் கெடச்சி தொர் அப்பாட்ட வந்தத்துக்குப் பெறகு தொர் அப்பாக்கும் எத்தனையோ தரஜாக்கள் வந்து சேந்திருச்சி.”

“நோனாச்சி, நீங்க கவலைப்பட வாணாம். கொம்பனார் வெந்தேசில வில்பட்ட நாளிலிருந்தே அவர் ஒங்களோட தக்க

வச்சிக் கொள்ரத்துக்கு நீங்க எத்தனையோ வழிகள் கையாண்டங்க. அல்லாட நாட்டம் ஈந்தா கொம்பனார் மறுபடியும் ஓங்களுக்கே சொந்தமாகுவார்.”

“தங்கச்சி உம்மா, நீ செல்லுறதும் சரி. கொம்பனார் வெந்தேசீல் எடுத்த உதுமான் மொதலாளி கொம்பனார்க் கொண்டு போக ஒரு மொற வந்த நேரம் கொம்பனார் அடம் பிழிச்சுருந்திச்சி. ஆனா மொதலாளி முனாவது மொறயாகவும் நாளெக்கில் வாரதாகச் செய்தி அனுப்பீக்குறாரே.”

அப்போது கொம்பனார் மீண்டும் ஒரு முறை பிளிரியது. அதைக் கேட்ட தங்கச்சி உம்மா உடனே எழுந்து வெளியே எட்டிப் பார்த்தாள்.

“நோனாச்சி, மம்மளப் பாகனார் கொப்புக்கொழுயோட வந்திட்டார். அந்தச் சந்தோஷத்துலதான் கொம்பனார் சத்தம் வச்சீக்குறர் போல.”

“கொம்பனார்ட சந்தோஷம்-தான் ஏன்ட சந்தோஷமும்.”

நோனாச்சி தனது கைக்குள் இதுவரை வைத்திருந்த வெற்றிலைக் கலவையை அப்போதுதான் வாயில் போட்டுக் கொண்டாள். அதன் பிறகு அவள் தங்கச்சி உம்மாவுடன் கொம்பனார் இருந்த இடத்திற்குச் சென்றாள். அங்கே மம்மளப் பாகன் கொடுத்த கொப்புக்குழைகளை அடித்தும் நொறுக்கியும் கொம்பனார் உண்ணும் அழகைக் காண அவளின் உள்ளம் மகிழ்ச்சியில் பூரித்தது. அத்துடன் அந்தக் காட்சி என்றும் போல அவளுக்கு ஒரு நிறைவையும் அளித்தது.

“மம்மள, கொம்பனார் வெந்தேசீல் எடுத்த உதுமான் மொதலாளி அவரக் கொண்டுபோக மறுபடியும் நாளெய்கு வருவதாக செய்தி அனுப்பி வச்சீக்குறாரு.”

“நோனாச்சி, நீங்க ஒன்டுக்கும் பயப்பட வாணாம். நாலுவெல்லக்கி நான் அனுப்பி வச்ச செய்யதுக் காக்கா, மன்குர் மந்திரவாதியோட இன்டு ஞகருக்கு முந்தி வந்திடுவாறு.”

“மந்திர மாயங்களால் எங்களுக்கு வெத்தி எடுக்க ஏழுமா மம்மளா?”

“நோனாச்சி, நீங்க என்ன செல்லுரீங்க? நாலுவெல்லயில ஈந்து வார மன்குர் மந்திரவாதி, காட்டானகளையே மந்திரத்தால கட்டி எடுத்துக் கொண்டு வந்த மகா கெட்டிக்காரன். அவர் வந்து எங்கட கொம்பனார் இங்க ஈந்து கொண்டு போக ஏழாம் ஈக்கிறத்துக்கு ஏத்த பரிகாரம் ஒண்டச் செய்வாரு. அதனால் நீங்க ஒன்டுக்கும் பயப்பட வாணாம். அங்க பாருங்கோ தூரத்துல வாரவங்க ஆரென்டு.”

அப்போது நோனாச்சி தன் தளர்ந்த கண்களை ஏற்றி, வீட்டை அண்டிய வயல்வெளி ஊடே விரிந்து செல்லும் பாதையை நோக்கினாள்.

“என்னமோ முனு உருவும் இந்தப்பக்கமா வார போல வெளாங்குது. அது ஆரென்டுதான் வெளங்க இல்ல.”

“அது வேற ஆருமல்ல. முன்னால் வாரது நாலுவெல்லக்கிப் போன செய்யதுக் காக்கா. பின்னால் வாரது

மந்திரவாதியும் அவர்ட் கையாளும்.”

“வரட்டும், வரட்டும். கொம்பனார் குடுத்துவச்சவரு. மம்மள், நாங்க இப்ப ஊட்டுக்குப் போறோம். செய்யதுட்டச் செல்லு, மந்திர வாதியக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து என்னச் சந்திக்கச் செல்லி.”

சிறிது நேரத்தின் பின் செய்யது, மந்திரவாதியுடன் வந்து நோனாச்சியின் முன் ஆஜரானான். முன் பின் அறியாத மந்திரவாதியைக் கண்டதும் நோனாச்சி தனது முக்காட்டை இழுத்து தனது தலையை நூற்றாக மறைத்துக் கொண்டாள்.

“நோனாச்சி, இவர்தான் மந்திரவாதியார். இவர் மந்திர மாத்துக்கள் மட்டுமல்ல, அனகளுக்கு வைத்தியமும் செய்யவரு.”

“சரி, சரி, வாங்கோ, நீங்க வந்தது எனக்கு மிச்சமே சந்தோஷம். இனி, ஒங்களுக்குத் தகுந்த எடுமொன்டப் பாத்து உக்காந்துகோங்கோ.”

சுற்றும் முற்றும் பார்த்த மந்திரவாதி, நோனாச்சிக்குப் பக்கத்தில் இருந்த சிறிய கதிரையொன்றில் அமர்ந்து கொண்டார். அவருடன் வந்திருந்த கையாள் அவருக்கு அருகில் நிலத்தில் அமர்ந்து கொண்டான். செய்யது கைகளைக் கட்டியவாறு நோனாச்சியின் முன்னே நின்று கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு இரு புறத்திலும் மம்மளப் பாகனும் தம்பிராசாவும் நின்று கொண்டே இருந்தனர்.

“தங்கச்சி உம்மா, இவங்களுக்குக் குடுக்க நீ செஞ்சி வச்ச பலகாரங்களோட தேத்தண்ணியோ கோப்பியோ ஊத்தி எடுத்திட்டு ஓடி வா.”

தங்கச்சி உம்மா அங்கிருந்து அகன்று போக நோனாச்சியின் பார்வை மந்திரவாதியை ஒரு கணம் மேலும் கீழுமாக நோட்டமிட்டது. அவர் அணிந்திருந்த வெண்ணிற உடையும் தலையில் தரித்திருந்த சிவப்பு நிறத் தலைப்பாகையும் எந்தோழும் வெளியே பாயத் துடித்த சிவந்த விழிகளும் மறுதோண்டிச் சாயமிடப்பட்டிருந்த அடர்ந்த தாடியுடன் கூடிய முறுக்கிய மீசையும் கழுத்தில் அணிந்திருந்த பல வர்ண மணிகளாலான மாலைகளும் வலது பக்கத் தோளில் இருந்த சிவப்பு நிறத் துண்டும் ஒரு மந்திரவாதிக்குரிய பிரமாண்டமான தோற்றுத்தை அவருக்கு அளித்திருப்பதை நோனாச்சி உணர்ந்து கொண்டாள். எனவே மந்திரவாதியின் உதவியுடன் கொம்பனாரை தன்னுடன் தொடர்ந்து வைத்துக் கொள்வதற்கு, மேற்கொண்டு செய்ய வேண்டிய நடவடிக்கைகள் சம்பந்தமாக அவருடன் கலந்துரையாடினாள். அதன் பின்புதான் வந்தவர்களுக்கு சிற்றுண்டிகள் வழங்கப்பட்டன.

“நோனாச்சி, நீங்க சென்ன அத்தன விடியங் களையும் நான் வெளாங்கிக் கொண்டேன். இப்ப நான் ஒங்கட கொம்பனார் ஒரு மொற பாக்க வேணும்.”

அந்த வேண்டுகோளுக்கு இனங்க, நோனாச்சி மந்திரவாதியை கொம்பனார் இருந்த இடத்துக்குக் கூட்டிச் சென்றாள். அங்கே நோனாச்சியைக் கண்ட கொம்பனார், வழிமை போல தனது தலையைத் தூக்கி, துதிக்கையை உயர்த்தி, ஒரு

முறை பின்றி அவனுக்கு மரியாதை செலுத்தியது.

“நோனாச்சி, இந்தக் கொம்பனாரிட்ட ராஜகுலத்து ஆனகளிட்ட ஈக்கிற அங்கலடச்சனங்கள் எத்தனையோ ஈக்கிறத்தால் இவர் மந்திர மாயங்களால் மடக்க ஏழாமப் போகும். அதனால் ஏத்த மருந்து மாத்திரகளால் இவர் மொடக்கி வச்சிறேன். அப்போ, ரெண்டு மொற ஏழாந்து திரும்பிப் போன அந்த மொதலாளியால், இவர் இந்த மொறும் கொண்டு போக ஏழாமப் போகும்.”

“என்னமோ, ஒங்கள் நம்பித்தான் நான் இந்தக் காரியத்தில் எறங்கப் போறேன். அதனால் செறப்பா இந்த விஷயத்த நீங்க முடிச்சித் தர வேணும்.”

“நோனாச்சி, தேவயான மருந்து மாத்திரகள் நான் கொண்டுவேந்து ஈக்கிறேன். அதனால், எனக்கு வாழப் பழும் ஒரு கொல மட்டும் கெடச்சா ஏன்ட வைத்தியத்த இப்பவே தொடங்கிடுவேன்.”

அதன்படி அவரின் தேவை மம்மளப் பாகன் மூலம் நிறைவேற்றி வைக்கப்பட்டது. அத்துடன் அவரின் பாவனைக்காக மரஆலைக்குப் பக்கத்தில் இருந்த ஓர் அறையும் ஒதுக்கிக் கொடுக்கப்பட்டது.

நோனாச்சி, அடுத்த நாள் காலை மம்மளப் பாகனுடன் கொம்பனாரை அவதானிக்கச் சென்றாள். அங்கே, முதல் நாள் கொடுக்கப்பட்ட மருந்து மாத்திரைகளால் கொம்பனார் முடங்கிப் போயிருந்தது.

“நோனாச்சி, இந்த மொறும் ஆன மொதலாளி வந்த வழியே திரும்பிப் போக வேண்டியதுதான்.”

அதைக் கேட்ட நோனாச்சியின் முகத்தில் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியை, மம்மளப் பாகன் அவதானிக்கத் தவறவில்லை. அப்போது அவ்விடத்துக்கு மந்திரவாதியும் வந்தார்.

“நோனாச்சி, பாத்தீங்களா கொம்பனார் கால் நாலயும் மடக்கிக் கொண்டு மொடங்கிப் பெய்த்தீக்குறத்த?”

“மந்திரவாதியாரே, கொம்பனார் மிச்சம் அசந்து பெய்த்தீக்குறாரு. இப்ப நாங்க எப்பிடியென் அவருக்குக் கொப்புக் கொழு குடுக்கிறது? தண்ணி கிண்ணி வச்சிறந்து?”

“நோனாச்சி கொம்பனார் இன்டெய்க்கு இப்பிடித்தான் ஈப்பார். நானும் இங்கு ஈக்கிறத்தால் நீங்க ஒன்டுக்கும் பயப்படுத் தேவ இல்ல.”

மந்திரவாதி அப்படிச் சொன்னாலும் கொம்பனார், நாலு காலும் முடங்கிப் போய், தும்பிக்கையால் நிலத்தைத் துலாவிய வண்ணம், நொந்து போன நிலையில் இருப்பதைக் காண நோனாச்சியின் மனம் பொருக்கவில்லை.

“மம்மள, கொம்பனாருக்கு இந்த ஆச்சினயெல்லாம் குடுக்காம், அந்த ஆன மொதலாளிக்கே கொம்பனார எடுத்துக்கொண்டு போக எடம் குடுக்க ஸந்திச்சி.”

“நோனாச்சி, அங்க பாருங்க?”

தங்கச்சி உம்மா, நோனாச்சியின் கவனத்தை திசை திருப்பிவிட, பனிப்புகாருக்கூடே அவள் பாதையை உற்று

நோக்கினாள். அங்கே சில யானைகள் முன்னே வர, அவற்றை வேடிக்கை பார்த்த வண்ணம் ஊர்ச் சிறுவர்கள் பின்னால் அனி திரண்டு வந்து கொண்டிருந்தனர்.

“தங்கச்சி உம்மா, மொதலாளி வாறாருபோல கொம்பனாரக் கொண்டுபோக.”

“கொம்பனார் விழுந்தீர் விழுவைக்கு, அவங்க எங்க அவரக் கொண்டு போக? நோனாச்சி, நீங்க வாங்கோ நாங்க இனி ஊட்டுக்குப் போவோம்.”

“இல்ல புள்ளே, இல்ல. நாங்க கொஞ்சம் ஈந்து பாப்போமே. அவங்க என்ன செய்யப் போறாங்க என்டு.”

யானைகளுடன் வந்தவர்கள் எந்த உத்தரவுமின்றி தோட்டத்துக்குள் புகுந்து, தாம் கொண்டு வந்திருந்த நான்கு யானைகளையும் அங்கிருந்த தென்னை மரங்களில் கட்டி விட்டனர். அவற்றுள் நின்ற ஒரு கொம்பன் யானை, கொம்பனாரரக் கண்டதும் தலையைத் தூக்கி, துநிக்கையை உயர்த்தி, மிகவும் ஆக்ரோஷத்துடன் பிளிரியது. ஆனால் அதற்குப் பதில் சொல்லும் திராணி கொம்பனாருக்கு இருக்க வில்லை. அப்போது, கொம்பனாரை ஏலத்தில் வாங்கிய உதுமான் முதலாளி, நோனாச்சியிடம் வந்தார்.

“தொத்தா, நாங்க ரெண்டு மொற வந்து தோத்துத் திரும்பிப் போனத்துக்கு, இந்த மொறயெண்டா கொம்பன கட்டி இழுத்துக் கொண்டு சரி போவோம். அதுதான் நான் ஏன்ட நாலு ஆனகளையும் எடுத்திட்டு வந்தீக்குறேன்.”

“ஜேயோ தம்பி, ஓங்கட ஆனயாச்சி, நீங்களாச்சி. கொம்பனர் இனி எப்பிடிக் கொண்டு பெய்த்தாலும் எனக்கென்னத்தென்? ஆனா ஒன்டு செல்லுறேன். கொம்பனாரக் கொண்டு போக ரெண்டு மொற வந்து நீங்க தோத்துத் திரும்பிப் பெய்த்தீட்டங்க. முனாவது மொறயும் நீங்க தோத்துத் திரும்பிப் போனா, நாலாவது மொற நீங்க இங்க வரப்படாது. அதுக்கு நான் எடம் தரமாட்டேன்”.

அவளின் குரவில் தொனித்த உறுதியை, உதுமான் முதலாளி ஒரு சவாலாகவே ஏற்றுக் கொண்டார்.

“சரி பாப்போம்.”

அவ்வாறு சொன்ன அவர், தனது பிரதான பாகன் அருகில் சென்று ஓர் உத்தரவைப் பிறப்பித்தார்.

அஸ்ஸமது, நாங்க படுத்தீர் கொம்பன எப்பிடிச் சரி எழுப் பேணும். அதுக்குப் பெறகு, கொம்பனுக்கு அசய ஏழாத மொறக்கி கொம்பனக் கட்ட வேணும். கொம்பன் நடக்காட்டி எங்கட ஆனகளப் போட்டு கொம்பன இழுத்துக் கொண்டு சரி போக வேணும்.”

அதன்படி அஸ்ஸமது அங்குசமொன்று சகிதம் கொம்பனார அணுகி, தனக்குப் பாதுகாப்பான இடமொன்றில் நின்று கொண்டான். அதன் பிறகு அதட்டல்கள், மிரட்டல்கள் மூலமாக கொம்பனார எழுப்புதற்குப் பல முயற்சிகள் எடுத்து அதில் தோல்வி காண, கொம்பனாரின் காதுகளின் கீழ் உள்ள நிலைகளுக்கு அங்குசத்தினால் குத்தினான். அப்போது

கொம்பனாரின் விழிகளில் வெளியான வேதனையைக் காண, நோனாச்சி கண்ணீர் விட்டு அழுதாள். அவளின் உள்ளம் அவளைக் குறை கூறியது.

“நான் செஞ்ச பிழைல் கொம்பனார் துன்பப்படுறாரு.”

அவள் அவ்வாறு துன்பமடைந்தாலும் ஸவிரக்கம் இல்லாத பாகனின் அங்குசம், கொம்பனாரின் மர்மஸ்தானங்களில் இருந்த நிலைகளையும் பதம் பாரத்தது.

எனினும் பாகனின் சகல முயற்சிகளும் தோல்வியிலேயே முடிவடைந்தன.

“மொதலாளி, இதோன்டும் சரிவராது.”

“அஸ்ஸமது, நானும் பாத்துக்கொண்டுதான் ஈந்தேன். நீ எவளேவா கஷ்டப்பட்டும் கொம்பன் எழும்ப இல்ல. அதனால் இதுல என்னோ மர்மமொன்டு ஈக்கிறது இப்பதான் எனக்கு வெளங்குது.”

“மொதலாளி, நான் செல்ல வந்தத்த நீங்க செல்லிட்டங்க.”

“அஸ்ஸமது, நான் ஆரணெட்டத்த இந்தக் கெழவிக்கு வெளங்க வெச்சோனும்.”

அவர் தனது இடுப்பில் மறைத்து வைத்திருந்த கைத்துப்பாக்கியை உறுவியெடுத்தார்.

“யீ கெழவி, நீ மந்திர மாத்துகளச் செஞ்சி இந்த ஆனயப் படுக்க வச்சீக்கிறாய். எனக்கு இந்த ஆன இப்ப தேவ இல்ல. அதனால் ஆனய நீயே வச்சீக்கோ. அநூட கொம்பு ரெண்டு மட்டும் எனக்கு ஈந்தா லட்சம் லட்சமா பணம் கெட்சகம். அதனால் நான் இப்ப இந்த கொம்பனச் சுட்டுப்போட்டு கொம்பன்ட கொம்பு ரெண்டயும் வெட்டப் போறேன்.”

கை, கால், உடல் எல்லாம் பதறிய வண்ணம் அவர் கொம்பனாரின் நெற்றிக்கு குறி வைத்தவாறு, அதன் எதிரே வந்து நின்று கொண்டார். இதைக் கண்ணுற்ற நோனாச்சி தட்டுத் தடுமாறிய வண்ணம் ஓடி வந்து, அவருக்கும் கொம்பனாருக்கும் இடையில் நின்று கொண்டாள்.

“மொதலாளி, கொம்பனாரக் கொண்டு போறதாக ஈந்தா அவர உசிரோட கொண்டு போங்கோ. அத உட்டுப் போட்டு கொம்பனார்ட கொம்பு ரெண்டுக்கும் ஆசப்பட்டு அவரச் சுட நான் உட மாட்டேன்.”

அப்போது வேடிக்கை பார்க்க அங்கு குழுமியிருந்தவர்கள் அனைவரும் தமது கைகளில் கம்புதடிகளுடனும் கத்திகளுடனும் வந்து முதலாளியை சுற்றி வளைத்துக் கொண்டனர். அவர்களுல் ஒரு முரடன் முதலாளியின் முன்னே வந்து நின்று கொண்டான்.

“யீ மொதலாளி, நீ இந்தக் கொம்பனாரக் கொண்டு போறதாக ஈந்தா, அத உசிரோட கொண்டு போ. நாங்க சின்ன வயசில் ஈந்தே எங்களோட ஒன்டா வளந்த கொம்பனார், இந்த எடத்துல துடிச்சிச் சாகுறத்த பாக்க நாங்க விரும்ப இல்ல. அதனால் மரியாதயா நீ தூக்கி வச்சீக்கிற துவக்க கீழ் போடு. இல்ல, இந்த எடத்தில் எத்தனையோ பீஸலீல் நடக்கும்.”

அது, ஒரு முரடனின் குரலாக மட்டுமல்ல, அங்கு கூடியிருந்த மக்கள் அணவையும் முரடர்களாக்கும் குரலாகவே முதலாளியின் காதுகளில் ஓலித்தது. அவர்களது கைகளில் ஏந்திய கம்புதடிகளையும் கத்திகளையும் காண அவற்றிக்குத் தனது கைத்துப்பாக்கியால் பதில் சொல்ல முடியாமல் போகும் என்று நினைத்த அவர், உடனே தனது கைத்துப்பாக்கியை மீண்டும் இடுப்பில் அடித்துக் கொண்டார்.

அப்படியிருந்தும் மக்களின் ஆவேசக் குரல்கள் எங்கும் ஓலிக்க ஆரம்பித்தன.

செய்வதற்பாது திகைத்த முதலாளிக்குக் கை கொடுக்க, அவருடன் வந்திருந்த அவரது மாமனார் முனவந்து, கூட்டத்தை அமைதிப்படுத்த ஒரு முயற்சி எடுத்தார்.

“ஸ்பூர்... ஸ்பூர், அல்லா ரகுலுக்காக எல்லாரும் ஸ்பூர் செய்யுங்கோ. நீங்க செல்லுறந்துல உண்மை, நாயம் எல்லாம் ஈக்கு. கொம்பன் ஆனய நாங்க உசிரோடயே கொண்டு போரோம். அதப்பத்தி நானும் ஏன்ட மருமகனும் கலந்து பேசி, ஒரு முடிவுக்கு வாரோம். மருமகனோடு பேசுறத்துக்கு எனக்கு ஒரு அஞ்சி பத்து நிமிஷம் நேரம் தாங்கோ.”

அதைக் கேட்ட கூட்டம் சிறிது அமைதி அடைய, மாமனார் மருமகனை ஒரு புரமாக அழைத்துச் சென்றார். அங்கே அவர் தனது மருமகனின் காதுகளில் ஒரு சில விடயங்களை இரகசியமாக வைத்தார். அவற்றைக் கேட்ட மருமகனின் முகத்தில் ஓர் இளநகை ஓடியது. அவர் தனது மாமனாரின் அனுபவ ஆற்றலை மெச்சிய வண்ணம் பிரதம பாகன் அஸ்ஸமதை தன்னிடம் வருமாறு சைகை காட்டினார். அவன் அவரிடம் வந்ததும் அவனை ஒரு புரமாக அழைத்துச் சென்ற அவர் தனது மாமனார் சொன்ன விடயங்களை அவனது காதுகளிலும் வைத்தார். ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் பல திருமணங்கள் முடித்திருந்த கிழவனார், தனது மருமகனுக்கு புகட்டிய ஆலோசனைகளைக் கேட்ட அஸ்ஸமது, தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டு தனது காரியத்தில் இறங்கினான். அதன் படி அவர்களது யானைப் பந்தியில் நின்ற கறுப்பி என அழைக்கப்பட்ட பிடியிடம் சென்று அதன் விலங்குகளைத் தளர்த்தி, அதை நிலத்தில் படுத்து முடங்கிப் போய் இருந்த கொம்பனாரிடம் நகர்த்திச் சென்றான். உடலைக் குலுக்கி, இடையை அசைத்து, துதிக்கையை தூக்கி, ஆடி அசைந்து நடந்த அதன் ஒய்யார நடையைக் கானு, அங்கிருந்தவர்கள் தவறினாலும் படுத்திருந்த கொம்பனாருக்குள் ஓர் உத்வேகம் ஏற்பட்டு விட்டது.

முதல் நாள் மந்திரவாதி கொடுத்த அபினை உண்டு உடலில் ஏற்பட்ட போதையை விட, கறுப்பியைக் கண்டதும் கொம்பனாருக்கு ஏற்பட்ட போதை மிஞ்சிப் போய் இருக்க வேண்டும்.

என்ன புதுமை, கொம்பனார் தள்ளாடிய வண்ணம் எழுந்து நிற்க, அங்கே கண் கொள்ளாக் காச்சியொன்று உருவாகி விட்டது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட முதலாளியின் பாகர்கள், தந்திரமாக கொம்பனாரின் முதுகில் ஏறி அமரந்து, அவர்கள் கொண்டு வந்திருந்த கயிறுகளால் அதன்

உடலை வரிந்து கட்டி, ஏனைய யானைகளின் உதவியுடன் அதை இழுத்துச் செல்ல திட்டமொன்று வகுத்தாலும் அதற்கான தேவையொன்று அங்கே உருவாக வில்லை. கறுப்பியை முன்னால் நகர்த்தி, கொம்பனாரின் விலங்குகளைத் தளர்த்த, கொம்பனார் அதைப் பின்தொடர ஆழம்பித்து விட்டது. அப்போது முதலாளியின் ஏனைய யானைகள் அவற்றைப் பின்தொடர்ந்தன. இக்காட்சியைக் காண, முதலாளியின் கண்கள் மகிழ்ச்சியில் பூரித்தாலும் நோனாச்சியின் கண்களோ அதை வெறுத்தே நோக்கின.

“நோனாச்சி கவலப்பட வாணம். ஒங்களுக்கு ஈந்த புரிவு அவளாவுதான்.”

“தங்கச்சி உம்மா, கோபதாபங்களப்போல, போட்டி பொறாமகளப்போல, பலிபாவங்களப்போல காமமும் ஒரு அழுக்கு. அதுகள் மனிலெருக்குள்ளூயும் ஈக்கு. மிருகசாதிகளுக்குள்ளூயும் ஈக்கு. காமம் தலக்கி அடிச்சத்தாலதான் ஏன்ட கொம்பனார் எங்கயோ ஈந்து வந்த கொமரி ஆனயொன்னுக்குப் பின்னால் இது பெய்த்துக் கொண்டு ஈக்கிறாரு. அது போது கொமரிப் போலத்தான் ஏன்ட மகனார் அப்ப எங்கயோ போற கொமரிப் போம்புளவொன்னுக்குப் பின்னால் வழி தவறிப் பெய்த்து கெட்டு நொந்து போனாரு. ஒழுக்கமும் ஒப்புரவும் ஈந்தாத்தான் மனிலெனால் காமத்த வெல்லலாம். ஒழுக்கமும் ஒப்புரவும் கெட்டா, காமம்தான் மனிலென வெல்லும்.”

மண் வளச் சொற்கள்

வெந்தேசி	- ஏலம்
மவ்தானத்துக்கு	- மரணித்ததற்கு
ஸ்பாள்	- இருப்பாள்
நிலமே	- சிங்கள அதிகாரி ஒருவர்
தரஜாக்கள்	- அந்தஸ்துகள்
ஈந்தா	- இருந்தால்
நாலுவெல்ல	- நாலுகோறனை
ஞகருக்கு	- மத்தியானத் தொழுகை நேரத்திற்கு
ஆரணன்னு	- யாரென்று
ஆச்சினை	- அனியாயம்
தோத்து	- தோற்று
பீஸபீஸ்	- இறைவனின் பாதையில் நடக்கும் மரணம்
ஸ்பூர்	- பொறுமை
நாயம்	- நியாயம்
கொமரி	- குமரி

நன்றி - ஜீவந்தி

குற்பு :-

நூனம் சஞ்சிகை நடாத்திய புலோலியூர் க.சதாசிவம் நூபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டி - 2011 இல் ஆறுதல் பரிசு கிடைத்த சிறுகதை.

பச்சை மனிதன்

கண்டியில் இருந்து கொழும்பு நோக்கிப் புறப்பட்ட பேராசிரியர் அப்துல் சலாம் மாவனல்லை நகரை வந்ததைய அஸர் நேர அதான் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. அவர் ஜவேளைத் தொழுகையை உரிய நேரத்தில் நிறைவேற்றப் பழக்கப் பட்டிருந்ததை சாரதியாகச் செயற்பட்ட ரோபோ மனிதன் அறிந்து வைத்திருந்தான். அதனால் தான் ஓட்டி வந்த வாகனத்தைப் பக்கத்தில் இருந்த சர்வமத வணக்கஸ்தலத்தின் அருகே நிருத்தி, அதுவிருந்து இறங்கி வந்து வாகனத்தின் பின் கதவைத் திறந்து விட, பேராசிரியர் அப்துல் சலாம் அதில் இருந்து இறங்கிக் கொண்டார். அவரைத் தொடர்ந்து அவரின் உதவியாளர் கலாநிதி குமரகுருவும் இறங்கிக் கொண்டார். பேராசிரியர் அப்துல் சலாம் சர்வமத வணக்கஸ்தாத்தின் இஸ்லாமியர்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட மஸ்ஜிதுக்குள் நுழைந்து அஸரை நிறைவேற்ற, கலாநிதி குமரகுரு அங்கிருந்த இந்துக்கோயிலுக்குள் சென்று வணக்க வழிபாடுகளில் ஈடுபட்டார்.

நவீன் விஞ்ஞான வளர்ச்சியும் அதன் மூலம் மனித சிந்தனைகளில் ஏற்பட்ட திருப்பமும் மனித நம்பிக்கைகளில் பாரிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும். கி.பி. இருபத்தொன்பது நூற்றாண்டுகள் முடிவடைந்து, முன்றாவது மிலேனியம் ஆரம்பமாக இருக்கும் நிலையில், சகல மதங்களும் மனிதனை நல்வழிப்படுத்துவதற்கே உலகில் தோன்றின, எனும் உன்னத முடிவுக்கு மனிதன் வந்து விட்டான் போல. அத்துடன் வெவ்வேறு மதங்களுக்கு இடையேயும், ஒரே மதத்தின் வெவ்வேறு பிரிவுகளுக்கு இடையேயும் நடைபெற்ற சொற்போர், ஆயுதப்போர், கலகங்கள், இரத்தக்களரிகள் என்பவை மனித நாகரிகத்துக்கும் அவனின் முன்னேற்றத்துக்கும் ஒரு தடையென்பதை உலகலாவிய ரீதியில் மனிதன் உணர்ந்து கொண்டதன் ஒரு முதிர்ச்சி யாகவேதான், ஒரே இடத்தில் சகல மதங்களினதும் வணக்கஸ் தலங்கள் அமைக்கப்பட்டதற்கு காரணமாக அமைந்திருக்க வேண்டும். மேற்குலக நாடுகளில் மத நம்பிக்கைகள் அழிந்து போகும் நிலையில், கிழக்குலக நாடுகளில் மனிதர்கள் இவ்வாறு நடந்து கொண்டது ஒரு வரவேற்கத்தக்க விடயமே.

மஸ்ஜிதுக்குள் சென்ற பேராசிரியர் அப்துல் சலாம்

தொழுகையை முடித்துக் கொண்டு வெளியே வர, கலாநிதி குமரகுருவும் கோயிலுக்குள் இருந்து வெளியே வந்து விட்டார். அதன் பிறகு இருவருமாக வாகனத்தில் ஏறி அமர, ரோபோ மனிதன் வாகனத்தை மீண்டும் ஓட்ட ஆரம்பித்து விட்டான். பேராசிரியர் ஏற்கனவே வாசித்த புத்தகத்தை மீண்டும் வாசிப்பதற்காகக் கையிலெலுடேதுக் கொண்டார்.

“புரோபசர் சார், உங்களுக்கு வாசிப்பதற்கு நல்லதொரு புத்தகம் கிடைத்திருக்கு போல. அந்தப் புத்தகத்தை அவ்வளவு கவாரசியமாக நீங்கள் வாசிப்பதற்கு அதன் கருப் பொருள் என்ன என்பதை நான் அறிந்து கொள்ளலாமா?”

“ஆம், குமரகுரு ஆம். இந்தப் புத்தகம், இருபதாம் நூற்றாண்டில் சிங்கள மொழியில் எழுதப்பட்ட பிரயாணக் கட்டுரையொன்றின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு. இருபதாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் வாழ்ந்த ஒரு பயணி, கண்டியில் இருந்து கொழும்பு நோக்கிச் செல்லும் போது கண்ட காட்சிகள் இங்கே விபரிக்கப்பட்டுள்ளன. அன்று பாதை இரு மருங்கிலும் அழகான மலைத்தொடர்கள், நீர்வீழ்ச்சிகள், வயல் வெளிகள், தென்னாந் தோட்டங்கள், இறப்பர் தோட்டங்கள், கிராமங்கள், பட்டினங்கள் என்பவை இருந்துள்ளன. இப்புத்தகத்தை வாசிக்கும் போது அவை மிக அருமையாக நம் கண் முன்னே வந்து நிற்கின்றன. குமரகுரு, கடந்த ஆயிரம் வருடங்களாக அந்த அழகிய காட்சிகள் படிப்படியாகச் சிதைந்து, நாளைவெல் பாதை இருபுறத்தையும் மாடிக் கட்டங்கள் ஆக்கிரமித்து, இன்று ஒரு கொங்கிறீட் வனம் உருவாகியிருப்பதை நீங்கள் அவதானித்தீர்களா?”

“புரோபசர் சார், அதை ஏன் சொல்ல?”

“குமரகுரு நாம் செய்து கொண்டிருக்கும் ஆராய்ச்சி வெற்றியளித்துவிட்டால் இந்த மாடிக் கட்டங்களின் உயரம் இன்னும் உயர்ந்து கொண்டு போகலாம். அது மட்டுமல்ல, பச்சை மனிதனால் மேலும் பல அபாயங்கள் எமக்கு ஏற்படலாம். அவை இந்த உலகின் நிலைப்பாட்டுக்கு எதிர்காலத்தில் மிக அச்சுறுத்தலாக அமையலாம்.”

“புரோபசர் சார், நாம் உருவாக்கப் போகும் பச்சை மனிதனுக்கும் உயர்ந்து கொண்டு போகும் மாடிக் கட்டங்களுக்கும் இடையில் இருக்கும் தொடர்புதான் என்ன?”

“மனித மரபனுக்களுக்குள் இருக்கும் நிறமுற்தங்கள் நாற்பத்தாறையும் இலகுவாகப் பிரித்தறிந்தது போல தாவர மரபனுக்களுக்குள் இருக்கும் நிற மூர்த்தங்களை பிரித்தறிய முடியாத நிலையில், அவை இணைந்து உருவாகும் பச்சை

மனிதனால் பல நன்மைகள் இருப்பதைப் போல பல பாதிப்புக்களையும் நாம் சந்திக்க வேண்டி வரலாம்.”

“பச்சை மனிதன் தனது உணவைத் தானே தயாரித்துக் கொள்வது ஒரு நன்மை. பச்சை மனிதன் தனது உடல் உறுப்புக்களை இழக்கும் தருவாயில் அவை வளர்ந்து இயல்பு நிலைக்கு வருமென்பது இரண்டாவது நன்மை. பச்சை மனிதனில் இன்னும் பல நன்மைகள் இருக்கலாம். ஆனால், அவனால் நாம் சந்திக்க இருக்கும் பாதிப்புக்கள் என்ன புரோபசர் சார்?”

“குமரகுரு ஏற்கனவே கண்டறிந்த பாதிப்புக்களை விட பச்சை மனிதனால் மேலும் பல பாதிப்புக்கள் இருக்கின்றன. உங்களில் நம்பிக்கை வைத்து அவற்றுள் ஒன்றைச் சொல்கிறேன். அதுதான் தாவரங்களைப்போல அவனின் உயரத்துக்கும் வரையரை அற்றுப் போகுமென்பது. அதனால் வானளந்த இந்த மாடிக் கட்டடங்கள் அவனின் உயரத்துக்கேற்ப இன்னும் உயர்ந்து கொண்டு போகும் வாய்ப்புகள் அதிகமாக இருக்கலாம்.”

“புரோபசர் சார், இயற்கையின் படைப்புகள் அனைத்திலும் ஒரு கட்டுக்கோப்பு இருக்கிறது. மனிதன் அவற்றுள் தலையிடும் போது அந்தக் கட்டுக்கோப்பு அழிந்து விடுகிறது. நீங்களும் இதை ஏற்றுக் கொள்வீர்கள் என நினைக்கிறேன்.”

“அது உண்மை. அதனால்தான் பச்சை மனிதன் சம்பந்தமான ஆராய்சியை நிறுத்தி விடுவோமா என்று கூட இப்போது எனக்குத் தோன்றுகிறது.”

“புரோபசர் சார், அரசு அதற்கு இணங்காது. பச்சை மனிதன் சம்பந்தமான ஆராய்சிக்காக அரசு பல பில்லியன் ரூபாக்களை செலவு செய்திருக்கிறது. அது மட்டுமல்ல, பச்சை மனிதனை வேறொரு நாடு உருவாக்குவதற்கு முன், நாம் முந்திக் கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணமும் நமது அரசியல்வாதிகளிடம் இருக்கிறது. அவர்கள் அதன் மூலம் பல விடயங்களைச் சாதித்துக் கொள்ள இருக்கிறார்கள். இவ்வாராய்ச்சி இறுதிக்கட்டத்தை அடைந்திருக்கும் நிலையில், நீங்கள் எதிர்த்தாலும் அரசு வேறொரு விஞ்ஞானியின் உதவியைப் பெற்றுச் சரி இதில் வெற்றி கண்டே தீரும்.”

“குமரகுரு, பச்சை மனிதனை உருவாக்குவதற்கு முன் ஐனாதிபதியுடனான இறுதிக் கலந்துரையாடலுக்கு நான் ஒரு விண்ணப்பம் செய்துள்ளேன். அது கிடைக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் பச்சை மனிதனால் எதிர் காலத்தில் ஏற்படக்கூடிய பாதிப்புகளை எடுத்துரைக்க நான் உத்தேசித்துள்ளேன்.”

“உலகில் இன்று உயிரியல் துரையின் ஆழ அகலங்களை

நன்கு கற்றறிந்த விஞ்ஞானிகளுள் நீங்களும் ஒருவர். இருந்தாலும் விஞ்ஞானம் என்றும் போல, இன்றும் அரசியலின் கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளேயே தான் செயல் படுகின்றது.”

பேச்சோடு பேச்சாக பேராசிரியரின் வாகனம் கொழும்பின் புறநகர் பகுதியில் அமைந்திருந்த அவரது ஆய்வு கூடத்தை வந்தடைந்தது. ரோபோ மனிதன் அதிலிருந்து இறங்கி வந்து கதவைத் திறந்து விட, அதிலிருந்து இருவரும் இறங்கிக் கொண்டனர்.

அங்கே ஆய்வுகூடத்தைச் சுற்றிவரப் பலத்த பாதுகாப்பு இடப்பட்டிருந்தது. இயற்கைக்கு மாறாகப் பிறக்கப் போகும் பச்சை மனிதனுக்கு எதிராக, தீவிரவாத இயற்கை அமைப்புகளால் ஏற்பட்ட எதிர்ப்பும் அச்சுறுத்தலும் அதற்குரிய காரணமாக அமைந்திருக்க வேண்டும். அத்துடன் வெளிநாட்டுச் சக்திகளின் ஊடுறவலால் ஆய்வுகூடத்துக்கோ அல்லது ஆய்வுகளுக்கோ பங்கம் ஏற்படலாம் எனவும் அரசுக்கு பெரும் அச்சமொன்று இருந்தது.

அங்கிருந்த பாதுகாப்பரண்களைக் கடந்த பேராசிரியர், ஆய்வுகூடத்துக்குள் வந்து தனது இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டார். அப்போது அவர் முன்னே ஒரு ரோபோ மனிதன் தோன்றினான். அவனின் கைகளில் ஜனாதிபதி அவர்களின் செயலாளரால் கையொப்பமிடப்பட்ட ஒரு கடிதம் இருந்தது.

அக்கடிதத்தின் மூலம் அன்று 1600 மணிக்கு ஜனாதிபதி அவர்களின் தலைமையின் கீழ் நடைபெறும் அமைச்சரவைக் கூட்டத்துக்கு பேராசிரியர் அப்துல் சலாம் வரவழைக்கப்பட்டு இருந்தார். அத்துடன் ஏற்கனவே அவர் செய்து கொண்ட விண்ணப்பத்துக்கு அமைய, பச்சை மனிதனால் ஏற்படக்கூடிய பாதிப்புகள் சம்பந்தமாக அமைச்சரவைக் கூட்டத்தில் எடுத்துரைக்கவும் அவருக்குச் சந்தர்ப்பம் தருவதாக அக்கடிதத்தில் குறிக்கப்பட்டிருந்தது.

அன்று சரியாகப் 1600 மணிக்கு ஜனாதிபதியின் தலைமையில் அமைச்சரவைக் கூட்டம் ஆரம்பமானது. செயலாளரின் உரையை அடுத்து பச்சை மனிதனின் எதிர்காலப் பாதிப்புகள் சம்பந்தமாக தனது கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பதற்கு பேராசிரியர் அப்துல் சலாமுக்குச் சந்தர்ப்பம் வழங்கப்பட்டது.

“மாண்புமிகுந்த ஜனாதிபதி அவர்களே, பச்சை மனிதன் சம்பந்தமான சகல ஆய்வுகளும் 90% முற்றுப் பெற்று விட்டன. அதனுடன் சம்பந்தமான நூறு கருத்துக்களும் மிகவும் பாதுகாப்புகளுக்கு மத்தியில் ஆய்வு கூடத்தில் தயார் நிலையில்

உள்ளன. இருந்தாலும் பச்சை மனிதன் உருவானதும் நாம் ஏற்கனவே அனுமானித்தது போல் அல்லாமல் அவனால் இந்த உலகிற்கு சாதகங்களை விட பாதகங்களே அதிகமாக ஏற்பட வாய்ப்பு உண்டு. அதனால், தற்போதைக்கு பச்சை மனிதன் உருவாவதை தடுத்து விடுவதே சாலச் சிறந்தது என வேண்டிக் கொள்ளும் நிலைப்பாட்டுக்கு நான் தள்ளப்பட்டுள்ளேன்.”

“பேராசிரியர் அப்துல் சலாம் அவர்களே, உங்களது அறிவு, திறமை, அயறாத முயற்சி அனைத்துக்கும் இந்த நாடு கடமைப்பட்டுள்ளது. நீங்கள் எமது நாட்டுக்குப் பெரும் புகழை ஏற்படுத்தித் தர இருக்கிறீர்கள். உங்களை நம்பியே நாம் இப்பணியை உங்களிடம் ஒப்படைத்தோம். அவ்வாறிருக்க நீங்கள் தற்போது இவ்வாறு சொல்வது எமக்கு மனவருத்தத்தைத் தருகிறது.”

“மாண்பு மிகுந்த ஜனாதிபதி அவர்களே, புகழ் இன்று வரும். சில நேரம் அது நாளை மறைந்து விடும். ஆனால் நாம் ஒரு தவறை உணர்ந்து கொண்டு அதைச் செய்து விட்டால், அதனால் வரும் பாதிப்பு சதா காலம் இருந்து கொண்டே இருக்கும்.”

“எதிர்காலத்தில் பச்சை மனிதனால் வரும் சாதக பாதகங்களை ஏற்கனவே நீங்கள் பட்டியல் படுத்தி எமக்குக் கையளித்துள்ளீர்கள். அது தவிற மேலும் அவனது சாதக பாதகங்கள் உங்களது அறிவுக்கு எட்டி இருக்கிறதா?”

“ஆம், நான் இப்போது உங்களுக்கு அவற்றில் ஒரு சிலவற்றை அறியத்தகுறிரேன்.”

1) பச்சை மனிதன் இறக்கும் வரை அவனின் வளர்ச்சி நடந்து கொண்டே இருக்கும். அதனால் அவனின் உயரத்துக்கு ஒரு எல்லை இல்லாமல் போகலாம். எனவே அவனுக்குக் குடியிருக்க உயர்ந்த கட்டங்கள் தேவைப்படலாம். அது மட்டுமல்ல அவனின் உயரத்துக்கேற்ற வாகனங்களும் தேவைப்படலாம்.

2) வெளியே அவன் நடமாடும் போது உயர்ந்த மரங்களும் அவற்றின் கிளைகளும் தடையாக இருக்கலாம். அதனால் அந்த மரங்களை வெட்டிவிட வேண்டி வரும். அதன் மூலம் வளி மண்டல வெப்ப நிலை மேலும் அதிகரிக்கலாம். மழை குறையலாம். வரட்சி ஏற்படலாம். அதன் ஒரு பிரதிபலிப்பாக உணவுப் பற்றாக்குறையும் ஏற்படலாம்.

- 3) தற்போதைய மனிதனின் சராசரி ஆயுட்காலம் 150 வருடங்களைனாலும் பச்சை மனிதனின் ஆயுட் காலம் 500 வருடங்கள் வரை உயர்ந்து நிற்கலாம்.
- 4) பச்சை மனிதன் சில நேரங்களில் உடற்பலம் மிக்கவனாகவும் விவேகமற்றவனாகவும் இருக்கலாம். அது உலகை அராஜக நிலைக்கு இட்டுச் செல்லலாம்.
- 5) பச்சை மனிதனின் பிறப்பு வீதம் எமது பிறப்பு வீதத்தை மிஞ்சிப் போகலாம். அதனால் உலகின் ஆட்சி அவனது கைகளுக்கு மாறிவிடலாம்.

“மாண்புமிகுந்த ஜனாதிபதியவர்களே பச்சை மனிதனின் வருகையால் மேற்கூறிய விடயங்களுடன் நமது கற்பனைக்கு எட்டாதவை பல நடைபெறுமெனின், உலகில் உயிரியல் சமநிலை அற்றுப்போய், இந்த உலகம் அழிந்து போகும் நிலைக்குத் தள்ளப்படலாம்.”

“பேராசிரியர் அவர்களே, நீங்கள் கற்றறிந்தவர். அறிவில் மிக முதிர்ச்சியடைந்தவர். இப்பாதிப்புக்களுக்கு உரிய காரணங்களையும் நீங்கள் அறிந்து வைத்திருப்பீர்கள் என நான் நம்புகிறேன்.”

“மனித நிறமூர்த்தங்கள் நாற்பத்தாறுக்குள் இருக்கும் மரபணுக்களை பிரித்தறிந்தது போல், தாவர நிர மூர்த்தங்களுக்குள் இருக்கும் மரபணுக்களை பிரித்தறியும் கலை இன்னும் வளரவில்லை. அதனால்தான் நாம் உருவாக்கப் போகும் பச்சை மனிதனால் இப்பாதிப்புக்கள் வரப்போகின்றன. ஏற்கனவே நான் குறிப்பிட்ட தாவர நிறமூர்த்தங்களுக்குள் இருக்கும் மரபணுக்களை பிரித்தறியும் கலை வளரும் வரை, பச்சை மனிதனை உருவாக்குவதை தற்காலிகமாக இடைநிறுத்துவதுதான் சாலச் சிறந்தது என நான் நினைக்கிறேன்.”

அப்போது விஞ்ஞானத்துறை அமைச்சர் எழுந்து நின்றார்.

“பேராசிரியர் அவர்களே, நீங்கள் பச்சை மனிதனின் வளர்ச்சி நடந்து கொண்டோன் இருக்குமென்றீர்கள். அதனால் அவன் தனது உடல் உறுப்பொன்றை இழக்கும் போது அது மீண்டும் வளர்ந்து சுமுக நிலையை அடைந்து விடும் என்பதால், அவனின் வளர்ச்சியை நாம் சாதகமாகவே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். மரங்கள் வெட்டப்படுவதால் ஏற்படும் பாதிப்பை, பச்சை மனிதனின் உடலில் இருக்கும் பச்சையம் நிவர்த்தி செய்து விடும். பச்சை மனிதனின் சராசரி ஆயுள் அதிகரிப்பை நாம் வரவேற்க வேண்டும். அப்போதுதான் நீண்ட கால ஆய்வுகளின் மூலம்

பிரபஞ்சத்தின் இரகசியங்களை அவனால் நன்கு அறிந்து கொள்ள முடியுமாக இருக்கும். பச்சை மனிதனின் உடற்பலத்தையும் விவேகத்தையும் குறிப்பிட்டார்கள். உலகில் என்றும் விவேகம் உள்ளவன் கைகளிலேயே ஆட்சி தங்கியிருக்கும் என்பதால், அதைப்பற்றி நாம் அச்சம் கொள்ளத் தேவையில்லை.”

அப்போது ஜனாதிபதியவர்கள் குறுக்கிட்டார்கள்.

“பேராசிரியரவர்களே, எமது விஞ்ஞானத்துரை அமைச்சரும் ஒரு சிறந்த கல்விமான். உயிரியல் துரையில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றவர். அத்துரையில் முன்னால் பேராசிரியரும் கூட. அவர் சொல்லும் விடயங்களில் எமக்கு உடன்படக்கூடிய அம்சங்கள் அதிகம் இருக்கின்றன. அத்துடன் நாம் பச்சை மனிதன் பற்றிய ஆய்வுக்காக பல பில்லியன்களை செலவழித்து விட்டோம். இம்முயற்சியை நாம் கைவிட்டாலும் வேறு ஒரு நாடு பச்சை மனிதனை உருவாக்குவதில் வெற்றியடைந்தே தீரும். பேராசிரியர் அவர்களே, அதனால் 90% முற்றுப் பெற்றுள்ள பச்சை மனித ஆய்வினை இன்றிலிருந்து சரியாக ஒரு மாத காலத்துக்குள் பூரணப்படுத்தி, நமது நாட்டுக்கு பெருமை தேடித்தருமாறு நான் உங்களைப் பணிக்கிறேன். இப்பணிப்பை ஒரு கட்டளையாகவல்ல, எனது அன்பு வேண்டுகோளாகவே நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.”

விஞ்ஞானிகளுக்கு இருக்கும் தூரநோக்கு, அரசியல் வாதிகளுக்கு இல்லாததையிட்டு பேராசிரியர் அப்துல் சலாம் கவலை கொள்ளாது அங்கிருந்து அமைதியாக வெளியேறினார்.

அடுத்த கணம் விஞ்ஞானத்துரை அமைச்சரை அமைத்த ஜனாதிபதி, பச்சை மனிதன் சம்பந்தமான சகல ஆய்வுகளையும் இருபத்துநான்கு மணி நேரக் கண்காணிப்புக்கு உட்படுத்துமாறு பணிப்புரை விடுத்தார். அதன் படி இக்கண்காணிப்புக்கு பேராசிரியர் அப்துல் சலாம், அவரது ஆய்வுகூடம், அவரது உதவியாளர்களாக செயற்பட்ட விஞ்ஞானிகள், ஊழியர்கள் அனைவரும் உட்படுத்தப்பட்டனர். அதற்காகப் பாதுகாப்புத்துறை மூலம் புதிதாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட மனித உள்ளத்தை ஊடுறுவும் ஸ்கேன் இயந்திரம் கூட பயன்படுத்தப்பட்டது. அதன் அறிக்கைகளை விஞ்ஞானத்துறை அமைச்சர் சதா பார்வையிட்ட வண்ணம் இருந்தார்.

அவ்வறிக்கைகளின் படி பேராசிரியர் அப்துல் சலாமின் நடவடிக்கைகள் விஞ்ஞானத்துறை அமைச்சருக்குத் திருப்தி அளிக்கவில்லை. அது ஜனாதிபதியின் கவனத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட, அடுத்த கணம் பச்சை மனிதன் சம்பந்தமான

சகல ஆய்வுகளையும் முன்னெடுத்துச் செல்ல விஞ்ஞானத் துறை அமைச்சர் பணிக்கப்படுகிறார். அது மட்டுமல்ல, பேராசிரியர் அப்துல் சலாம் வீட்டுக் காவலில் வைக்கப்படுகிறார். அதற்காக விவேஷட் பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தர்களாக ரோபோக்கள் பயன்படுத்தப் படுகின்றனர்.

பச்சை மனித ஆய்வைப் பொருப்பேற்ற விஞ்ஞானத்துறை அமைச்சர், பேராசிரியர் அப்துல் சலாமின் பணியை, அவருடன் ஏற்கனவே செயற்பட்ட விஞ்ஞானிகளுள் ஒருவரைத் தெரிவு செய்து அவரிடம் கையளித்து விடுகிறார். அதன்படி ஒரு மாத காலத்துக்குள் பச்சை மனிதனை உற்பத்தி செய்யும் நூறு கருக்களும் தயார் நிலைக்கு வந்து விட்டன. அவற்றைத் தமது கருவாகச் சுமக்க விண்ணப்பம் செய்து கொண்ட பல்லாயிரக்கணக்கான பெண்களுள், சுக தேசியான நூறு பெண்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டு, அவர்களின் கருவரைகளுக்குள் அந்தக் கருக்கள் வைக்கப்பட்டன. அவர்களின் தேகாரோக்கியத் தைக் கண்கானிக்க விசேட வைத்தியர் குழுவொன்று எந்நேரமும் தயார் நிலையில் இருந்தது.

விஞ்ஞானிகள் எதிர்பார்த்த குறிப்பிட்ட காலகட்டத்துக்குள் நூறு பச்சை மனிதக் குழந்தைகளும் பிறந்து விட்டன. பச்சை மனித ஆய்வுக்கு 100% வெற்றி கிடைத்து விட்டது. அதனால் நாடெங்கும் விழாக்கோலம் பூண்டு விட்டது. மகிழ்ச்சி ஆராவாரத்தில் மக்கள் திரண்டு, ஊர்வலங்கள் நடத்தி, பட்டாக் கொழுத்தி மகிழ்ச்சியுற்றனர்.

சர்வதேசத் தலைவர்களால் பாராட்டுக்களும் வாழ்த்துக்களும் ஐனாதிபதியவர்களுக்கு வந்து குவிந்த வண்ணம் இருந்தன. எடுத்த காரியத்தை வெற்றிகரமாக முடிக்கும் ஐனாதிபதி, மீண்டும் ஒருமுறை தமது நாட்டுக்குச் சர்வதேசப் புகழ் கிடைத்தத்தையிட்டு பெருமிதம் கொண்டார். தமது மகிழ்ச்சியை நாட்டு மக்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள அன்றைய தினத்தை அவர் தேசிய விடுமுறையாகவும் பிரகடனம் செய்து விட்டார்.

வீட்டுக் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த பேராசிரியர் அப்துல் சலாம், இவ்விடயத்தை ஊடகங்கள் மூலமாகவே அறிந்து கொண்டார். விஞ்ஞானம் மட்டுமல்ல உலகில் எந்தத் துறையும் என்றும் போல அரசியல் வாதிகளின் கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளேயே இருந்து வருவதனால், நடந்து முடிந்த சம்பவங்களையிட்டு அவர் கவலை கொள்ளவில்லை. அது அவ்வாராயினும் பச்சை மனிதனால் உலகுக்குத் தீங்கு வரும் போது, அதற்கு வித்திட்ட

தனது பெயருக்குக் கலங்கம் ஏற்படுவதற்கு வாய்ப்பு இருப்பதை நினைக்க, அவருக்கு பெரும் கவலையாக இருந்தது. அதனால் அதற்கேற்ற வகையில் ஆவனமொன்றைத் தயாரித்து அதை எதிர்காலச் சந்ததியினருக்குப் பாதுகாத்து வைக்க திட்டமிட்டு செயலில் இறங்கினார். அதில் அடுத்து வரும் ஜந்து நூற்றாண்டுகளின் இறுதியில் பச்சை மனிதனின் நிலை எவ்வாறு இருக்கும் எனும் எதிர்வுகூறல்களை பதித்து வைக்கவும் அவர் தவறவில்லை.

கி.பி. 3000 ஆண்டு: பச்சை மனிதன் பிறந்து விட்டான்.

அவனுக்கு உணவு உற்பத்தி செய்யும் திறன் இருப்பதனால் தாய்ப்பாலின் தேவை இருக்காது. உடல் வளர்ச்சிக்கு எல்லை இருக்காது. இழக்கும் உறுப்புக்கள்கூட நாளாடைவில் சீரடைந்து விடும்.

கி.பி. 3100 ஆண்டு: பச்சை மனிதனின் உயரத்துக்கு ஏற்ற வகையில் கட்டடங்கள் அமைக்க வேண்டிவரும். அவனின் நடமாட்டத்துக்கு ஏற்ற வகையில் மரங்கள் வெட்டி அகற்றப்படலாம். மற்றைய நாடுகளிலும் பச்சை மனித ஆய்வுகள் வெற்றி பெறும்.

கி.பி. 3200 ஆண்டு: பச்சை மனிதன் வேகமாகப் பரவத் தொடங்கி விடுவான். சாதாரன மனிதர்கள் சிறுபான்மையாகி விடுவார்கள்.

கி.பி. 3300 ஆண்டு: பச்சை மனிதனில் ஒருவனே நாட்டின் தலைவனாக வருவான். பச்சை மனிதனால் சாதாரன மனிதர்களுக்கு அச்சுறுத்தல்கள் ஏற்படும். அராஜகம் தலைதூக்கும்.

கி.பி. 3400 ஆண்டு: பச்சை மனிதன் தனது உணவை சூரிய ஓளியைக் கொண்டு தானே தயாரித்துக் கொண்டாலும் தாவரங்கள் அழிக்கப் படுவதனால் சாதாரன மனிதனுக்கு உணவுப் பஞ்சம் ஏற்படலாம்.

கி.பி. 3500 ஆண்டு: சாதாரன மனிதர்கள் அருகிப் போகும் நிலையில் இருப்பார்கள் அவர்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய ஒர் உயிரின

மாக அறிவிக்கப் படுவார்கள். 3501 வது வருடப் பிறப்பைக் கொண்டாடு பவர்களுள் 3000ம் ஆண்டு பிறந்த பச்சை மனிதர்களுள் ஒரு சிலர் கட்டாயமாக இருப்பார்கள்.

“ஓன்பது மணி ஆகிவிட்டது. இன்னும் படுத்துத் தூங்கினால் எப்படி? அவசரமாக எழுந்து ரெடியாகுங்கள் யூனிவசிட்டியில் பத்து மணிக்கு உங்களுக்கான பிரியாவிடை வைபவம் ஆரம்பமாக இருக்கிறது.”

“பேகம், வீட்டுக்காவலில் வைக்கப்பட்டுள்ள நான் எப்படி பாராட்டு விழாவில் பங்குபற்றுவேன்.”

“என்ன? வீட்டுக் காவலா? யூனிவாசிட்டியென்றும் லபோரட்டரி என்றும் எக்ஸ்பெரிமென்ட் என்றும் அறுபத்தைந்து வயது வரை உழைத்து, ஓடாகி, ஓய்வு பெறப் போகும் உங்களை, யார் வீட்டுக்காவலில் வைத்துள்ளார்கள்? பக்கத்து அறையில் இருக்கும் மினிலப்புல, இரவு இரண்டு, மூன்று மணி வரை என்னென்னமோ எக்ஸ்பரிமென்ட் செய்யக்குள்ள நான் நினைத்தேன். சரி, சரி எழும்புங்கள், நீங்கள் என்னமோ கனவு கண்டு விட்டு இப்போ இது உளாருகிறீர்கள்.”

“பேகம், அப்போ, ஐனாதிபதி என்னை வீட்டுக்காவலில் வைக்க வில்லையா?”

“ஐனாதிபதி ஏன் உங்களை வீட்டுக்காவலில் வைக்க வேணும்? இன்று பென்ஷன் எடுக்கும் நீங்கள் இனி என்னுடைய வீட்டுக் காவலில்தான் இருப்பீர்கள்.”

உதை

அஸ்மினா முன்றாவது பிரசவத்துக்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தாள் முதல் இரு பிரசவங்களும் தனியார் வைத்தியசாலையோன்றில் நடந்ததின் பின், நாற்பது பிந்தும் வரையிலான தாய்-சேய் ராமரிப்பு அவளது தாயார் வீட்டில், தாயாரின் உபசரிப்பிலேயே நடந்தது. இம்முறை பிரசவத்தின் பின்பும் அவள் தனது தாயார் வீட்டுக்குச் செல்வதையே விரும்பினாள்.

“ஹீம் நாங்க இந்த மொற்யும் பபா கெடச்சத்துக்குப் பெறகு எங்கட உம்மாட ஊட்டுக்கே போவோமே.”

“என் என் அஸ்மினா இது? ஒவ் வொரு பபா கெடச்சக்குள்ளுயும் நாங்க உம்மாட ஊட்டுக்குப் போனா, இந்த ஊடு வாசலெல்லாம் பாழாப்போகுமே.”

அவன் தயாரித்துக் கொண்டிருந்த தேநீரை கோப்பையொன்றில் ஊற்றி அஸ்மினாவின் கைகளில் வைத்தான்.

“ஹீம், நீங்க நல்ல கததான் கதச்சிறீங்க. அப்பிடி நாங்க இந்த ஊட்டுள ஈந்தா ஆரென் எங்களுக்கு ஒதவி ஒத்தாச செய்யிற்றத்துக்கு ஈற?”

“நாங்க இந்த மொற உம்மாக்கு இங்கு வரச் செல்லுவோம்.”

“ம்... சரி, சரி நீங்க செல்லுற்றத்திலயும் ஒரு உண்ம ஈக்கு. அப்ப நாங்க உம்மாக்கு இங்க வரச் செல்லுவோம்.”

“அஸ்மினா, அது சரி. எங்களுக்கு மொதலாவதா மகன் கெடச்சாரு. ரெண்டாவதா மகள் கெடச்சா. முனவதும் மகளொன்று கெடச்சா நல்லமென்டுதான் நான் விரும்புறேன்.”

ஹீமும் தனது கோப்பையில் தேநீரை ஊற்றிக் கொண்டு வந்து, அஸ்மினாவுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டான்.

“உம்மோ... என்னத்துக்கென் ஹீம் ஒன்டுக்குப் பின்னால ஒன்டா பொம்புளப் புள்ளகள்? இந்தக் காலத்துல அதுகள வளத்து ஆளாக்கி, கலியாணம் காப்புச் செஞ்சு வச்சிறது சரியான கஷ்டமான காரியம். இப்ப வளருற மாப்புள மாரும் உபாசகப் பூன மாதிரி சத்தமில்லாம ஈந்து கொண்டு, சீதனம் எண்டும் நகநட்டு எண்டும் ஊடு வாசல் எண்டும் கார் பஸ்ஸெண்டும் கேக்காமக் கேகுறானுகள். அதனால நான் எண்டா மகளொண்டு கெடச்சிற்றத்துக்குத்தான் விருப்பம்.”

“அஸ்மினா சரி, சரி ஒங்கட மனசல ஈக்கிற விஷயங்கள தெரிஞ்சி கொள்ள நான் சம்மா அப்பிடி சென்னத்துக்கு நாங்க விரும்புற விஷயங்கள் ஒண்டும் இந்த உலகத்துல நடக்கிறதில்லையே. இன்ஷா அல்லா, டொக்டர் சென்ன தேதிப்படி இன்னும் பத்துப் பன்னிரெண்டு நாளொயில் மகனா, மகளா என்டத்த

எங்களுக்கு அறிஞ்சி கொள்ளலாமே.”

டாக்டர் சொன்ன அந்தப் பத்துப் பன்னிரண்டு நாட்களுக்கு முன்பதாகவே அஸ்மினாவக்குப் பெண் குழந்தையொன்று பிறந்து விட்டது. அடுத்துத்து இரண்டு பெண் குழந்தைகளுக்குத் தாயானதையிட்டு அவளின் உள்ளம் வருந்தினாலும் வைத்தியசாலையில் வைத்து, அதை மற்றவர்களுக்கு வெளிக்காட்டிக் கொள்ள அவள் விரும்பவில்லை. தாதுபொருத்தி குழந்தையை அவளிடம் கொண்டுவந்த போது, முகமலர்வுடன் அதை ஏற்று தன்னுடன் அரவணைத்துக் கொண்டது கூட ஒரு சம்பிரதாயத்துக்காகவே இருந்தது. ஆனாலும் அவளின் உள்ளத்தில் இருந்த குறை முகத்தில் பிரதிபலிக்கவே செய்தது. அதை ஹசீம் உணர்ந்து கொண்டு அவளுக்கு சில ஆறுதல் வார்த்தைகளைச் சொன்னாலும் அவள் வேண்டா வெறுப்புடனேயே குழந்தையிடம் நடந்து கொண்டது அவனுக்குக் கவலையை அளித்தது. அதனால் உள்ளம் சேர்ந்து போன நிலையிலேயே அன்று அவன் வைத்திய சாலையில் இருந்து வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

“சப்ரி, சாரா இங்க வாங்கோ. உம்மாக்கு தங்கச்சி பபா கெடச்சீக்கு, சந்தோஷம்தானே.”

அவன் கொண்டு வந்திருந்த இனிப்புப் பண்டங்களை அவர்களிடம் கொடுத்துவிட்டு தன் சந்தோசத்தை அவர்களுடன் பகிர்ந்து கொண்டான்.

“வாப்பா, எனக்கு தமிழ் பபாதான் வேணும். தங்கச்சி பபாவக் குடுத்திட்டு தமிழ் பபாவொன்டு வாங்கி எடுப்போமே.”

சாரா அவ்வாறு சினுங்குவதைக் கண்ட சப்ரிக்கு அது பொருக்க வில்லை.

“வாப்பா, தங்கச்சி பபாதான் எனக்கு நல்லம். தங்கச்சி பபாவக் குடுத்திட்டு தமிழ் பபாவொன்டு கோந்தாத் தெரியும் பாருங்கோ.”

சப்ரி உடனே தந்தைக்கு ஓர் அச்கறுத்தல் விடுத்தான்.

“வாப்பா எனக்கு தமிழ் பபாதான் வேணும்.”

“இல்ல, இல்ல வாப்பா, எனக்கு தங்கச்சி பபாதான் நல்லம்.”

அவர்கள் இருவரையும் சமாதானப்படுத்த அன்று ஹசீமுக்கு அதிக நேரம் தேவைப்படவில்லை யெனினும் அடுத்த நாள் குழந்தையை வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்ததும் சாரா குழந்தையின் முகத்தை ஏரெடுத்துக்கூட பார்க்காது ஒரு புறமாக ஒதுங்கி இருக்கவே செய்தாள். ஆனால் சப்ரிக்கு மேலும் ஒரு தங்கச்சி கிடைத்தது பெரும் கொண்டாட்டமாகவே இருந்தது.

“சின்னப் புள்ளகள் இப்பிடித்தான். அது போகப் போகச் சரியாகிடும்.”

அஸ்மினாவின் பராமரிப்புக்காக வந்திருந்த அவளது தாயார் சகீனா அவ்வாறு சொன்னாலும் சாரா, குழந்தையிடம் தொடர்ந்து பக்கமை பார்ட்டிய வண்ணமாகவே இருந்தாள்.

அதனால் சாராவின் போக்கு ஹசீமுக்கு ஒரு புதிராகவே இருந்தது.

குழந்தை சிரித்து, அமுது, கையைக் காலை அசைக்க அஸ்மினாவின் உள்ளத்தில் இருந்த வெறுப்பு தானாக நீங்கியதுபோல் சாராவிடம் ஒரு மாற்றம் ஏற்படாதது அவனுக்கு ஒரு குறையாகவே இருந்தது.

“அஸ்மினா நாப்பதும் கிட்டவாகிட்டது. சாரா இன்னமும் தங்கச்சி பாவோட கோவலம் காட்டுறாவே.”

அப்போது அவ்விடத்துக்கு சக்னாவும் வந்து சேர்ந்தான்.

“மகன், சின்ன மகள்ட நாப்பதப்பத்தி ஞாபகப்படுத்தினது நல்லதாப் போச்ச. பொம்புளப் புள்ளதானே. நாப்பதுக்கு பெரிசா ஒன்டும் செய்யத் தேவ இல்ல. ஹஸரத்தக் கூப்பிட்டு பாத்திஹா ஒன்டு ஒதி விஷயத்த முடிசுப் போடுவோம்.”

“உம்மா சின்ன மகள்ட நாப்பது எப்ப வருகுது?”

அவன் தனது மாமியாரையும் உம்மா என்றே அழைத்தான்.

“மகன், கொஞ்சம் இரீங்கோ. நான் கணக்குப் பாத்துச் செல்லுறேன். சின்ன மகள் வெள்ளிக் கெழும் ஒன்டுலதானே பொறந்தா. அவ பொறந்து இப்ப ஆறு வெள்ளிக் கெழும் கடந்துட்டு. ஆறு வெள்ளிக் கெழும் கடந்ததென்டா முப்பத்தாறு நாள் ஆயிட்டு. முப்பத்தேழு சனி, முப்பத்தெட்டு ஞாயிறு, முப்பத்தொன்பது திங்கள். அப்ப திங்கக்கெழும் நாப்பத எடுத்தாச் சரி.”

அவன் கைவிரல்களை நீட்டி நாட்களை எண்ணியவாறு சொன்னாள்.

“உம்மா, நீங்க கணக்குப் பாத்த மாதிறி செவ்வாக் கெழுமதானே நாப்பது வர வேணும்.”

“மகன் பொம்புளப் புள்ளக்கி நாப்பது எடுக்கிறது முப்பத்தொன்பதாவது நாளிலதான்.”

“உம்மா, அப்ப ஆம்புளப்புள்ளகளுக்கு?

“மகன், ஆம்புளபுள்ளகளுக்கு நாப்பது எடுக்கிறது நாப்பது நாள் நெறப்பமாகும் போது.”

“அப்ப சின்ன மகள்ட நாப்பது திங்கக்கெழும் வரும் என்டு செல்லுரீங்க. உம்மா, நாப்பது எடுக்கிற இந்த விஷயத்துல ஆம்புள, பொம்புள பாகுபாடு என்னத்துக்கென்டு நான் கொஞ்சம் தெரிஞ்சி கொள்ளவும் வேணும்.”

“மகன் இதெல்லாம் ஆம்புளகளுக்கு தேவ இல்லாத விஷயங்கள். ஈந்தாலும் நீங்க கேட்டதனால் செல்லுறேன். பொம்புள என்டு செல்லுறவள் ஆம்புளக்கி ஒரு படி பின்னாலதான் நிக்க வேணும். அதப் பொம்புளகளுக்கு உணர்த்த, பொம்புளகள்ட பக்கத்தால் ஏற்படுத்திக் கொண்ட பழக்க வழக்கங்களுல ஒன்டு தான் வாப்பா அது.”

“நல்லா ஈக்கு ஒங்கட பழக்க வழக்கங்கள்.”

அவனுக்கு வந்த ஆத்திரத்தில் ஹசீம் அவ்வாறு சொன்னாலும் அது சக்னாவுக்கு கேட்கவில்லை.

தனக்கும் இரண்டு பெண் குழந்தைகள் இருக்கும் நிலையில் சமூகத்தில் இவ்வாறான தொன்றுதொட்டு வரும் ஒரு நடைமுறை இருப்பது ஹசீமுக்கு மன வேதனையை அளித்தது.

பெண்கள், ஆண்களால்தான் தமக்கு இகழ்ப்புகள் நடப்பதாகச் சொல்லும் நிலையில், இது பெண்களால் பெண்களை இகழ்ந்து கொள்ளும் ஒர் சம்பவமாகவே ஹஸ்மூக்குப் பட்டது. அஸ்மினா இரண்டாவதாகப் பெண் குழந்தை ஓன்றைப் பெறுவதை எதிர்த்ததும் சாரா தனது தங்கையை புரக்கணித்ததும் அந்த இகழ்ப்பின் ஒர் அடையாளமோ என அவனுக்குள் ஒரு சந்தேகம் ஏற்பட்டு, அது சில தினங்களாக அவனின் சிந்தனைக்குள் சுழன்றது. அவன் அதைப் பற்றியே சிந்தித்த வண்ணம் இருக்க ஒரு நாள் இரவு சக்னா அஸ்மினாவின் அறைக்குள் சென்றாள். அப்போது அவன் குழந்தைக்குத் தாய்ப்பால் கொடுத்த வண்ணம் இருந்தாள்.

“அஸ்மினா, சின்ன மகள் பொறந்து நாளெனக்கி முப்பத்தொன்பது நாள் நெறப்பமாகுது. அதனால் நீயும் புள்ளையும் நாளெனக்கி நாப்பது குளிச்ச வேணும். மகள், இன்னமொரு விஷயமும் ஈக்கு, ஒன்கிட்டச் செல்லுறத்துக்கு. சின்ன மகளுக்கு தாய்ப்பால் குடுக்கிறத்த நாளெயில் ஈந்து நிப்பாட்டிப் போடு உம்மா.”

“உம்மா, சின்ன மகளுக்கு முனு மாசமாகும் வரக்கிம் தாய்ப்பால் குடுப்போம் என்டுதான் நானிந்தேன்.”

“மகள், பொம்புளப்புள்ள என்டத்தால் நாப்பது நாள் தாய்ப்பால் குடுத்தா வேண்டிய மட்டும் போதும். நீ செல்லுற மாதிறி முனு மாசம் வரைக்கும் தாய்ப்பால் குடுத்தா ஒன்ற் ஓடம்பு ஓடஞ்சி போகும். அதோட அழகும் கெட்டுப் போகும். அதுதானே பட்டல ஆடொன்டு நேந்தது குட்டி போட்டங்க்குது. சின்னப் புள்ளைகளுக்கு தாய்ப்பாலுக்கு ரெண்டாவதாக ஆட்டுப்பால் நல்ல கொண்ம். சின்ன மகளுக்கு தாய்ப்பால் மறக்க வச்சப் பாக்கிறத்த நீ மருமகனிட்ட செல்லத் தேவ இல்ல. அவருட்ட செல்ல வேண்டிய நேரமொன்டு வரும். அப்ப நானே செல்லுடேன். மகள், சின்ன மகள் தூங்குறா. பால் குடுத்தது போதும். புள்ளை இங்கால தா நான் தொட்டில்ல போட்டிடுறேன்.”

சக்னா, அஸ்மினாவிடம் இருந்து குழந்தையை வேண்டிக் கொண்டாள்.

அடுத்த நாள் மிகவும் எளிமையான முறையில் நாற்பதுப் பாத்திறூ சக்னாவின் விருப்பத்துக்கு அமையவே நடைபெற்றது. அதற்கு பள்ளிவாசல் ஹஸராத்தும் முன்று மிஸ்கீன்களும் மட்டுமே அழைக்கப்பட்டனர். குழந்தைக்கு பெயர் வைக்கும் சம்பிரதாய நிகழ்வு முடிவடைந்ததும் அவர்களுக்கு பகலுணவு பரிமாறப் பட்டது. மகனின் நாற்பதுப் பாத்திறூவோ மிகவும் தட்புலாக முன்பொரு நாள் நடைபெற்றதும் அன்று கூட்டம் குடும்பத்தவர். நன்பர்கள், அயலவர்கள் என பலர் விருந்துக்கு அழைக்கப்பட்டதும் அவர்களுக்கு சிறந்த விருந்துபசாரமொன்று வழங்கப்பட்டதும் ஹஸ்மின் மனதில் பக்கமையாகவே இருந்தன.

அன்றிரவு அவன் தனது மடியில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த சின்ன மகளின் கண்ணங்களை மெல்ல வருடிவிட்டான்.

“பாவும் சின்ன மகள்.”

அவன் தனக்குள் சொல்லிக் கொள்ள அவ்விடத்துக்கு

சக்னா வந்தாள்.

“வாப்பாட சின்ன மகள், வாப்பாட மதியில அசந்து தூங்குறாபோல. மகன், சின்ன மகள இங்கால தாங்கோ. நான் அவவ தொட்டில்ல போட்டுட்டு வாரேன்.”

மிகவும் பக்குவமாக குழந்தையைப் பெற்று அரவணைத்துக் கொண்ட வண்ணம் தொட்டில் வரை சென்ற அவள், குழந்தையை அங்கே வைத்துவிட்டு மீண்டும் ஹீச்மிடம் வந்தாள். அதன் பின் சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு அவனை அனுகி மெள்ளிய குரளில் அவனுடன் கதைக்கத் தொடங்கினாள்.

“மகன், அல்லாட கிருபயால தாயும் புள்ளியும் கர சேந்து போக, நாப்பதுப் பாத்திலூவயும் நாங்க செற்பா செஞ்சி போட்டுட்டோம். அதனால் நாங்க அல்லாவ சுகவர் செஞ்சி கொள்வோம். மகன், அதோட இன்னுமொரு விஷயமுமீக்கு. அதயும் நீங்க கேட்டுக் கொள்ள வேணும். எனக்கிட்ட அஸ்மினா மகள் சென்னா, புள்ளக்கித் தாய்ப்பால் குடுக்கது போதுமென்டு. பொம்புளப் புள்ளியும்தானே. அதனால அவ செல்லுறதும் சரிதான். தொடந்து தாய்ப்பால் குடுக்கிறது அவட ஒடம்புக்கும் ஒத்து வராது. அதனால நாளேள்ளந்து சின்ன மகளுக்கு ஆட்டுப்பால் குடுப்போம். தாய்ப்பாலப் போலவேதான் ஆட்டுப் பாலும் சின்னப் புள்ளகளுக்கு நல்ல கொண்ம். நான் இன்னும் ரெண்டு மூனு மாசம் இங்க ஈக்கிறத்தால ஆட்டுப்பால் எடுக்கப் புடிக்க நீங்க ஒன்டும் கஷ்டப்படத் தேவ இல்ல. அந்த வேலயெல்லாத்தயும் நான் பாத்துக் கொள்ளுறேன். மகன் நான் சென்ன விஷயங்கள் மகளோட கதச்சத் தேவ இல்ல. அது ஒங்களுக்கும் சரி இல்ல. அவக்கும் சரி இல்ல.”

“உம்மா நீங்க தலக்கி முத்த மனிசி, நல்ல அனுபவசாலி. நீங்க எதச் சென்னாலும் அது சரியாத்தான் ஈக்கும். அதனால சின்ன மகளுக்கு நாங்க ஆட்டுப்பாலே குடுப்போம்.”

முதல் நாள் இரவு சக்னா சொன்னதுக்கேற்ப அடுத்த நாள் அதிகாலையிலேயே எழுந்த அவள்; ஆட்டுப்பட்டி வரை சென்று அதைத் துப்பரவாக்கி விட்டு ஆட்டிடம் நெருங்கி பாலைக் கறந்து கொண்டு சமையலறைக்கு வந்து, அதைக் காய்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது, அவ்விடத்துக்கு ஹீச்மும் வந்து சேர்ந்தான்.

“மகன் மாதா அல்லா, கண்ணாறு வாயுறு இல்ல, தாய் ஆட்டுட்ட நல்லாப் பால் ஈக்கு. ஆடும் சீதேவியான ஆடு. ஆனா அது ஒரு பிழ செய்யது.”

“உம்மா, ஆரறிவுள்ள மனிசனே பிழ செய்யிறான். அப்பிழியீக்க ஜயரிவுள்ள ஆடு செய்யிற பிழய நாங்க என்னத்துக்கு கணக்கெடுக்க வேணும். அது சரி உம்மா, அந்த ஆடு அப்பிழ என்ன பிழயச் செய்யது.”

“மகன், நான் செல்லுறத்த விட நீங்க அதக் கண்ணால பாக்கிறதுதான் நல்லம். நான் இந்தப் பாலைக் காய்ச்சி சின்ன மகளுக்குக் குடுத்தத்துக்குப் பெறகு வாங்கோ, நாங்க ரெண்டு பேரும் பெய்த்து அதப் பாத்திட்டு வருவோம்.”

அதன் படி சிறிது நேரம் கழித்து இருவரும் ஆட்டுப்பட்டி வரை சென்றனர். அங்கே ஆட்டுக் குட்டிகளுள் கடாக் குட்டி மிக ஊக்கத்துடன் ஓடி விளையாடிக் கொண்டிருக்க, பெண் குட்டி சோர்ந்து போய்க் காணப்பட்டது. சக்னா இரு குட்டிகளையும் எடுத்து தாயிடம் அனுப்ப அவன் அதிர்ந்து போனான்.

அங்கே அந்தத் தாய் ஆடு கடாக்குட்டிக்கு மட்டுமே பால் கொடுத்தது. பெண் குட்டியை தனது காலால் உதைத்து விரட்டிவிட்டது.

“உம்மா, பாவம் இந்தப் பொட்டக் குட்டி, பால் இல்லாம் செத்துப் போகுமே”.

“மகன், நாங்க என்ன செய்ய. அது செத்தா பொதச்சிப் போட வேண்டியதுதான்.”

மண்வளச் சொற்கள்

இன்ஷா அல்லா	- அல்லா நாடினால்
வாப்பா	- தந்தை
கோந்தா	- கொண்டு வந்தால்
நாப்பதுப் பாத்திஹா	- சமயச் சடங்கொன்று
ஹஸரத்	- மார்க்க அறிஞர்
ஒடம்பு	- உடல்
மில்கீன்கள்	- ஏழைகள்
சுகூர்	- நன்றி
அதோட	- அத்துடன்
மாவா அல்லா	- அல்லா மென்மேலும் வழங்குவானாக

நன்றி : ஞானம்

பறந்து செல்லும் பறவைகள்

“தேங்காய்கு முன்னு கண்கள் ஈப்புதப் போல எனக்கும் ஏண்ட முனு புள்ளிகளும் முனு கண்கள்.”

தமது பிள்ளைகளைப் பற்றி பெருமிதமாகக் கதைக்கும் மற்றைய தாய்மார்களைப் போலவேதான் ஜென்னத் உம்மாவும் இருந்தாள்.

“மகனும் லண்டனுக்குப் பெய்த்து ஆறு வருடங்மாகுது. போனத்துல ஈந்து கெழும் தோறும் என்னோடயும் அவன்ட வாப்பாவோடயும் தவறாமல் போன்ற கதச்சவான். சொக்குக்கங்களைக் கேப்பான். மாசந்தோறும் எனக்கு வேறு அவருக்கு வேறு எண்டு நூறு பவன் காகம் அனுப்பி வச்சவான். ஏலெட்டு மாசத்துக்கு முந்தி லண்டனுல ஈர அரபிக் குடும்பமொன்றை புள்ளியொன்டுக்கும் அவனுக்கும் கலியானமும் நடந்துக்கு. கலியான போட்டோ எல்லாத்ததையும் அனுப்பி வச்சிந்தான். பொண்ணும் நல்ல அழகான புள்ளியொன்று. அறபிக்குப் பொறந்த புள்ளியல்லென். போட்டோவுல மகனும் அரபியொன்டப் போலவேதான் ஈக்குறான். ஆறு வருடங்துக்கு முந்தி அவன் இங்க ஈந்து லண்டனுக்குப் போகக்குள்ளியும் ஒசரததுக்கு ஒசரமா, பெருப்பத்துக்கு பெருப்பமா அரபியொன்டப் போலதானே ஈந்தான்.”

“மகனும் கொழும்புல பெரிய உத்தியோகமொன்று பாக்கிறா. அவக்கு கிட்டத்தில் பரமோஷனோ என்னமோ ஒன்டு கெடச்ச என்டு கேள்விப்பட்டு, நானும் அவரும் அவவ பாத்திட்டு வர கொழும்புக்குப் போனோம். ஏண்ட உம்மோ வானம் வரக்கிம் ஒசந்த கட்டடம் ஒன்டு, அந்தக் கட்டடத்த அப்பிடியே எயார்கண்டிஷன் பண்ணி, அதுல ஒரு ரூம்ல ஏண்ட மகள் கம்பீரமா ஈந்து வேல செஞ்சிக் கொண்டு ஈந்தா. கண்ணுரு வாய்று இல்ல. கைக்குக் காலுக்கு எல்லாம் வேலக்காரரு ஈந்தாங்க. அவக்கு கெடச்ச மாப்பிளையும் நல்ல கொண்நலம் உள்ள ஆள். அவரும் கொழும்புல என்னமோ பெரிய உத்தியோகமொன்டாம். இனி அன்டு எக ரெண்டு பேரயும் கொழும்புல நல்ல ஹோட்டல் ஒன்டுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு பெய்த்து புரியாணிச் சாப்பாடும் வாங்கித் தந்து, அவட காருனோயே பஸ்ஸுக்கும் கோந்து உட்டா. கொழும்பு ரோட்டெல்லாத்துலயும் ஏண்ட மகள் கார் ஒட்டிக் கொண்டு வந்ததப் பாக்க, என்ன விட மகள்ட வாப்பாவுக்குத்தான் சந்தோஷம் அதிகமா ஈந்திச்சி. ‘வந்ததும் வந்தாச்சி, ஒரு நாளோய்க்கு கொழும்புல நின்டு போங்கோ உம்மா, நின்டு போங்கோ வாப்பா’, என்டு மகள் மல்லுக்கட்டியும் ஊட்டுல சின்ன மகள் மட்டும் தனியா நிக்குறானே என்டு, நாங்க ரெண்டு பேரும் கொழும்புல நிக்காம ஓடனே வந்துட்டோம்.”

“பொறப்பு வாசீல் சின்ன மகன்ட கால் ரெண்டும் உனனமாப்

போன்றதுக்கு அவனும் நல்ல ஊக்கமுள்ள புள்ளி. சின்ன வயசல ஈந்தே ஊதுபத்தி சுத்தப் பழகி இப்ப பத்துப் பன்னெண்டு ஊர்ப் புள்ளிகளுக்கு தொழிலுக்கும் வழிகாட்டி ஈக்குறான். ஏன்ட முனு புள்ளிகளுக்கும் அல்லாட கிருபயும் பரக்கத்தும் இன்னும் இன்னும் கெடச்ச நீங்களும் துவாச் செஞ்சி கொள்ளுங்கோ.”

உற்றார், உறவினர், அயலவர்கள், அறிந்தவர்கள், தெரிந்தவர்கள், யார், எவர், எங்கு சந்தித்தாலும் தனது பிள்ளைகளின் சிறப்புக்களையும் அந்தஸ்துக்களையும் அவர்களிடம் எடுத்துக் கூறுவதில் ஜென்னத் உம்மாவின் உள்ளம் பெருமிதம் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

ஆசிரிய சேவையில் இருந்து ஓய்வு பெற்ற தனது கணவனுடனும் கால் இரண்டும் ஊனமுற்ற தனது சின்ன மகனுடனும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த ஜென்னத் உம்மா, அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்றவாககவே காணப்பட்டாள். கடனுக்கு நாறு இரு நாறு ரூபாய் பணம், அரிசி ஒரு கொத்து, தேங்காய் ஒன்று எனக் கேட்டு வரும் அக்கம் பக்கத்தில் உள்ள ஏழை எளிய மக்களை, முகம் கோணாது வரவேற்று அவர்களின் தேவைகளை எப்போதும் அவள் நிறைவேற்றி வைத்தாள்.

அன்றொரு நாள் மஹ்ரிபுத் தொழுகையை முடித்துக் கொண்ட ஜென்னத் உம்மா சாம்பிராணிச் சட்டியுடன் முன்வாயில் வரை வந்து வெளியே எட்டிப் பார்த்தாள். அங்கே தனது பார்வைக்கு எட்டிய தூரத்தில் சின்ன மகன் இருக்காததையிட்டு அவளின் நெஞ்சம் படபட என அடித்துக் கொண்டது.

சாம்பிராணிச் சட்டியை கதவு முலையில் வைத்த ஜென்னத் உம்மா, சமயல் அறைக்குள் சென்று இருவக்கான சமயலில் ஈடுபட ஆயத்தமானாள். காலையில் தன்னிடமும் சொல்லிக்கொள்ளாது எங்கோ சென்ற சின்ன மகன், அது வரை வீடு வந்து சேராததனால் ஒருமுகமாக சமயல் வேலைகளில் கூட அவளால் ஈடுபட முடியாமலிருந்தது.

“சின்ன மகன் எங்க பெயித்தீப்பான்?”

அவளின் சிந்தனை பலவாறு கழுந்து. மஹ்ரிபுத் தொழுகைக்காக பள்ளிவாசலுக்குச் சென்ற அன்சார் ஆசிரியர் இஷாத் தொழுகையையும் முடித்துவிட்டுத்தான் வீடு வந்து சேர்ந்தார்.

“ஜென்னத், மணியும் எட்டாகுது. எங்க இவன் சின்ன மகன்? எங்க பெயித்தான்?”

“எனக்கிட்டியும் செல்லாமக் கொள்ளாம பத்து மணிக்கால ஊட்ட உட்டு வெளியே போன சின்ன மகனார் இன்னமும் ஊடு வந்து சேர இல்ல. இமட்டு நேரமும் நானும் வழிபாத்துப் பாத்துத்தான் இது ஈக்குரேன். அல்லாட காவல். அவன் வந்து சேருவான். நான் முன் வாசல்ல ஈக்குரேன். மகள்ட வாப்பா நீங்க பெய்த்து சாப்பிட்டிட்டு வாங்கோ.”

அன்சார் ஆசிரியர் இரவச் சாப்பாட்டை எடுக்க உள்ளே செல்ல, ஜென்னத் உம்மா மகனின் வருகையை எதிர்பார்த்து

வாசற் படியில் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

“சின்ன மகன் எங்க பெய்ததீப்பான்? ரெண்டு முனு நாளா ‘உம்’ என்டு மொகத்த வச்சிக் கொண்டு ஈந்தான். எண்ட மொகத்தப் பாத்து கதச்சப் பேசவும் இல்ல. அவன்ட கால் ரெண்டு ஊனமாப் போனாலும் நாங்க நாங்கதான். எங்கட அந்தஸ்தது என்னத்தென்? ஹனிபாட அந்தஸ்தது என்னத்தென்? சுமயா சிறுக்கி சின்ன மகனுக்கு கண்ண வாயக் காட்ட அவன் ஏமாந்து போனதுக்கு ஹனிபாவோட நாங்க எப்படியென் சம்பந்தம் வச்சிற. நான் ஒரு பிழ விட்டுட்டேன். சின்ன மகனுக்கும் சுமயா சிறுக்கிக்கும் எடயில் ஈந்த விஷயங்கள், மகள்ட வாப்பாட்ட ஈந்து மறங்கி வச்சிட்டேன். அது தப்பு என்டது இப்பதான் வொங்குது. புள்ள குட்டிகளப் பெத்து வளக்கிறத்தவிட கஷ்டமா ஈக்கு, அதுகளுக்கு ஜோடி சேத்தி உட்ரேது. சரி பாப்போம், அல்லா ஈக்குறுறன்.”

இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்ட அன்சார் ஆசிரியர் முன் வாசலுக்கு வந்து கதிரையொன்றில் அமர்ந்து கொண்டார்.

“முன் கதவ மூட வானாம். மகன் இப்ப வருவான். குசினீல் சின்ன வேலயொன்டு ஈக்கு. அதச் செஞ்சிட்டு ஒங்களுக்கு குடா கோப்பி ஒரு கோப்பயும் ஊத்தி எடுத்துட்டு ஓடி வாரேன்.”

“எனக்கு அவசரம் ஒன்டும் இல்ல. இப்பதானே சாப்பிட்டேன். ஆறுதலா எடுத்திட்டு வாங்கோ.”

இரவுச் சாப்பாடு முடிந்ததும் கோப்பி ஒரு கோப்பை குடிப்பது அன்சார் ஆசிரியரின் தினசரிப் பழக்கமாக இருந்தது. அதனால் ஜென்னத் கோப்பியை ஊற்றி எடுத்து வரும் வரைக்கும் அவர் அன்றைய பத்திரிகையை எடுத்து வாசிக்கத் தொடங்கினார்.

“மகள்ட வாப்பா, இந்தாங்கோ கோப்பி, குடிச்சிட்டு இறீங்கோ.”

பத்திரிகையை முடித்து பக்கத்தில் வைத்த அவர் கோப்பியைத் தனது கைகளில் வாங்கிக் கொண்டார்.

ஜென்னத் உம்மா பக்கத்தில் இருந்த வெற்றிலைச் செப்பை மடியில் வைத்த வண்ணம், அவரின் காலடியில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

“மகள்ட வாப்பா, கோப்பியக் குடிச்சிட்டு மிஞ்சறத்துல ஒரு சொட்டு எனக்கும் தாங்கோ.”

அன்சார் ஆசிரியர் மிகவும் சுவைத்தபடி கோப்பிக் கோப்பையில் முக்கால் பங்கைக் குடித்து முடித்தார். அதன் பின் தன் கணவரிடம் இருந்து மீண்டும் கோப்பிக் கோப்பையை பெற்றுக் கொண்ட ஜென்னத் உம்மா, அதில் எஞ்சியிருந்த கோப்பியை மிக விருப்பத்தோடு குடித்தாள்.

“கோப்பி நல்ல மனம் கொண்மாயீக்கு. ஜென்னத், ஒங்கட கை படுற எல்லாம் அப்படித்தான்.”

கணவனின் இது போன்ற வார்த்தைகளால் அன்றாடக் கஷ்ட நஷ்டங்களைக்கூட அவள் ஒரு கணம் மறந்து விடுவாள்.

அன்று தன்னுடன் ஏற்பட்ட மனக் கசப்பில்தான் சின்ன

மகன் எங்கேயாவது போயிருக்க வேண்டும் என அவளின் ஆள் மனம் அவனுக்குச் சொன்னாலும், அதை தனது கணவனிடம் காட்டிக் கொள்ள அவள் விரும்பவில்லை. அவள், தனது கணவருக்கு வெற்றிலை ஒரு வாய் தயாரித்துக் கொடுப்பதற்கு பாக்கொன்றைத் தெரிந்தெடுத்து அதைச் சீவத் தொடங்கினாள்.

“ஜென்னத், நீங்களும் முப்பத்தைந்து வருடமா இரவுச் சாப்பாட்டுக்குப் பெறகு தவறாம கோப்பியும் ஊத்தித் தாரீங்க. வெத்திலியும் மடிச்சித் தாரீங்க.”

“முப்பத்தைந்து வருடமா ஸ்கலுக்குப் போகக்குள்ள காலேல கைலேஞ்சி மடிச்சித் தந்த விஷயத்த மறந்தீட்டங்க போல்.”

“உண்மதான். ஸ்கலுக்கு இப்ப போகாததனால் அத மறந்தீட்டேன் போல. அது சரி ஜென்னத், அன்டெய்கு நாங்க மகள் பாக்க கொழும்புக்குப் போனோமல்யா? அப்ப மகள் நடந்துகொண்ட விதம் ஏன்ட மனக்கு புடிச்ச இல்ல ஜென்னத்.”

“அதுகள் இன்னமும் சின்னப் புள்ளகள். நீங்க அதொண்டியும் பெரிசாக் கணக்கெடுக்க வாணாம். மகள்ட வாப்பா.”

“நீங்க நல்ல கத கதைக்குரீங்க. அவ என்ன இன்னும் சின்னப் புள்ளயா? இப்ப அவ ஒரு பெரிய எஸ்.எல்.ஏ.எஸ். அதிகாரி. அந்தப் பெரிய ஓபீஸல் மந்திரிமார்கூட அவட ஆலோசனப்புத்தான் நடந்து கொள்ளாங்க. எங்கட மகள் அப்பிடி ஒரு பெரிய ஓபீஸல் உக்காந்து வேல செய்யிற அழகப் பாக்கத்தானே நாங்களும் அங்க போனோம். 'என்னத்துக்கென் வாப்பா, உம்மாவையும் கூட்டிக் கொண்டு ஓபீஸக்கு வந்தீங்க. செல்லி அனுப்பி ஈந்தா நானே ஊட்டுக்கு வந்து ஒங்க ரெண்டு பேரழும் பாத்திட்டு வந்தீக்க மாட்டேனா?', என்டு அவ செல்லக்குள்ள அவட உள் நோக்கம் என்ன என்டு எனக்கு வெலங்கிப் போச்சு.”

“இந்தாங்கோ இந்த வெத்திலிய வாயில போட்டுக் கொண்டு மிச்சமுள்ளதப் பேசுங்கோ.”

அளவான பாக்கு, அளவான சுண்ணாம்பு என்பவற்றுடன் சிறிய புகையிலைத் துண்டொன்றும் ஏலக்காய் ஒன்றும் வைத்து மடிச்கப்பட்ட வெற்றிலையை வாயில் போட்டுக் கொண்டு மீண்டும் அவர் கதைக்கத் தொடங்கினார்.

“ஜென்னத், அன்டெய்க்கு மகள் அவட காருள எங்கள் ஏத்திக் கொண்டு பஸ் வரைக்கும் வந்து வழி அனுப்பி வசசது ஏதோ எண்ட மனக்குக் கொஞ்சம் சந்தோஷமா ஈக்கு. ஆனால் அந்த நேரத்துல கூட 'வாங்கோ வாப்பா, வாங்கோ உம்மா ஊட்டுக்குப் பெய்த்திட்டுப் போவோம்', என்டு அழச்சாதது மனக்கு வருத்தமாகவும் ஈக்கு. அதோட கொழும்புக்கும் பெய்த்ததும் பெய்த்தோம். பேரன் பேத்தியக் காணக் கெடச்ச இல்லியே எண்ட வருத்தமும் ஏண்ட மனச இன்னமும் கொடஞ்சிக் கொண்டேதான்

ஈக்கு.”

“மகள்ட வாப்பா, உந்த விஷயமெல்லாம் ஒங்கட மனகலயும் ஏன்ட மனகலயும் ஈந்தாட்டுப் போகட்டும். வெளியில் தெரியவந்தா புள்ளைகளுக்குச் சரியில்ல. புள்ளைகள் அப்படித்தான். நேத்து நான் லண்டனுக்கு கோல் ஒன்டு எடுத்து, 'பெரிய மகனே கெழுமக்கி ஒரு தடவயாவது எங்களோட பேச வாப்பா', என்டத்துக்கு அவன், 'உம்மா, கெழும தோறும் கோள் எடுத்து ஒங்களோடு கொஞ்சிக் கொஞ்சிப் பேசுறதுக்கு நான் என்ன இன்னமும் சின்னப் புள்ளையா', என்டு கேக்கிறான்.”

“கேப்பாணுகள், கேப்பாணுகள், புள்ளையொண்டப் பெத்து வளத்து ஆளாக்குறதுக்கு உம்மா, வாப்பா படுற கஷ்ட நஷ்டங்கள் எங்க அவனுகளுக்கு வெலங்கப் போகுது.”

“நீங்க பட்ட கஷ்ட நஷ்டங்களெல்லாம் எனக்குத் தெரியாமலேயே மகள்ட வாப்பா? பகலெல்லாம் ஸ்கலில் படிப்பிச்சுப் போட்டு ராவெல்லாம் டியுஷன் கிளாஸ் வச்சீங்க. பசிக்குத் திண்டுட்டா, நோய்க்கு மருந்தெடுத்திட்டா நீங்க இந்தப் புள்ளைகளுக்காக பாடுப்பட்டங்க? ஈந்தாலும் புள்ளைகளுக்காக உம்மா, வாப்பா கஷ்டப்படுரத்த, நஷ்டப்படுரத்த ஒரு நாளும் நாங்க பேசப்படாது மகள்ட வாப்பா. அதோட இன்னமொரு விஷயத்தையும் கேளுங்கோ. இந்தக் காலத்துல அதிகமான குடும்பங்களுல் புள்ளைகள், கலியாணம் காப்பொன்ட முடிச்சி புள்ள குடியான கைக்கு, தான் உண்டு தன் குடும்பமுண்டு என்ட நிலயில உம்மா, வாப்பாவ பிரிஞ்சி போறாங்க. அவங்களா கவனிக் காம உடுறாங்க. இதுகளுக்கும் நாங்களா கவலப்பட்ப்படாது.

“ஏதோ, கால் ரெண்டும் ஏழாமப் போனதால் சின்ன மகனுக்கு ஆரும் பொன் கொடுக்க மாட்டாங்க. அதனால் அவன் கலியாணம் முடிச்சவும் மாட்டான். அதனால் எங்கட கடசி காலத்துல எங்கல விட்டுப் பிரிஞ்சி போகவும்மாட்டான் என்ட நம்பிக்க எனக்கு ஈக்கு. அது ஏன்ட மனக்கு ஒரு ஆறுதலாக ஈக்கு. அல்லா எங்கலுக்கு கிருப செய்வான்.”

“சின்ன மகனும் நீங்க நெனச்சிற மாதிரி ஆள் அல்ல போலத்தான் எனக்கு வெலங்குது. போன கெழும ஒரு நாள் நான் சின்ன மகன்ட காமரய கூட்டிக் கீட்டித் துப்பரவாக்கப் போன நேரம், நெலுத்துல கடிதம் ஒன்டு விழுந்தீரதக் கண்டு, அத எடுத்து சும்மா வாசிச்சுப் பாத்தேன். இரீங்கோ ஓடிப் பெய்த்து அத எடுத்துட்டு வாரேன். இல்ல, கடிதத்த நீங்க பாக்கிறது அழகில்ல. நான் விஷயத்தைச் செல்லுரேன். நீங்க கேட்டுக்கோங்கோ. எங்கட ஊட்டுக்கு ஏழூட்டு ஊடு தள்ளி ஒரு சிறுக்கி இருக்கிறானே சும்யா என்டு.”

“அந்த ஒசந்த, மெல்லிய, கறுத்த புள்ளையா?”

“அவள்தான், அவள்தான், அந்தக் கறுப்பிதான். சின்ன மகனுக்கும் அவனுக்கும் எடயில என்னமோ ஒன்டு ஈக்குறத்த

கடித்தத் வாசிச்சதும் நான் வெலங்கிக் கொண்டேன். நீங்க இல்லாத நேரமொன்டாப் பாத்து, இந்த விஷயத்தப் பத்தி நான் சின்ன மகனுட்ட கேட்டேன்.”

“அதுக்கு சின்ன மகன் என்ன சென்னான்? கால் ரெண்டு ஏழாத பொடியென். அவன் எங்க கலியாணம் காப்பொன்டு செஞ்சி குடும்பம் நடத்தப் போறான்?”

“நீங்க என்னமோ, செல்லுரீங்க? அவன், தான் புடிச்ச மொசலுக்கு முனு கால் என்டு நிக்குறான். அந்தக் கறுப்பியக் கலியாணம் முடிச்ச வெனுமென்றான். நான் எடுத்த வாய்க்கே செல்லிட்டேன், அது என்டா ஒரு நாளும் நடக்க மாட்டாதென்டு. மகள்ட வாப்பா, நீங்கனும் உட்டுக் குடுக்க வானாம். அந்தச் சிறுக்கீட் வாப்பா, எங்கட வாப்பாட கடயில சம்பளத்துக்கு ஈந்தவரு. அவன்ட உம்மா ஆமினத்து, கடயாப்பம் கூட்டு குடும்பம் நடத்தினவ. சின்ன மகன், அவன் இந்த ஊட்டுக்குக் கூடிடக் கொண்டு வந்தா, நாங்க எப்படியென் அவனுக்கு வாய்த் தொறந்து மருமகள் என்டு செல்லுற?”

“ஜென்னத், நீங்க சும்மா பதறாம இரீங்கோ. அவன் அந்த மாதிரி வேலயெல்லாம் செய்ய மாட்டான்.”

அன்சார் ஆசிரியர், ஜென்னத் உம்மாவின் மனதை ஆறுதல்படுத்த அவ்வாறு சொன்னாலும் சின்ன மகனின் போக்கு அவரின் உள்ளத்தையும் பெரிதும் வாட்டியது. கால் ஊனமுற்றிருந்த தனது சின்ன மகன், இறுதி வரை தன்னுடன் இருப்பான் என்ற நம்பிக்கை, சிதைந்து சின்னாபின்னமாகிப் போன சித்திரமொன்றாகிவிட்டதை அவர் உணர்ந்து கொண்டார்.

“ஊதுபத்தி சுத்தினத்த எடுத்துக் கொண்டு சுமயாவும் அவள்ட உம்மாவும் ரெண்டு முனு நாளொக்கி முந்தி இங்க வந்தாங்க. நான் அவங்களுக்குச் செல்ல வேண்டியத்த நல்ல அழகா உப்புப் புளியிட்டுச் செல்லி, இதுக்குப் பெறகு இந்த பவுன்டர மிரிச்சவும் வர வேணாம் என்டு, ரெண்டு பேரயும் வெரட்டிக் கொண்டேன்.”

“அப்ப சின்ன மகனும் ஈந்தானா?”

“ஸந்தான், ஸந்தான், அவனுக்கும் பட்டும் படாமலீக்க அழகா செல்லிட்டேன். அதுல ஸந்து அவன் மொகத்த ‘உம்’ என்டு வச்சிக் கொண்டு ஈந்தான். நீங்க கவனிக்க இல்ல போல. இன்டெய்க்கு ஊட்ட உட்டு வெளியே போகக்குள்ள எனக்கிட்ட செல்லிட்டாவது போக இல்ல.”

“ஜென்னத், இவ்வளவு விஷயம் நடந்தும் அதுகள எனக்கிட்ட ஈந்து மரச்சி வச்சி நீங்க காரியம் பாத்திருக்கிறது பிழ.”

“இந்த விஷயத்த எனக்கு சமாளிக்க ஏழும் என்ட நம்பிக்க ஒன்டு ஈந்திச்சி. அடுத்து நீங்க ஒரு நோயாளி. பிரான் ஈக்கு, சீனி நோய் ஈக்கு.”

“கால் ரெண்டும் ஏழாமல் போனாலும் சின்ன மகன,

அன்பாதரவா வளத்தோம். கடசி வரக்கிம் அவன் எங்களோட ஈப்பான் என்டு நம்பினோம். ஜென்னத் நீங்க சென்ன இந்தக் கதயெல்லாத்தயும் கேட்க, அந்த நம்பிக்க கொஞ்சம் கொஞ்சமா தளர்ந்து கொண்டு போகுது.”

“அவன் போனாப் போகட்டும். நான் கடசி வரயும் ஒங்களோட ஈப்பேன். நீங்க ஒன்டுக்கும் பயப்பட வானாம்.”

“ஜென்னத், டெலிபோன் மணி அடிக்குது. சின்ன மகனோ தெரியாது பாருங்கோ பாக்க்.”

“ஹலோ, உம்மா நான் சின்ன மகன் பேசுரேன்.”

“ஏன்ட வாப்பா, நீ எங்க ஸந்து தொரே இது பேசுறாய்?”

“நான் இது கண்ணல் ஸந்துதான் பேசுரேன்.”

“இப்ப மணியும் பதினொன்டாகப் போகுது. இப்ப என்ன தொரே ஒனக்கு கண்ணல் ஈர வேல?”

“உம்மா நான் செல்லுறரத்த நீங்க நல்லாக் கேட்டுக் கோங்கோ. அன்டு நீங்க சுமையாவுக்கும் அவட உம்மாவுக்கும் பேசின விதம் சரியில்ல. உம்மா, நான் ரெண்டு காலும் ஏலாத சொத்தி. அப்பிடி ஈக்க அவ என்ன விரும்புறா என்டால் நானும் அவவ விரும்பத்தான் வேணும். நீங்களும் வாப்பாவும் இல்லாத காலத்துல ஏந்ட எதிர்காலத்தப் பத்தி நீங்க ரெண்டு பேரும் சும்மாவாவது யோசிச்சிப் பாத்தீங்களா? நீங்க அன்டு சுமையாவுக்குப் பேசின பேச்சீல ஸந்து நான் நல்லா வெலங்கிக் கொண்டேன், நீங்க அவவ மருகமளா ஏத்துக் கொள்ள மாட்டங்க என்டு. அதனால் நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்து கண்ணல் வைத்து சுமையாவ நிக்காஹ் செய்து கொண்டேன். நான் செய்தது தவறா ஸந்தா.....”

இவற்றைக் கேட்க ஜென்னத் உம்மாவின் கையில் இருந்த தொலைபேசி தானாக மேசையில் விழுந்து விட்டது.

“என் ஜென்னத், என்ன நடந்திச்சி?”

“மகள்ட வாப்பா, நாங்க நெந்சக்கு நடத்தீக்கு. சின்ன மகன், சுமையாவ கண்ணிக்குக் கூட்டிக் கொண்டு பெய்த்து நிக்காஹ் செஞ்சி கொண்ணக்கிறான். இவளவு காலமும் நீங்க சென்னத்த நான் கேட்டேன். இப்ப நான் செல்லுறரத்த நீங்க கேக்க வேணும். பெரிய மகன்தான் ஸந்தான். லண்டன் போக வேணுமென்டான். அனுப்பி வச்சோம். அங்க பெய்த்து அரபிப் புள்ளையான்ட கலியானம் செய்து கொண்டான். அத, அவன் எங்களுட்ட கேட்டுட்டா செஞ்சான். மாசத்துக்கு ஒரு மொற எங்களோட பேசுறதுக்கே நேரம் இல்ல என்டு செல்லுறான். மகள்ட விஷயங்களையும் நான் செல்லி நீங்க அறிய வேணுமென்டு இல்ல. மகள்ட வாப்பா, உம்மா, வாப்பா என்டு செல்றது உம்மாக் குருவியையும், வாப்பாக் குருவியையும் உட்டுட்டு பறந்து போற்றத்தப்போலதான், புள்ளைகளும் அவங்கட கற்பனைக்குள்ள

வளர்ந்த உலகமொன்கூக்கு பறந்து போறாங்க. அதப் பத்தி நாங்க கவலப்படத் தேவ இல்ல.”

“ஜென்னத், எங்கட மனு புள்ளகளும் எங்கள் விட்டுப் பிரிஞ்சி பெயித்திட்டாங்க. நாங்க வயசான காலத்துல எங்கள் இனி யாரென் கவனிச்சிற. ஜென்னத் அதுக்குத்தான் நான் பயப்படுறேன்.”

“குஞ்சுகள் காலியாப் போன கூட்டுள உம்மாக் குருவியும் வாப்பாக் குருவியும் வாழுத்தான் போகுது. அதனால் நான் ஈக்கும் வர நிங்க, நீங்க ஈக்கும் வர நான், என்னு ஒருவருக்கு ஒருவர் ஒத்தி ஒத்தாச செஞ்சி கொண்டு, புள்ளகளுக்கு ஊழியம் செஞ்சி கொண்டு, இந்த ஊட்டுல வாழ்வோம். மகள்ட வாப்பா, இதுதான் மனிஷவாழ்க் எண்டக்க உணர்ந்து கொள்வோம்.”

அவள் தன் கண்களில் உதிர்ந்த கண்ணீர்த் துளிகளை முந்தானையால் ஒற்றிக் கொண்டதை அவர் காணவில்லை.

மண்வளச் சொற்கள்

பெய்த்து	போய்
துவா	பிரார்த்தனை
இமட்டு	இவ்வளவு
செல்லி	சொல்லி
மொசலுக்கு	முயலுக்கு
நிக்காற்	திருமணம்

நன்றி : ஞானம்

யെറിയ മീൻകൾ

മൻകുർ തുരൈ മൺണാസൈ മിക്കവരാക ഇരുന്താർ. അതണാല് അവരിൻ കാണിക്കുക്കുപ്പ് പക്കത്തുക് കാണിച്ച് ചൊന്തകക്കാരർക്കുന്നടൻ അവരുക്കുക് സതാ പിരശ്ചിന്നെങ്കൾ ഇരുന്തണ. അവർത്തുൾ ഒരു സില വേലികൾ ചമ്പന്തമാനതാക ഇരുന്തിരുക്കലാമ്. അല്ലതു പക്കത്തുക് കാണികൾില് ഉണ്ണ ഉയർന്ത മരമ്മട്ടൈകൾിന് നിഘല് ചമ്പന്തമാനതാക ഇരുന്തിരുക്കലാമ്. അതുവുമ് ഇല്ലാവിഴിൻ പക്കത്തുക് കാണിയൈ അല്ലതു അതില് ഒരു പകുതിയൈ തനതാക്കി കൊள്വതற്കാകപ് പേചിയ പേരുമ് ചമ്പന്തമാനതാക ഇരുന്തിരുക്കലാമ്. ഇപ്പിരശ്ചിന്നെങ്കളുക്കാക അവർ സില നേരങ്കൾില് അടുത്തവർക്കുന്നടൻ മുരഞ്ഞപ്പട്ടിരുക്കിറാർ. ചണ്ണടൈ ച്ചച്ചരവുകൾില് ആട്ടപട്ടിരുക്കിറാർ. വழക്കുപ്പ് പേചി ധിരുക്കിറാർ. അതികാരിക്കുക്കു ഇലങ്കച്ചമ് കോടുത്തിരുക്കിറാർ. ഇവൈ പലിക്കാത ചന്തർപ്പാങ്കൾില് തന്തിരമാക്ക ചെയ്യപ്പട്ടു കമുകമാണ മുരൈകൾില് മർഖ്രയവർക്കൾിൻ കാണി പുമിക്കണം അപകരിത്തുക കൊണ്ണിരുക്കിറാർ.

ഇവർഹ്രയെല്ലാമ് ചെയ്വതற്കു അവരുക്കുപ്പ് പണ പലമ് ഇരുന്തതു. ആപ്പലമ് ഇരുന്തതു. അരചിയല് പലമ് ഇരുന്തതു. അത്തുടൻ പാംസിവാചല് നിർവ്വാകശപൈധിൻ അങ്കത്തുവമുമ് ഇരുന്തതു. അതണാല് അവരൈ എതിര്ത്തുപ് പേച അങ്കു എവരുമ് മുൻവരവില്ലൈ. ആണാല് മൻകുർ തുരൈയിൻ മനൈവി മക്കളുമ് കുടുമ്പ ഉറവിന്റുകളുമ് അവരൈ നല്വழിപ്പബുദ്ധത സതാ മുയർഷി ചെയ്തു കൊണ്ണന്തേ ഇരുന്തണ്റു.

ഒരു നാൾ മൻകുർ തുരൈയിൻ മകൻ അകീൽ മികവുമ് ആത്തിരത്തുടൻ തനതു തായിടമ് വന്താൻ.

“ഉമ്മാ, വാപ്പാ ചെയ്യിര വേലകൾാല എങ്കളുക്കു ഊർല മൊകമ നീട്ട ഏഴാമ സക്കു. അതണാല, അവര ഇന്ത മൊറയാവതു ഖജ്ജിക്കു അനുപ്പി വച്ചുപ് പാരുങ്കോ. അവര ഖജ്ജി ചെന്നുകിട്ടു വന്തത്തുകുപ് പെறകാവതു തിരുന്തുവാരാ എന്നു ചെല്ലിപ്പാപ്പോമ്.”

അതൻപാടി അൻറിരവ മൻകുർ തുരൈ ഉണവരുന്തി വിട്ടു ഓധ്വാക ഇരുക്കുമ് പോതു, അവരതു മനൈവി ആത്തിപാ നോണാ അവരിടമ് വന്താൻ. അവരുടൈയ കൈകൾില് കുട്ടക്കുട കോപ്പി ഒരു കോപ്പൈ ഇരുന്തതു. അതെ അവൻ മേചൈ മീതു വൈത്തു വിട്ടു, അവരുക്കു എതിരേ ഇരുന്ത കതിരൈയില് ഉട്കാരന്തു കൊണ്ടാൻ.

“കലി വേല ചെയ്യ ജേമാൾ നാണാ കൂട ഖജ്ജി” ചെയ്യപ്

போறாராம். அதனால் அடுத்த வருஷமாவது நாங்களும் ஹஜ்ஜாக்குப் போக நியமித்து வச்சிக் கொள்வோமே.”

“இன்னா அல்லா போவோம், போவோம்.”

“நான் எப்ப ஹஜ்ஜாப் பயணத்த ஞாபகப் படுத்தினாலும் நீங்க இதே பதிலத்தான் செல்லுங்க. இங்க கேளுங்கோ, நாங்க மகள் ரெண்டு பேரயும் நல்ல எடங்களுக்குக் கலியானம் கட்டிக் குடுத்திட்டோம். மகனுக்கும் கலியானம் முடிச்சி வச்சிட்டோம். பேரன் பேத்திகளையும் கண்டுட்டோம். இந்த உலகத்துல எத்தனயோ வசதி வாய்ப்புகள் அனுபவிச்சிட்டோம். மறுமக்கிச் செய்ய வேண்டிய எத்தனயோ கடமகளையும் செஞ்சிச்சிட்டோம். அதனால் ஹஜ் கடமயையும் நெறவேத்தினாத்தான் அதெல்லாம் சம்பூர்ணமாகும்.”

“சரி, ஆத்திபா சரி, தீர்ப்பு வாரத்துக்கு இன்னும் முனே முனு வழக்குத்தான் ஈக்கு. அந்த முனு தீர்ப்பும் வந்தத்துக்குப் பெறகு நாங்க ஆறுதலா ஹஜ் பயணத்த வச்சிக் கொள்வோமே.”

“நீங்களும் ஒங்கட வழக்குத் தீர்ப்புகளும். அது சரி இப்ப ஈக்கிற முனு வழக்கும் யார் யாருக்கு எதிராவேன்?”

“என்ட தம்பி ஈக்கிறானே மம்ம ஹாசீம். அவனுக்கும் எனக்கும் எடயில எங்கட ஊட்டுப் பங்குகளுக்கு ஈக்கிற வழக்கு. அடுத்து, அக்கரேல ஈக்கிறானே சாதிகீன். அந்தக் கபுரு வெட்டித் திரியிறவன். அவன், அவன்ட ஊட்டுள நந்து வெளியே போடுற வழக்கு. மத்த வழக்கு, ஒன்ட தங்கச்சி அண்சாவோட ஈக்கிற ரோட்டு வழக்குத்தான்.”

“யா அல்லா! இது என்னத்தென் நீங்க? தான் விரும்புறத்தத்தான் தன்ட சகோதரனும் விரும்புறான், என்டு ரகுல் நாயகங்கள்ட ஹதீஸ் ஒன்டும் ஈக்க, எங்களுக்குள்ளேயே நாங்க வழக்குக் கணக்குப் பேசினா எப்பிடியென? ஒங்கட தம்பி நாலஞ்சி கொமரு குட்டி உள்ள மனிஷன். அந்தக் கபுரு வெட்டுற சாதிகீன் நானா கலி வேல செஞ்சி குடும்பம் காப்பாத்துறவரு. எங்கட தங்கச்சிதான் பெரிய சீமாட்டியா? என்னமோ அவட மகன் ஒத்தன் சவுதீல ஈக்குறான். அவளாவுதானே. எங்களுக்கு ஈக்குற காணி பூமி, சொத்து சொகம், காசி பணம் போதாதா? அதனால் இனி வழக்குக் கணக்கு ஒன்டும் தேவ இல்ல. எல்லாரோட்டயும் சமாதானம் ஒன்டுக்கு வந்து, வழக்குக் கணக்குப் பேசுறத்த உட்டுப் போடுங்கோ. அப்ப அல்லா எங்களுக்கு இன்னும் பரகத்துச் செய்வான். நாங்க அடுத்த வருஷமாவது ஹஜ்ஜாக்குப் போக நியமித்து வச்சிக் கொள்வோம்.”

“அல்லாட கிருபயால அடுத்த வருஷமாகக்குள்ள இந்த முனு வழக்குகளுக்கும் தீர்ப்பு வந்திடும். ஆத்திபா ஒன்க்கொரு

விஷயம் தெரியுமா? நான் இதுவர அறுபத்தேழு வழக்குப் பேசி அறுபத்தேழு வழக்குலயும் வெத்தி எடுத்த ஆள். இந்த ஊர் ஜனங்கள் என்ன சென்னாலும் நான் வழக்குப் பேசுற விஷயத்துல அல்லா என்னோட தான் ஈக்கிறான். அதனால இந்த முனு வழக்கிலயும் நான்தான் வெத்தி எடுப்பேன். அப்ப, நான் எழுபது வழக்குப் பேசி, எழுபது வழக்குலயும் வெத்தி எடுத்த ஆளாயிடுவேன். இதுல ஈந்து நீ ஒண்டு வெலங்கிக் கொள்ள வேணும், நியாயம் ஏன்ட பக்கத்துலதான் ஈக்கு என்டத்த. அது எனக்குப் போல ஒனக்கும் பெருமதான்.”

“காசி பணத்த வீசிச் செலவழிச்சிறத்தாலயும் பெருக்கோர்மார்ட் கெட்டித் தனத்தாலயும் பொய்ச்சாச்சி செல்லவச்சிறத்தாலயும் நீங்க எடுத்த வெத்திகளுக்கு நான் பெரும்படிருத்த விட, இந்த ஊர் மனிஷர் கதச்சிற கதகளுக்கு வெக்கப்படுறேன்.”

“ஊருவாய மூட ஒல மூடி இல்ல என்டது, ஒனக்குத் தெரியாதா? அது சரி, ஊருல என்னப்பத்தி அப்பிடி என்னதான் கதச்சிறாங்க?”

“நாங்க மவ்தானா எங்களக் கொண்டத்து அடக்கம் செய்யிறது ஆரடி நீட்டமுள்ள கபுரோன்டுக்குள்ளாயாம். அப்பிடி ஈக்க, நீங்க ஊரு மனிஷர்ட காணி பூமிகள வழக்குக் கணக்குப் பேசி அபகரிச்சுக் கொண்டது, அல்லா ரகுலுக்குப் பொருத்தம் இல்லியாம். இன்னுமொரு விஷயமும் செல்லுறாங்க. ஒங்கட மொகத்தப் பாத்துக் கொண்டு நான் அந்த விஷயத்த எப்பிடித்தான் செல்வேனோ எனக்குத் தெரியா?”

“இங்க பாரு ஆத்திபா, நான் இந்த ஊரு மனிஷர்ட கதகளுக்கெல்லாம் பயப்படுற ஆள் இல்ல. அதனால அவங்க கதச்சிற எந்த விஷயத்தயும் எனக்கிட்ட தாராளமாகச் செல்லு.”

அதைச் சொல்வதற்கு ஆத்திபாவின் வாய் கூசியது. அதனால் அவள் ஒரு முறை தனது கணவரின் முகத்தை கீழ் கண்களால் நோட்டிமிட்டுக் கொண்டாள்.

“ஆத்திபா, என்ன இன்னும் யோசிச்சிறாய்? இப்ப நீ செல்ல வந்த விஷயத்த இனி பயப்படுமாச் செல்லு புள்ளே.”

“நீங்க மவ்தாகி கபுரோன்டுல அடக்கம் செஞ்சா, அந்தக் கபுரு ஒங்கள நாலு பொறத்தாலயும் நெருக்குமாம். அப்ப, ஒங்கட இரு பொறத்து விலா எலும்புகளும் ஒன்டோடு ஒன்டு மோதுமாம். கபுரு செய்யிற அந்த ஆச்சினை ஒங்களால தாங்கிக் கொள்ள ஏழாமப் போகுமாம். அடுத்தவங்களப் பத்தி ஹதீஸ்ல அப்பிடிச் செல்லப்பட்டு ஈக்குதாம்.”

“ஹதீஸ்ல் அப்பிடிச் செல்லப்பட்டு ஈந்தத்துக்கு நான் யார்ட காணி பூமிகளையும் அபகரிச்சிக் கொள்ள இல்லயே. அந்தக் கபுரு வெட்டி சாதிகீன்தான் இந்தக் கதயெல்லாத்தடியும் கதச்சிக் கொண்டு திரியுறான் போல.”

“ஜேயோ, பாவம் அந்த மனிஷன். அவர் கூலி வேல செஞ்சி குடும்பம் காப்பத்துறவரு.”

“ஆத்திபா, அளவுக்கு மிச்சமா நீ அவனுக்கு வெள்ள வெச்சிறாய். சாதிகீன, அவன்ட ஊட்ட உட்டு வெரட்டாட்டி நான் மன்குர் தொரயல்ல.”

மன்குர் துரை அன்று சபதமிட்டது போல் அவருக்குச் சாதகமாகவே சாதிக்னுக்கு எதிராக இருந்த வழக்கில் தீர்ப்புக் கிடைத்து விட்டது. அதன்படி பிஸ்கல் அதிகாரிகளை வரவழைத்து, சாதிகீன் வீட்டுச் சாமான் சட்டிகளை வெளியே தூக்கி எறிந்து, அவனின் குழந்தை குட்டிகள் பதறப் பதற, அவனை வீட்டை விட்டு வெளியே தூர்த்துவதற்கே, மன்குர் துரை திட்டம் வகுத்து இருந்தாலும் வழக்குத் தீர்ப்புக் கிடைத்த ஒரு சில தினங்களில், சாதிகீன் தனது வீட்டை விட்டு அமைதியாக வெளியேறி விட்டான்.

மன்குர் துரையின் சூழ்சியொன்று பழிக்க, பரம்பரை பரம்பரையாக சாதிகீன் வாழ்ந்து வந்த அந்த வீட்டில் இருந்து அவன் வெளியேறும்போது, அவனின் மனைவி மக்கள் கதறி அழுத்தை அவனால் சகிக்க முடியவில்லை. ஏற்கனவே மன்குர் துரையை எவ்வாறு சரி பலி தீர்க்க, அவன் வைத்திருந்த வைராக்கியம் அந்தக் காட்சியைக் காண, மேலும் ஒரு படி கூடி விட்டது.

“மன்குர் தொர, நீங்க பணக்காரன். நான் ஏழ. கருங்கல்லுல தலய மோதினா தலதான ஒடஞ்சி போகும். அதனால் நான் வெலகிப் போறேன். எனக்கும் ஒரு சந்தர்ப்பம் வரும். அப்ப நான் பாத்துக் கொள்றேன்.”

வீட்டை விட்டு வெளியேறும் போது அவ்வாறு தனக்குள் சொல்லிக் கொண்ட சாதிகீன், ஊர் மக்கள் சேர்ந்து மையவாடியின் ஒர் எல்லையில் அமைத்துக் கொடுத்த சிறு குடிசையொன்றில் தனது மனைவி மக்களுடன் அன்று குடியேறி விட்டான்.

அன்றிரவு மன்குர் துரை ஆத்திபா மூலமாகவே அந்தச் செய்தியை அறிந்து கொண்டார்.

“பாவம் சாதிகீன் நானா. அவர் ஈந்த ஊட்ட அவருக்கே உட்டுக் குடுக்க ஈந்திச்சி. இப்ப மையவாடியில் பெய்த்து புள்ள குட்டிகளோட அவர் என்னபாடு படுகிறாரோ தெரியா?”

“ஆத்திபா, கபுரு வெட்டுறவனுக்கு மையவாடிதான் பொருத்தமான எடம். அதனால் நாங்க என்னத்துக்கு அதப்பத்திக்

கவலப்படவேணும்.”

சாதிகீன் மையவாடியில் குடியிருந்ததைப் பற்றி மன்குர் துரை கவலை கொள்ள வில்லை என்பது உண்மைதான். எனினும் அங்கே சாதிகீனின் எளிய குடிசையில் குடியிருந்தவர்களுக்கு அது கவலை அளிப்பதாகவே இருந்தது. அன்று மாலை இருளோடு குளிரும் சேர்ந்து வந்து அவர்களை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது. இடையிடையே வீசிய காற்றோடு குப்பி விளக்கின் சுடர் போராடிக் கொண்டிருந்தது. போதாக் குறைக்கு வெட்டுக் கிளிகளின் சத்தம் காதைத் துளைத்தது. ஆந்தையொன்று தொடரந்து அலறிக் கொண்டிருக்க இடையிடையே நரியோன்று ஊளையிட்டது. அவற்றுக்கு மேலதிகமாக அவர்களது பிள்ளைகளின் உள்ளங்களில் பயம் குடிகொண்டு விட்டது.

“உம்மா, எனக்குப் பயமா ஈக்கு உம்மா. பேய், பிசாககள் வந்து எங்கட கழுத்த நெறிச்சிக் கொண்டு போடுமோ தெரியா உம்மா?”

சாதிகீனின் மனைவியிடம் ஓடி வந்த அவர்களது முத்த சிறுவன் அவளது கழுத்தைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டான். அப்போது அவள் ஈரமான சமையலறையில் பச்சை விறகுக் கட்டைகளுடன் அடுப்பு நெருப்புக்காகப் போராடிக் கொண்டிருந்தாள்.

“ஏன்ட வாப்பா, நீ ஒன்டுக்கும் கவலப்படாதே வாப்பா. படச்ச நாயன் எங்களக் காப்பாத்துவான். நீ வா, நான் ஒனக்கு ஆயத்துக்குரிஷி சூரத்த ஓதி ஊதி விடுகிறேன்.”

அவள் தனது மைந்தனை மடியில் அமர வைத்து, ஆயத்துக் குரிஷி சூரத்தை மூன்று முறை ஓதி, தலையில் இருந்து கால் வரை ஊதி விட்டாள். அதன் பிறகு அவள் மீண்டும் அடுப்புடன் போராட, அங்கே சாதிகீனின் துணைக்கு வந்திருந்த அவனின் நண்பர்கள் இருவர் அவனுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

“மன்குர் தொர அடுத்தவன ஏமாத்தி, வழக்குப் பேசி, பொய் சாக்கி செல்லி இப்பிடிக் காணி பூமி சம்பாரிச்சத்துக்கு, போகக்குள்ள அவர் அதெல்லாத்தயும் கபுருள்ளுக்குக் கொண்டு போவாரா?”

“அவர் மவ்தான அன்டெய்க்கு நாங்க, நீங்க ஹயாத்தோட ஈந்தா, அவரக் கபுரு நெறுக்கிறத்த எங்கட கண்ணாலயே பாக்க ஏழுமாயீக்கும்.”

“இப்பிடி மனிஷர் உலகத்துல ஈக்கத்தான் வேணுமா? மன்குர் தொர அவர்ட தம்பி ஹாசீம் காக்காவோடயும் காணி வழக்குப் பேசுறாரு.”

“நான் அஸரு நேரம் பள்ளிக்குப் போகக்குள்ள ஹாசீம் காக்கா, மன்குர் தொர் ஊட்டுப்பக்கமா பெய்ததுக் கொண்டக்குறுத்தக் கண்டேன்.”

அவர்கள் கதைத்துக் கொண்டவாறு, அன்று மன்குர் துரை வீட்டுக்கு, ஹாசீம் செல்வதற்கு காரணமொன்று இருந்தது.

சகோதரர்களான தமக்குள் வழக்கு வம்புகள் இருந்தாலும் தனது வீட்டில் நடக்கும் முதலாவது திருமணத்திற்கு, தனது சகோதரனுக்கு அழைப்பு விடுப்பதை ஹாசீம் பெருமிதமாக் கொண்டார். அதன் படி, அவர் தனது சகோதரன் ஒய்வாக இருக்கும் ஒரு நேரம் பார்த்து, மகளின் திருமண அழைப்பிதழைக் கொடுப்பதற்காக மன்குர் துரையின் வீட்டுக்குச் சென்றார்.

“காக்கா அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்.”

“வதுலைக்குமுள்ளலாம். ஆ... இது மம்மஹாசீம் அல்லேன். ஹயாத்துக்கு ஹஜ்ஜை செய்ய வந்தீக்குறாய் போல. ஆத்திபா இங்க வா. வந்தீரு ஆரெனன்டு செல்லிப் பாக்க ஒடி வா.”

அஸர் நேரத் தொழுகையை முடித்து, துஆ ஒதிக் கொண்டிருந்த ஆத்திபா, ஒடிவந்து கதவுத்திரைக்குப் பின்னால் நின்ற வண்ணம் வந்திருப்பது யார் என்பதை அவதானித்தாள்.

“காக்கா, முத்த மகள்ட கலியாணத்துக்கு நாள் குறிச்சி, அதுக்கேத்த எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செஞ்சிட்டோம். நீங்களும் மதினியும் புள்ளைகளும் நேர காலத்தோட வந்து கலியாணத்த செறப்பா நெறவேத்தித் தர வேணும்.”

“மம்ம ஹாசீம், ஒன்ட ஊட்டுக் கலியாணத்த செறப்பாக செய்ய நான் வராம வேறு யாரு வரவென். அது சரி, கலியாணம் ஒன்டு எடுக்கிறத்துக்கு ஒனக்கு எங்கால அவளவு காசிபணம்?”

“காக்கா, ஏன்ட ஊட்டுப் பங்க ஈடுவச்சி, ஒரு தொகப் பணம் கடனுக்கு எடுத்துத்தான் நான் மகள்ட கலியாணத்துக்கு செலவழிச்சிறேன்.”

அதன்பிறகு ஹாசீமைத் தீர் விசாரிக்க மன்குர் துரை வீட்டை ஈடுடெடுத்தவர், கடன் தொகை, வட்டி வீதம் என்பவற்றை அறிந்து கொண்டார்.

“தம்பி, நானும் நீயும் வழக்குப் பேசுறது உண்ம. ஆனா ஊட்ட ஈடு வச்சிறத்துக்கு முந்தி எனக்கிட்ட ஒரு வாத்த கேக்க ஈந்திச்சி. அந்த ஊடு எங்கட உம்மா, வாப்பா வாழ்ந்த ஊடு. அத எழக்கிறதாக ஈந்தா அது எங்கட உம்மா, வாப்பாக்குச் செய்யிற துரோகம். தம்பி, அதனால் நாங்க இப்பிடிச் செய்வோம். நீ ஊட்ட ஈடு வச்சி எடுத்த பணத்தப் போல நாலு மடங்குப் பணத்த, நான் ஒனக்குத் தாரேன். நீ ஈட்ட மீண்டு ஊட்டுப் பங்க எனக்குச்

சொந்தமா எழுதித் தா. அதுக்குப் பெறகு நாங்க வழக்க வாஸல் வாங்கிக் கொள்வோம். உம்மா, வாப்பா வாழ்ந்த ஊட்டுக்கு காக்கா, தம்பி அடிச்சிப் புடிச்சிக் கொள்றதும் வழக்குக் கணக்குப் பேசுறதும் பாக்கிற மனிஷருக்கு அழகில்ல ராஜா. அதோட், நான் ஒன்னோட வழக்குப் பேசுறத்துக்கு ஒன்ட மதினியும் என்னக் கொற செல்லுறா. இந்த வழக்குக் கணக்குப் பேசுற விஷயங்களுள் ஈந்து நானும் விடுபட்டு, அடுத்த வருஷமாவது ஹஜ்ஜாக்குப் போக வேணும்.”

“காக்கா, ஒங்கட யோசன எண்டா நல்லம். ஏன்ட ஊட்டுப்பங்க ஒங்கட பேருல எழுதித் தந்திட்டு நான் எங்க போகவென்?”

“ஜீயோ தம்பி, நீ நல்ல கத கதச்சிறாய். நானும் நீயும் ஒரு உம்மாட கொடலப் பிச்சிக் கொண்டு பொறந்த சகோதரங்கள். அப்பிடி ஈக்க, ஒன்ன நான் ரோட்டுல ஏறக்குவேனா? ஊடுதான் ஏன்ட பேருல ஈக்கும். மத்தப்படி ஊட்டுட ஆட்சி ஒன்ட கையில தான் ஈக்கும். அதனால ஒனக்கு விருப்பமான காலம் வர, நீ அந்த ஊட்டுல, புள்ள குட்டியோட சந்தோஷமா இரி. அதோட நீ புள்ள குட்டிக் காரன். கஷ்ட நஷ்டப் பட்டவன். ஒன்ட நன்மக்கித்தான் நான் இதெல்லாத்தயும் சென்னேன். கடன் பட்டா வட்டி குடுக்க வேண்டி வரும். அந்த வட்டி குட்டி போடும் என்டொரு கதயும் ஈக்கு. அதனால ஊட்டுக்குப் பெய்த்து, மதினியிடமும் இது சம்பந்தமாக கதச்சி, ஆர அமர யோசிச்சி, ஒரு நல்ல முடிவுக்கு வந்து எனக்கிட்ட செல்லு. அதுக்குப் பெறகு நாங்க விஷயங்கள் முடிச்சிக் கொள்வோம்.”

அப்போது ஆத்திபா வாழைப்பலம், பலகாரம் என்பவற்றுடன் தேநீர் ஒரு கோப்பையையும் தட்டொன்றில் வைத்து எடுத்துக்கொண்டு அங்கே வந்தாள்.

“ஆத்திபா, தம்பிக்கும் எனக்கும் இனி வழக்குக் கணக்கு இல்ல. இப்ப நாங்க ரெண்டு பேரும் கல்லூரியிட்டோம்.”

அதைக் கேட்ட ஆத்திபா மகிழ்ச்சியில் பூரித்துப் போனாள்.

“அல்லஹும்துலில்லா, அப்ப இனி எங்கட தங்கச்சியோட ஈக்கிற ரோட்டு வழக்கு மட்டுந்தான் ஈக்கு. அவவோடயும் ஒரு சமாதானத்துக்கு வந்து, வழக்குப் பேசுறத்த இனி உட்டுப்போடுங்கோ. நாங்க ரெண்டு பேரும் அடுத்த வருஷம் ஹஜ்ஜாக்குப் போக நியயத்து வச்சிக் கொள்வோம்.”

ஹாசீம், தேநீர் விருந்துபசாரத்தின் பின் மிகவும் சந்தோசத்துடன் அவருடைய வீட்டுக்கு வந்தார். தனது சகோதரன் சொன்ன விடயங்களை, மனைவி நூஹாவுடனும் கலந்துரையாடினார். அவனும் அதற்கு விருப்பப்பட, மகளின்

திருமணத்துக்கு முன்பே, அவர்கள் முடிவெடுத்ததன் பிரகாரம் கொடுக்கல் வாங்கல் நடைபெற்றது. வீட்டை அடகு வைத்த பணத்தைப் போல் நான்கு மடங்கு ஹாசீமுக்குக் கிடைக்க, வீட்டுப் பங்கு மன்குர் துரைக்குக் கைமாறியது. பெருந்தொகைப் பணம் தமக்குக் கிடைத்தத்தையிட்டு ஹாசீம் மகிழ்ந்ததை விட, மொத்த வீடும் தனக்குக் கிடைத்தத்தையிட்டு மன்குர் துரை மகிழ்ச்சியடைந்தார்.

“ஹர் மனிஷர் ஒவ்வொரு கத கதச்சத்துக்கு மன்குர் மச்சான் நல்ல மனிஷன். இந்த ஊட்ட நாங்க அவருக்கு வித்தத்துக்கு பெறகும் ஊட்டுள எங்களுக்கு தொடர்ந்து ஈக்கச் சென்னது எவ்வளவு பெரிய விஷயம்.”

“நாஹா, அது மட்டுமெல்ல, ஊட்ட ஈடு வச்சத்துப் போல நாலு மடங்குப் பணமும் எங்களுக்குக் கொட்சீக்கு. அதனால் ஊட்ட மீண்டுட்டு, மிஞ்சிற பணத்துக்கு யாவாரம் தொழில் ஒன்டச் செஞ்சி சரி, பொழுச்சித் தின்னலாம். நாங்க நெனச்ச மாதிரி இல்ல, எங்கட காக்கா நல்ல மனிஷன்.”

ஹாசீமும் தனது சுகோதரனைப் பற்றி பெருமைப் பட்டுக் கொண்டார். ஆனால் அந்தப் பெருமை வெகு நாட்கள் நீடிக்க வில்லை.

“நாஹா, காக்கா பெருக்கோர் நோட்டீஸ் ஒன்டு அனுப்பி வச்சீக்குறார்.”

“நோட்டீஸ்ல என்ன ஈக்கு என்டு அவசரமாப் படிச்சிப்பாருங்கோ.”

“நாஹா, இதுல ஈக்கு, நாங்க இன்னும் முனு மாசத்துக்குள் இந்த ஊட்டுள ஈந்து வெளியேற வேணுமாம்.”

“அல்லாட காவல், நாங்க இந்த அவசரத்துல எங்க போகவென்?”

“நான் காக்காவச் சந்திச்சி, இது என்ன, ஏது என்டு கேட்டிட்டு ஓடி வாரேன்.”

உடனே ஹாசீம், மன்குர் துரையின் வீட்டுக்குச் சென்றார்.

“ஆ... இது... மம்ம ஹாசீமல்லேன். வா... வா... நான் நெனச்சேன் நீ வருவாயென்டு.”

“காக்கா, என்ன இது? நீங்க பெருக்கோர் மூலமா எனக்கு நோட்டீஸ் ஒன்டு அனுப்பி வச்சீக்கிறது?”

“தம்பி, நீ ஈக்கிற ஊடு இப்ப எனக்குச் சொந்தமான ஊடு. நீ இன்னும் முனு மாசத்துல ஊட்ட உட்டு வெளியேற வேணும் என்டு, அந்த நோட்டீஸ்ல ஈக்கும்தான். அதப்பத்தி நீ கவலப்படாதே. நீ என்னோட கூடப் பொறந்த தம்பியல்லென். அதனால் முனு மாசத்துக் கதய மறந்திடு. நீ இன்னும் ஆறு

மாசத்துல எனக்கு ஊட்டக் காலி பண்ணித் தந்திடு.”

“காக்கா, நான் புள்ள குட்டிகளோட எங்க போகவென்?”

“தம்பி போறத்துக்கா எடமில்ல. அந்த கபுரு வெட்டி சாதிகீனே மய்யவாடியில பெய்த்து ஊடுகட்டிக் கொண்டு சந்தோசமா ஈக்குறான். அது போல ஒனக்குப் புரிச் செமான்டு, இந்த ஊரில எங்க சரி ஈக்காதென்?”

“ஜேயோ காக்கா, நான் அன்டு ஒங்கட பேச்ச கேட்டத்தால இன்டு மோசம் பெய்த்திட்டேன்.”

“தம்பி, அல்லா ஈக்கிறான். அதனால நீ ஒன்டுக்கும் கவலப் படாதே. தாயும் புள்ளயுமாய் ஈந்தாலும் வாயும் வயிறும் வேற என்டு கதயொன்டு ஈக்கு. நாங்க அது மாதிரி நடந்து கொள்வோம். அது எனக்கும் நல்லம். ஒனக்கும் நல்லம்.”

தனது சகோதரனிடம் அதற்கு மேல் எதையும் கதைக்க ஹாசீம் விரும்பவில்லை. அதனால் மிகவும் மன வேதனையுடன் அவர் வீடு நோக்கி வந்தார். அது அவ்வாறிருக்க மன்குர் துரைக்கும் ஹாசீமுக்கும் இடையில் நடைபெற்ற பேச்ச வார்த்தைகளை, ஆத்திபா திறை மறைவில் நின்று அவதானித்துக் கொண்டுதான் இருந்தாள். அங்கிருந்து ஹாசீம் அகன்று செல்ல, ஆத்திபா மன்குர் துரைக்கு முன்னால் வந்து நின்று கொண்டாள்.

“பூசணிக்காய் வெட்டுற கத்தியால் சொற்ககாயயும் வெட்டிட்டங்க. பாவம், ஹாசீம் மச்சான். நாலஞ்சி புள்ள குட்டிகளோட அவர் இப்ப எங்க போவாறோ தெரியா?”

“ஆத்திபா, கடல்ல பெரிய மீனும் ஈக்கு. சின்ன மீனும் ஈக்கு. பெரிய மீனுக்குச் சின்ன மீன் ஏரயாக வேணுமே தவிர, சின்ன மீனால பெரிய மீன் ஒரு நாளும் ஏரயாக எடுக்க முடியாது. அதுபோலத்தான் காணி, பூமி விஷயங்களும். அதை நீ வெளங்கிக் கொண்டா அடிக்கடி வந்து இப்பிடி என்னோட பிரச்சினப் பட மாட்டாய்.”

“நீங்க செல்லுர பெரிய மீன், சின்ன மீன் கதையெல்லாம் எனக்கு வெலங்க இல்ல. பாவம், அந்த ஏழ எளிய மனிஷர்.”

காலச்சக்கரம் வேகமாகச் சுழன்றது. மன்குர் துரை, ஹாசீமுக்குக் கொடுத்த ஆறு மாத சலுகைக் காலமும் நெருங்கி விட்டது. அதனால் எங்கு போவேன், என்ன செய்வேன் என்ற நிலை ஹாசீமை வருத்தியது. அவர்களின் நிலை அவ்வாறிருக்க, மன்குர் துரை திடிரென ஒரு நாள் நோய் வாய்ப்பட்டு விட்டார். அவருக்கு வந்ததோ மாரடைப்பு. தனியார் வைத்தியசாலை யொன்றில் அனுமதிக்கப்பட்ட அவர், அன்றே காலமாகி விட்டார். அவர் என்ன குறை குற்றங்களை ஊர் மக்களுக்குச் செய்திருந்தாலும் ஊர் வழமைக்கு ஏற்ப அன்று ஊரே அவரின்

வீட்டுக்கு திரண்டு வந்து விட்டது. மய்யத்தைக் குளிப்பாட்ட, கபனிட, சந்தாக்கை கொண்டு வர, கபுரு வெட்ட, மீசான் பலகை செய்ய என மக்கள் நான், நீ என முத்திக் கொண்டனர்.

சாதிக்கீழும் அவனுடைய சகாக்களும் கூட அங்கு வந்து விட்டனர். அவர்களுக்கு சாதிக்கேன தலமை தாங்கவும் செய்தான். கபுரு வெட்டுவெற்காக அவர்களுக்கு கூலியோன்று கொடுக்கப் படுவதில்லை. அதே போல அதற்காக அவர்கள் கூலியோன்றை எதிர்பார்ப்பதுமில்லை. இறந்தவர்களுக்குச் செய்யும் ஒரு நன்றிக் கடனாகவே அவர்கள் அந்தக் கடமையைக் கருதினார்கள்.

சாதிக்கீன் எப்போதும் செய்வது போல, மன்குர் துரையின் மையத்தின் நீளத்தை அளந்து கொண்டு, தமது சகாக்களுடன் மையவாடியை நோக்கிச் சென்றான். குறிப்பிட்ட நேரத்துக்குள் கபுரு வெட்டும் பணி முடிய, மையத்து ஊர்வலம் மையவாடியை வந்தடைந்து விட்டது.

ஊர் வழமைப்படி கபுருக்கு மேலால் மேல்கட்டி பிடித்து, பன்னீர் தெளிக்க குடும்ப உறவினர்கள் மையத்தை கபுருக்குள் வைக்க ஆயாத்தமானார்கள். அவர்களுடன் ஹாசீமும் இருந்தார்.

என்ன புதுமை!

மையத்தை உள்வாங்குவதற்கு கபுரு போதுமானதாக இருக்கவில்லை. கபுரைச் சுற்றியிருந்தவர்கள் ஒருவரின் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்ள, எங்கும் சலசலப்பொன்று ஆரம்பித்து விட்டது. அதை மீறிக் கொண்டு ஹாசீமின் குரல் ஒலித்தது. தனது சகோதரன் தந்திரமாகச் செயற்பட்டு தனக்குத் துரோகமிழமுத் திருந்தாலும் அவரின் சகோதர பாசம் அவரை விட்டுக் கொடுக்கவில்லை.

“கபுரு வெட்டுறத்துல ஏதோ தப்புத்தவறு நடந்தீக்கலாம். அதனால் நாங்க கபுருட நீள அகலத்த கூட்டி மய்யத்த அடக்கிப் போடுவோம்.”

“உலகத்துல அவரவர் செஞ்ச காரியங்கள், அவரவர் அனுபவிச்சத்தான் வேணும். அதனால், கபுருட நீள அகலங்களைக் கூட்டி, கபுரத் திரும்ப வெட்ட ஏழாது. அதுக்கெல்லாம் எங்கலுக்கு நேரமில்ல. அதனால், கபுரு ஈக்கிற மாதிரிதான் மய்யத்த அடக்கம் செய்ய வேணும். அது மத்தவங்களுக்கும் ஒரு பாடமாக ஈக்க வேணும்.”

பெரிய மத்திச்சத்தின் பேச்சை எதிர்த்துப் பேச அங்கு எவரும் முன் வரவில்லை. அதனால் ஏற்கனவே வெட்டிய கபுருக்குள் மன்குர் துரையின் மையத்தை அடக்கம் செய்ய உறவினர்கள் ஆயத்தமானார்கள். அந்தக் காட்சியைக் காண பலரும் முயற்சி செய்ய, மையவாடி அல் லோல

கல்லோலமடைந்து விட்டது. அதுமட்டுமல்ல அவர்கள் பலதையும் பத்தையும் கதைத்துக் கொள்ளவும் முற்பட்டார்கள்.

“அல்லா கண்முன்னேன் காரணிக்க காட்டுறான்.”

“இது அல்லாட சோதன. மத்தவங்களுக்கு ஒரு பாடம்.”

“மனிஷர் மன்னுக்கு ரெண்டகம் செஞ்சா, மன் மனிஷருக்கு ரெண்டகம் செய்யும்.”

வியப்பு, அதிர்ச்சி, எள்ளல், பரிதாபம் என பல்வேறு உணர்ச்சிகள் அங்கிருந்தவர்களின் முகங்களில் துள்ள, உறவினர்கள் மையத்தை கபுருக்குள் வைக்க சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

அந்தக் காட்சியைக் கண்ணுற்ற மன்குர் துரையின் மாமனாரான் அப்துல் காதர் ஹாஜியாரை ஒரு புறம் வெக்கமும் மறு புறம் கோபமும் வாட்ட, அவரின் குரல் ஓங்கி ஓலித்தது.

“மருமகன் மத்தவங்கட காணி பூமிய அபகரிச்சி, மனிஷருக்குச் செஞ்ச அநியாயங்கள் இப்ப அனுபவிச்சிறாரு. டேய், இனி கையக் கால ஒடச்சிச்சரி அவன் கபுருக்குள்ள வைங்கடா.”

அதனால் மையத்து அரை குறையாக கபுருக்குள் வைத்து அடக்கம் செய்யப்பட்டது. அந்தக் காட்சி மன்குர் துரையின் உறவினர்களுக்கு ஒரு குறையாக இருந்தாலும் அது சாதிக்கீங்குக்கு ஒரு நிறைவாகவே இருந்தது. அவன் மன் வெட்டியை தனது கழுத்தில் வைத்தவாறு கூட்டத்தோடு கூட்டமாக கலைந்து சென்றான்.

குபரின் நீல அகலம் குறைந்ததா? இல்லை குறைக்கப் பட்டதா? என்பதை அவர்களுல் சாதிகள் மட்டும்தான் சரியாக அறிந்து வைத்திருந்தான்.

மன்வளச்சொற்கள்

நியயத்து	-	எண்ணம்
காக்கா	-	முத்த சகோதரன்
இன்டா அல்லா	-	இறைவன் நாடினால்
அஸரு	-	தொழுகை நேரம்
ஈக்கு	-	இருக்கு
ஹயாத்துக்கு	-	ஆயுலுக்கு
துஆ	-	பிரார்தனை
சல்ஹாயிட்டோம்	-	நட்பாகிவிட்டோம்
ஈக்கிற	-	இருக்கும்
ஹயாத்தோட்	-	உயிருடன்

மய்யத்தை	-	பிரேதத்தை
கபுரு	-	புதைகுழி
காரணிக்க	-	காரணம்
யால்லா	-	எனது அல்லாஹ்வே
ரெண்டகம்	-	தீங்கு
ரசுல் நாயகவ்கள்	-	முஹம்மது நபி
பரகத்து	-	விருத்தி
பெருக்கோர்	-	வழக்கறிஞர்
ஒல முடி	-	உலை முடி
அங்சினை	-	அநியாயம்
மவ்தானா	-	இறந்தால்
வெள்ள வெச்சிறாய்	-	கத்தப்படுத்துதல்
ஹதீஸ்	-	நபிகளார் சொன்னவையும் செய்தவையும்
அழயத்துக் குரிஷி குரத்	-	குர் ஆனில் ஓர் அத்தியாயம்
அல்லஹ்மதுலில்லா	-	எல்லாப் புகழும் அல்லாஹ்வுக்கே

நன்றி : ஞானம்

இநாய்கள்களும் ஆட்டுக்குடியகளும்

பகல் நேரச் சாப்பாட்டை முடித்து விட்டு நான் சிறிது ஓய்வாக இருந்தபோது ஒரு முதியவர் என்னைச் சந்திக்க வந்தார். அவரின் கணிவான தோற்றமும் நிதானமான பேச்கும் கூர்ந்த பார்வையும் அவருக்கொரு சிறந்த ஆளுமையை பரிசாகக் கொடுத்திருந்தன. வெள்ளை நிற உடையனின்து, பச்சை நிறத் தலைப்பாகையும் தரித்திருந்த அவரின், ஒரு கையில் தஸ்பீக் கோர்வையொன்றும் மறு கையில் ஊன்றுகோலொன்றும் இருந்தன.

வானிலை, ஊர் நிலவரம், அரசியல் என பலவேறு விடயங்களைக் கதைத்த பின்பே அவர் வந்த விடயத்தை என்னிடம் எடுத்துச் சொன்னார்.

“மகன், நீங்க நல்லதொரு எழுத்தாளரென்டு எனக்குத் தெரியும். நீங்க எழுதின எத்தனையோ சிறுகதகள் நான் பத்திரிககளில் படிச்சீக்கிறேன். மகன், எனக்கு வாசிக்கிற அறிவு மட்டுந்தான் ஈக்கு. சிறுகதயொன்டு எழுதுற அறிவு இல்ல. அதனால் நான் செல்லுற இந்த விஷயத்த, ஒரு சிறுகதயா எழுதி, பத்திரிக ஒண்டுல பிரசரமாவதற்கு நீங்க வழி செய்து தர வேணும்.”

“மாமா, நீங்க இந்த வயசில எனக்கிட்ட வந்து, இந்த ஒத்தியக் கேக்கிறதாக இருந்தா, ஏதோ ஒரு மறக்க முடியாத சம்பவமொன்று உடங்களுடைய மனச அழுத்திக்கொண்டு இருக்கிறதுபோல எனக்கு வெளங்குது.”

“சரியாச் சென்னீங்க மகன், சரியாச் சென்னீங்க. ஏன்ட வாப்பா, அவர்ட அவசரப் புத்தியால் உம்மாக்குத் தலாக்குச் செல்ல, நான் சின்ன வயசிலேயே அவங்க ரெண்டு பேரூர் ஒருத்தர உட்டு ஒருத்தர் பிரிஞ்சி பெய்ததிட்டாங்க. அதுக்குப் பெற்கு எனக்குச் சாக்சியாக வந்த வாப்பட ரெண்டாவது தாரம், எனக்கும் ஏன்ட தம்பிக்கும் தங்கச்சிக்கும் செஞ்ச கொடுமகள் கொஞ்சநஞ்சமல்ல. அன்டு ஊடு பூரா சாச்சீட ஆட்சிதான் ஈந்திருச்சி. அவ எங்களுக்குச் செஞ்ச கொடுமகள் பாத்துக்கொண்டு, எங்கட வாப்பா ஊம போல ஈந்தது ஏனெண்டு, இன்டு கூட எனக்குத் வெலங்க இல்ல. மகன், ஏன்ட சாச்சி எங்களுக்கு உண்ண உணவு தர இல்ல. உடுக்க உட தர இல்ல.

படுக்க எடம் தர இல்ல. சாச்சீட கொடுமகளால் வந்த நோய் நோம்பளங்கள் ஏன்ட தம்பீட உசிரப் பறிச்சிக் கொண்டிருச்சி. தங்கச்சீட கண் பார்வய எடுத்துக் கொண்டிருச்சி”.

அவருடைய உள்ளத்தில் பதிந்திருந்த அந்தக் கொடுமை ரணங்களின் ஆழ அகலங்கள், அவர் உணர்ச்சிவசப்பட்ட போது அவரின் முகபாவனைகளில் கூட புலப்படவே செய்தன.

“மாமா, நீங்க என்ன விட வயசில முத்தவரு. என்ன விட அனுபவசாலி. அதனால் நடந்த விடையங்களைல்லாம் நன்மக்கித்தான் என்கு நினைத்துக் கொண்டு, மிச்சமுள்ள விடையங்களக் கதயுங்கோ.”

அதன் பிறகு, அவர் தனது மனதில் புதைத்து வைத்திருந்த விடயங்களை ஒவ்வொன்றாக எனக்கு எடுத்துரைத்தார். அன்றைய சமூகத்திலிருந்த அறியாமை, அவசரப்புத்தி, பிடிவாதம், ஆளாதிக்கம், தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்ட மத நம்பிக்கைகள் என்பவை அவரால் எடுத்து வைக்கப்பட்ட விடயங்களில் மேலோங்கி நின்றன. அவை பல தசாப்தங்களுக்கு முன்பு நடைபெற்ற சம்பவங்களாகையால், அக்கால கட்டத்தில் இருந்த மொழிவழக்கு, கலாசாரப்பண்பாடுகள், நம்பிக்கைகள், பழக்க வழக்கங்கள் என்பவற்றையும் அவர் என்னுடன் கலந்துரையாடத் தவறவில்லை.

“ மாமா, உங்களது தந்தை ஒரு நொண்டிச் சாட்டை வைத்துக் கொண்டே உங்களது தாயாருக்குத் தலாக் சொல்லியிருக்கிறாரென்பது நீங்கள் சொன்ன கதை மூலம் எனக்கு விளங்குகிறது. இன்று கூட ஒரு சிலர் அதே தவறைச் செய்து கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். இல்லாம் விவாகரத்தை அனுமதித்தாலும் நாம் மனச்சாட்சியுடன் நடந்து கொள்வதையே இல்லாம் விரும்புகிறது. முன்று தலாக் விதித்திருப்பது கூட மனச்சாட்சி அவனைத் தட்டிக் கேட்கட்டும் என்பதுக்குத்தான் என்பதை நாம் மறந்து விடலாகாது.”

“ சரியாச் சென்னீங்க மகன். சரியாச் சென்னீங்க.”

அவர் எனது தூரத்து உறவினர். அவரின் வயதுக்கேற்ற உரிய மதிப்பு கொடுக்கப்பட வேண்டும். அதுமட்டுமல்ல, அவர் சொன்ன கதை மூலமாக சமூகத்துக்குச் சிறந்ததொரு செய்தியைக் கொடுக்க முடியும். அதனால் அவர் சொன்ன விடயங்களை வைத்து ஒரு சிறுகதை எழுத முடிவு செய்து, அதை நான் அவரிடம் சொன்ன போது அவரின் முகத்தில் ஒரு பிரகாசம் தென்பட்டது.

“மகன் அல்லா ஓங்களுக்கு பரகத்துச் செய்வான்.”

பெரியவர் எனக்கு துஆ செய்துகொண்டு விடைபெற்றுச் செல்ல, சிறுகதையொன்றுக்குச் சிறந்த கருவொன்று கிடைத்ததையிட்டு எனதுள்ளம் மகிழ்ச்சியடைந்தது.

சிறிது நேரத்தின் பின், அவர் சொன்ன விடயங்கள் ஒரு சிறுகதையாக விரிந்து செல்ல ஆரம்பித்தன.

மலைகளால் சூழப்பட்ட சமவெளியொன்றில் அமைந்தி ருந்தது அந்தக்கிராமம். அங்கு அன்று ஆதிக்கம் செலுத்தி வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவர்களுள் கல்லூட்டுக் கல்போவும் ஒருவராக இருந்தார். அவருக்கோர் அரைகுறை மார்க்க ஞானம் இருந்தாலும் அதைப் பயன்படுத்தி அன்றெழுந்த பொருளாதார, சமூக, மார்க்க இன்னோரன்னப் பிரச்சினைகளுக்கு அவர் மார்க்கத் தீர்ப்பு வழங்குவதில் முன்னிவி வகித்துக் கொண்டிருந்தார். அது மட்டுமல்ல, ஏகப்பட்ட நிலபுலன்களும் தூர இடங்களுக்குச் சென்று திரும்பும் தவலமொன்றும் அவருக்கு இருந்ததனால் அவர் ஒரு செல்வந்தராகவும் திகழ்ந்தார்.

தனது குடும்ப நலனுக்காக அயராது பாடுப்பட்ட கல்லூட்டுக் கல்போ வெள்ளிக்கிழமையென்று மட்டுமே ஓய்வாக இருந்தார். அந்த ஓய்வைப் பரிபூரணமாக அனுபவிக்க விரும்பினாலும் மார்க்கத் தீர்ப்பு கேட்டு வருபவர்களை வரவேற்று, அவர்களின் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வைக்க அவர் தவறவில்லை. அத்துடன் அன்றைய தினம் தானத்ரமம் கேட்டு வருபவர்களுக்கு, அவர்கள் கேட்டு வருபவற்றை விட அதிகமாகவே கொடுத்துதவினார். இவ்வாறு எத்தனைதான் சிறப்புக்கள் இருந்தாலும் அவரது மகன் அப்துல் மஜீதின் குடும்ப வாழ்க்கை சீராக அமையாதது, அவருக்கொரு குறையாகவே இருந்து கொண்டிருந்தது.

ஒரு நாள் இரவு உணவருந்திய பின், கல்லூட்டுக் கல்போ நிலா முற்றத்தில் போடப்பட்டிருந்த சாய்வு நாற்காலியொன்றில் அமர்ந்து ஓய்வாக இருந்தார். அப்போது வெற்றிலைச் செப்புடன் அங்கு வந்த அவரது மனைவி சாரா, தனது மகனின் தகாத நடத்தையொன்றை முறையீடு செய்வதற்காக, அங்கிருந்த திண்ணையொன்றில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

“இன்டு நீங்களும் ஊட்டுள இல்லாத நேரம் பாத்து மகன், மருமகளோட கொலுகிக்கொண்டு பெரிய சண்டையொன்டு புடிச்சிட்டான்.”

மடியில் வைத்திருந்த வெற்றிலைச் செப்பிலிருந்து

பாக்கொன்றைத் தெரிந்து கொண்ட சாரா, மகனுக்கெதிரான குற்றச்சாட்டுக்குக் கணவரின் பதிலை எதிர்பார்த்த வண்ணம் அதைச் சீவத் தொடங்கினாள்.

“சாரா, நானும் அவனுக்கு எத்தனையோமொற புத்திமதிகளச் செல்லிப் பாத்திட்டேன். அவன் அதொன்டுக்கும் காது குடுக்கிறமாதிறி இல்லயே.”

“மருமகள் பாவம். அவள் பெரிய புள்ள ஆகிறத்துக்கு முந்தியே இந்த ஊட்டுக்கு மருமகளா வந்தவள். ஆக்கிற அரிசிசிற விஷயங்களுல் ஈந்து ஆழ்புளையான்ட அடக்கியான்ற எல்லா மாயமந்திரங்களையும் நான் அவனுக்குச் செல்லிக் குடுத்தீக்குறேன். அப்பிடி ஈந்தும், அவனுக்கு அவள்ட புருஷன அடக்கியாள ஏழாமல் ஈக்கு. பாவம், அவள் நாளங்சி வருஷத்துக்குள்ள மூனு புள்ளகளுக்குத் தாயாகி, பட வேண்டிய கஷ்ட நஷ்டமெல்லாத்தயும் பட்டுட்டாள். அது போதாத்துக்கு மாப்புளேட்ட ஈந்து பட்டு அடி ஒது வேறு.”

“சாரா, அவங்க ரெண்டு பேருக்கும் எடயில இன்டு சண்ட வரக்காரணம்தான் என்னெத்தென்?”

“மருமகள் ஆக்கிப் போட்டு சோறு, கறி மகனுக்கு ருசியில்லயாம். அதக் காரணத்த வச்சித்தான் மகன் அவளோட கொழுகிக் கொண்டிக்கான் போல்.”

“சாரா, பொம்புளையான்டு ஆக்குற சோறு, கறி ருசியில்ல என்டு ஒத்தன் சென்னா, அவன் அவளோட நடத்துற குடும்ப வாழ்க்க இன்பமில்ல என்டுதான் அர்த்தம்.”

“மகன்ட வாப்பா, நீங்க மிச்சம் ஓதிப்படிச்ச ஆலீம். என்ன விட நெறயக் காரணங்கணக்குகள் ஒங்களுக்குத் தெரியும். அதனால இந்தத் தக்கந்தகராறத் தீக்க நீங்கதான் பரிகாரமொன்டு செய்ய வேணும்.”

“சாரா, வாணாத பொண்டாட்டை கால் பட்டாலும் குத்தம். கை பட்டாலும் குத்தம் என்டு ஒகமையொன்டு ஈக்கு.”

“மகன்ட வாப்பா, வாணாத பொண்டாட்டியென்டு மருமகள அவள்ட ஊட்டுக்கு மட்டும் அனுப்பிவச்ச வாணாம்.”

“அது சரி, அவங்க ரெண்டு பேருட சண்ட சச்சரவுகளுல தலயிட வாணாமென்டு எத்தனையோமொற நான் ஒனக்கு செல்லி வச்சீக்கிறேன்.”

“ஊட்டுக்குள்ள புள்ள மூனும் அழுகுற சத்தம் பொறுக்க ஏழாமத்தான் நான் பெய்த்து என்ன, ஏது என்டு அங்கு எட்டிப் பாத்த. மகன் இன்டு மருமகளுக்கு அடிச்சது போதாத்துக்கு

ஒத்துச்சீம் ஈக்குறான்போல். மகன்ட வாப்பா, அங்கு நான் கண்ட காட்சிகள் ஒங்களோட செல்லவும் ஏன்ட வாய் கூசது. மருமகள் அர நிர்வாண கோலத்துல ஊட்டுள்ளுக்கு விழுந்தீந்தாள். புள்ள முனும் ஓவ்வொரு மூலயில கத்திக்கொண்டும் கதறிக்கொண்டும் ஈந்திச்சிதுகள். நான் பெய்த்து அவனுக்கு ரெண்டு பேசிச் சத்தம் போடக்குள்ளதான் அவன் அங்க ஈந்து வெளகிச் சென்டான். யா அல்லா! நீதான் ஏன்ட மகனுக்கு நல்ல ஈமான நல்ல புத்தியக்குடுக்கோணும்.”

அவள் சீவிய பாக்கை ஒரு கைக்குள் வைத்து, மறுகையால் பாக்குவெட்டியைப் பிடித்து அதைச் சீராக அறியத் தொடங்கினாள்.

“சாரா, அப்ப இவன் போற போக்கப் பாத்தா இந்த ஊட்டுக்குள்ள பீசபீல் ஒன்டு நடந்தாலும் புதுமப்படுறத்துக்கு ஒன்டுமில்ல போல ஈக்கு.”

சாரா, தான் அறிந்த பாக்கை ஒரு கைக்குள் வைத்துக் கொண்டு, மறுகையால் வெற்றிலையொன்றைத் தெரிந்து, அதன் அடி நுணி இரண்டையும் பறித்து, சுண்ணாம்பு தடவி, பாக்கையும் வைத்து, பக்குவமாக மடித்து கல்பாவிடம் கொடுத்தாள். அதன் பின் புகையிலை ஒரு துண்டையும் எடுத்து அவரின் கைகளில் வைத்து விட்டு, தனக்கும் ஒரு வெற்றிலை வாய் தயாரிக்க ஆயத்தமானாள்.

“சாரா, மகன இப்பிடியே போக உட்டா, தலக்கி மேலால் வெள்ளம் பெய்த்திடும். அதனால் அதுக்கு முந்தி அவனப் பத்தி நல்ல நடவடிக்கெயான்ட நாங்க எடுக்க வேணும்.”

கல்லுாட்டுக் கல்பா அன்று அவ்வாறு சொன்னாலும் ஒரு சில தினங்களில் அவர்களின் தலைக்கு மேலால் வெள்ளம் போய் விட்டது.

வேண்டா வெறுப்புடன் தனது மனைவி ரகுமத்துடன் குடும்பம் நடத்திய அப்துல் மஜீத், அவளுக்குத் தலாக் சொல்ல ஏதோ தருணமொன்றைப் பார்த்த வண்ணமாகவே இருந்தான். அந்தத் தருணம் ஒருநாள் அவனை வந்தடைய அவன் தனது இருநன்பர்களைச் சாட்சிகளாக வைத்து அவளுக்குத் தலாக் சொல்லிவிட்டான்.

சமுக, மதக் கட்டுப்பாடுகளாலும் மனைவி மீது கணவனுக்கு இருந்த உரிமைகளாலும் தனது கணவன் சொன்ன தலாக்கை எதிர்க்கும் வலிமை அவளுக்கு அன்று இருக்க வில்லை. அதற்குப் பதிலாக அழுகையும் புலம்பலும்

மனக்குமுறலும்தான் அவளை ஆட்கொண்டு விட்டன.

“இனி ஒனக்கு இந்த ஊட்டுல ஈக்க உரிம இல்ல. அதனால இப்பவே நீ சாமான் சட்டிகளைக் கட்டி எடுத்துக் கொண்டு, ஒன்ட உம்மா வாப்பாட ஊட்டுக்குப் பெய்த்திடு. போகக்குள்ள, புள்ள முனையும் எடுத்துக்கொண்டுதான் நீ போக வேணும்.”

அவள் எதுவும் பேசவில்லை. அவனுக்கு அங்கிருந்து எடுத்துச் செல்வதற்கு முன்று குழந்தைகளைத் தவிற, வேறு எந்தப் பொருட்களும் இருக்கவில்லை. அதனால் அவள் தனது குழந்தைகளுடன் தாய் தந்தையரின் வீட்டுக்குப்போக அங்கிருந்து வெளியேறிவிட்டாள். சாரா இதைக் கண்ணுற்றதும் ஓடி வந்து மருமகளிடம் நடந்தவற்றை கேட்டு அறிந்து கொண்டாள்.

“அது சரி, நீ இப்ப புள்ள முனையும் எடுத்துக் கொண்டு எங்க போகப் போறாய்?”

“மாமி, நான் இப்ப எங்கட ஊட்டுக்குப் போகப் போறேன்.”

“இந்த மாலமஹ்ரிபு நேரம் ஒன்னத் தனியாக ஒன்ட ஊட்டுக்கு அனுப்பி வச்ச ஏழா. இப்ப நீ வா, எங்கட ஊட்டுக்குப் போவோம். மாமா இப்ப வருவாரு. வந்தத்துக்குப் பெறகு அவருட்ட ஆலோசனயோன்டு கேப்போம்.”

சாராவின் வெண்டுகோளுக்கு இனங்க, ரஹ்மத் அன்று கல்லூட்டுக்குள் அடைக்கலம் புகுந்தாள். கல்லூட்டுக் கல்பா வந்ததும் அப்துல் மஜீத் அங்கு அலைக்கப்பட்டான்.

“மகனே, அல்லா விரும்பாத விஷயங்களுல தலாக்கும் ஒன்டு. அந்தத் தலாக்க ஒத்தன் தனது மனைவிக்குச் செல்லுற நேரம் அல்லாட அர்ஷா நடுநடுங்கி நிற்குமாம். அப்பிடி ஈக்க, மார்க்கச் சட்ட திட்டம் தெறிஞ்ச எனக்குப் பொறந்த நீ, ஒன்ட மனைவிக்குத் தலாக் செல்லி ஈக்கிறாய். ஒரு கணவன் தன்ட மனைவிக்குத் தலாக் செல்ல ஏதோ ஒரு காரணம் ஈக்க வேணும். அதனால் நீ மருமகளுக்குத் தலாக்குச் செல்லக் காரணம் என்ன என்டத்த இப்ப நான் தெரிஞ்சி கொள்ள வேணும். அப்பதான் இது சம்பந்தமா நான் எடுக்கிற பத்வா என்ன என்டத்த முடிவு செய்யலாம்.”

அப்துல் மஜீத் தனது தந்தையின் முன் கூனிக்குறுகிய வண்ணம் மெளனமாகவே நின்று கொண்டிருந்தான். அந்த மெளனம், கல்லூட்டுக் கல்பாவுக்குப் பொறுக்கவில்லை.

“மகனே, சென்ன தாலக்க நீ தனிச்சயாக் செல்லிப் போட்டு, இப்பிடி மெளனமாக ஈந்தா எப்பிடியென்? இந்த விஷயத்த எனக்கிட்ட வச்சித் தீத்துக்கோ. அது பள்ளி வாசலுக்குப் போனா,

ஒனக்கும் சரியில்ல, எனக்கும் சரியில்ல.”

அதன் பிறகுதான் அவனின் மெளனம் கலைந்தது.

“வாப்பா, ஏன்ட பொம்புள ஒரு போக்கத்தவள். சரியான ஊதாரி. அவள் இன்டு உப்புச் செறட்டக்கித் தண்ணீ வாத்துட்டாள். புத்தளத்துக்குப் பெய்த்து உப்புச் சொமந்து வாரத்துக்கு மனிசர் படுற கஷ்டத்த அவள் எங்க அறியப் போறாள். அதனால் நான் அவளுக்குச் தலாக் செல்லிட்டேன்.”

“மகனே, நீ செஞ்சீற வேல ஓநாய், ஆட்டுக்குட்டி கதயப் போல ஈக்கு. அந்தக் கதயில ஆட்டுக்குட்டியப் புடிச்சித் தின்ன, ஓநாய்க்கு ஏதோ ஒரு காரணம் தேவப்பட்டதாம். அது போல ஈக்கு, நீ செல்லுற காரணமும். இந்த ஊருல வாழ்ந்த கல்லூட்டுக் கலீபாட மகன், அவன்ட பொம்புள உப்புச் செரட்டக்கித் தண்ணீ வாத்தத்துக்காக அவளுக்கு தலாக் சென்னான் என்ட அவப்பெயர், காலம் காலமாக இந்த மண்ணுல நெலஶ்சி நிக்கும். அதுக்கு நானும் நீயும் எங்கட எதிர்காலச் சந்தியும் வெக்கப்பட வேண்டி வரும்.”

“வாப்பா, நான் அவசரப்பட்டு தலாக்குச் செல்லிட்டேன் போல. அது பிழ என்டது இப்பதான் வெளங்குது.”

“மகனே, நீ செஞ்ச காரியம் பிழ என்டு வெளங்கி, இப்ப எதுவும் செய்ய ஏழா. நீ சென்ன தலாக்க இப்ப இனி வாபஸ் வாங்கவும் ஏழா.”

இதைக் கேட்ட ரகுமத்தின் அழுகையும் புலம்பலும் தொடர, சாரா இரு கைகளையும் தனது தலையில் ஓங்கி அடித்த வண்ணம் ஒப்பாரி வைக்கத் தொடங்கிவிட்டாள்.

“சாரா, நடந்த விஷயத்துக்குப் பரிகாரம் ஒன்டுமில்ல. வந்த அவமானத்த நாங்க ஏத்துக்கொள்ளத்தான் வேணும். மருமகள், அவள்ட உம்மா, வாப்பாவக் கூப்பிட்டு அவங்களிடம் ஒப்படைக்கத் தான் வேணும்.”

இதற்கமைய ரகுமத்தின் பெற்றோர் அடுத்த நாள் வர வழைக்கப்பட்டனர். அவர்களை வரவேற்ற கல்லூட்டுக் கலீபா, மகனின் அவசரப் புத்தியால் நடந்திருக்கும் விபரீதத்தை அவர்களுக்கு விளக்கினார். அதன்படி ரகுமத்தை தனது மகனிடம் இருந்து பிரித்து அவர்களுடன் அழைத்துச் செல்லும் படியும் அதற்குப் பரிகாரமாக ரகுமத்துக்கும் மூன்று குழந்தைகளுக்கும் நட்டாடோன்றை வழங்கத் தான் தயார் என்றும் எடுத்துக் கூறினார். ஆனால் குழந்தைகளை ஏற்றுக் கொள்ளவோ, நட்டாட்டை பெற்றுக் கொள்ளவோ ரகுமத்தின் தாயார் விரும்பவில்லை.

“ரகுமத்து, எங்களுக்கு நஷ்டாடும் தேவ இல்ல. செலவு சித்தாயம் தேவயும் இல்ல. வா, நாங்க இனி எங்கட ஊட்டுக்குப் போவோம் போற்றத்துக்கு.”

“உம்மா புள்ளைகள் இல்லாம் எனக்கு வர ஏழா.”

ரகுமத்தின் கண்கள் தாயைப் பார்த்துக் கெஞ்சின.

“மாப்புளக்கிப் பாடமொன்று படிபிச்சிற்றாயீந்தா புள்ள முனையும் இங்க உட்டுட்டுத்தான் நீ வர வேணும். இல்ல, நீ மாமியோட இங்கயே இரி.”

யார் எதைச் சொன்னாலும் அதற்குக் கட்டுப்படும் ரகுமத்து, முன்று பிள்ளைகளும் மாமி வீட்டில் தவிக்க, தனது தாய் தந்தையருடன் அவர்களுடைய வீட்டுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்று விட்டாள். போகும் போது குழந்தைகள் கதறியமுத்து போலவே அவளது உள்ளமும் கதறியமுத்து.

வீட்டை வந்தடைந்த ரகுமத்தை, குழந்தைகளின் பிரிவு சதா வாட்டிக் கொண்டே இருந்தது. அதனால் அவளுக்குப் பசி தாகம் இருக்கவில்லை. தூக்கம் கூட வரவில்லை. இரவு பகல் விலங்கவில்லை. இவ்வாறு உடலும் உள்ளமும் நொந்து போன நிலையில் ரகுமத்து படும் அவஸ்தையை, அவரின் தாயார் சகீனா தொடர்ந்து அவதானித்த வண்ணம் இருந்தாள். அதனால், ரகுமத்திடம் இருந்து குழந்தைகளைப் பிரித்தது பெரும் தவரென்பதை அவள் உணர்ந்து கொண்டாள். ஒரு நாள் மாலை நேரம், தனது கணவன் ஓய்வாக இருந்த போது, அவரின் கவனத்துக்கு அவள் இவ்விடயத்தைக் கொண்டு வந்தாள்.

“நாங்க மகளுட்ட ஈந்து முனு புள்ளைகளையும் பிரிச்சது பெரிய தவறென்டது இப்பதான் எனக்கு வெளங்குது. அந்தச் சாராக் கெழவியியும் முனு புள்ளைகளையும் வளக்க ஏழாமத் திண்டாடுறாளாம். அதனால் நாங்க ரெண்டு பேரும் நாள்கே பெய்த்து புள்ள முனையும் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு வருவோம்.”

அப்போது அங்கே சத்தார் ஷா வந்தார். அவர் சகீனாவின் உறவுக்காரர். அத்துடன் கலியாணத் தரகரும் கூட. சக்துக்கங்கள் வந்துபோன செய்திகள் என்பவற்றைக் கதைத்து விட்டு, சத்தார் ஷா விசயத்துக்கு நேரே வந்தார்.

“தங்கச்சி கல்லூட்டுக் கலீபா நேத்து வந்து என்னச் சந்திச்சார்.”

“காக்கா, புள்ள முனையும் எங்களுட்டத் திருப்பித் தாரத்துக்கோ.”

“அதுக்கல்ல, அதுக்கல்ல. அதவிட நன்மயான

விஷயமொன்றுக்கு. அப்துல் மஜீத் மகனுக்கு ரகுமத் மகள் மறுபடியும் நிக்காஹ் செஞ்சி வச்சிறத்துக்கு.”

அப்போது ரகுமத்தின் தந்தையார் குறுக்கிட்டார்.

“மச்சான், அதெப்படி சாத்தியமாகும்?”

“கல் லூட்டுக் கலீபா அதுக் கொரு பத் வா எடுத்துவச்சீக்குறார். நீங்க ரெண்டு பேரூம் விருப்பம் என்டா அது சம்பந்தமா கதச்சிப் பேசித் தீர்மானம் ஒன்டு எடுக்கிறத்துக்கு அவர் தயாரா ஈக்கிறார்.”

ரகுமத்தின் தகப்பனார், தாயாரின் முகக்குறிப்பை அறிந்து அதற்கு உடன் பட்டார். அதன்படி அடுத்த நாள் கல்லூட்டுக் கலீபா ரகுமத்தின் வீட்டுக்கு வந்தார்.

“தங்கச்சி, மகன், மருமகனுக்கு அவசரப்பட்டு தலாக் சென்ன விஷயத்துக்கு இப்ப கவலப்படுறான். திரும்பவும் மருமகள் நிக்காஹ் செஞ்சி கொண்டு புள்ள முனோடயும் சந்தோஷமா வாழ விருப்பப்படுறான். அதுக்குத் தேவயான பத்வாவ நான் எடுத்து வச்சீக்குறேன்.”

“நீங்க ஒதிப்படிச்ச ஆலீம். ஊருல கலீபாவும் கூட. அதனால் ஒங்கட பத்வாவ ஏத்துக்கொள்ள நாங்க விருப்பம்.”

“தங்கச்சி, ஒரு ஆம்புள தன்ட மனைவிக்குத் தலாக் சென்னத்துக்குப் பெறகு, அதே பொம்புளயத் திரும்ப நிக்காஹ் செஞ்சி கொள்றத்துக்கு இல்லாத்துல எடமில்ல என்டது உண்ம. ஆனா, அதுக்குப் பரிகாரம் ஈக்கு. ரகுமத்து மகனுட இத்தா முடிஞ்சதும் நாங்க அவவ இன்னொரு மாப்புளக்கி நிக்காஹ் செஞ்சி வச்சுவோம். ரென்டொருநாள் கழிஞ்ச பெறகு, அந்த மாப்புளேட்ட ஈந்து ரகுமத்து மகனுக்குத் தலாக்கு வாங்கி எடுப்போம். அதுக்குப் பெறகு அப்துல் மஜீத் மகனுக்கு ரகுமத் மகள் திரும்பவும் நிக்காஹ் செஞ்சி கொள்ள எந்தத் தடயும் இல்ல. நிக்காஹ் செஞ்சி வச்சிறத்துக்கு எங்களுக்கு நம்பிக்கயான ஆள் ஒத்தர்தான் தேவ. அதுக்கேத்த நம்பிக்கயான ஆளொன்டு ஒங்கட குடும்பத்துல ஈக்கிறாரா? இல்ல, நான் எங்கட குடும்பத்துல ஒரு ஆளத் தேடிப் பாக்கவா?”

“காக்கா, எங்கட தம்பிட மகன் சம்கதீன் அதுக்கேத்த நம்பிக்கையான ஆள். நீதி நியாயம் உள்ளவன். நாங்க அவன்ட உம்மா வாப்பாட்டப் பேசி, ஒரு முடிவுக்கு வந்து, ஒங்கலுக்குச் செல்லி அனுப்புறோம்.”

“உம்மா, மாமாக்கு இந்தக் கோப்பியக் குடுங்கோ.”

ரகுமத்து கதவுத்திரைக்குப் பின்னால் இருந்து நீட்டிய

கோப்பிக் கோப்பையை பெற்றுக் கொண்ட சகீனத்து, அதைக் கல்லூட்டுக் கல்பாவிடம் கொடுத்தாள். வந்த காரியம் வெற்றிரமாய் முடிந்த மகிழ்ச்சியில் கோப்பியை அருந்திய கல்லூட்டுக் கல்பா, அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றார்.

“ரகுமத்து, கல்லூட்டுக் கல்பா மாமா வந்து கதச்சதெல்லாத்தயும் நீ கேட்டுக்கொண்டுதானே ஈந்தாய். அவர் இங்க வந்து எங்களுட்ட விருப்பம் கேட்டது, ஒன்ன திரும்பவும் மருமகனோட சேத்தி வச்சத்தான்.”

“உம்மா, அவர் சரியான முன் கோபக்காரரு உம்மா. அவரோட திரும்பவும் பெய்த்து எனக்கு வாழ ஏழா. ஏன்ட புள்ள முனையும் மட்டும் எனக்குக் கோந்து தாங்கோ. நான் ஒங்களோடயே ஈந்திட்டுப் போறேன்.”

“நான் இன்னம் எவளவு காலத்துக்கு வாழப் போறேன்? அதனால் நீ மறுமகனத் திரும்பவும் நிக்காஹ் செஞ்சி கொண்டு புள்ள முனோடயும் சந்தோஷமாக வாழத்தான் வேணும்.”

எதிர்த்துப் பேசும் வழக்கும் ரகுமத்திடம் இல்லாததால் அவள் மௌனமாகவே இருந்தாள். சகீனத்து அந்த மௌனத்தை சம்மதமாக எடுத்து காரியத்தில் இறங்கி விட்டாள். அதன் படி ரகுமத்தின் சொந்த மைத்துண்ணான சம்சுதீனுக்கும் அவளுக்கும் சில தினங்களின் பின் நிக்காஹ் நடைபெற்றது. மார்க்கச் சட்டதிட்டங்களுக்கும் ஊர் சம்பிரதாயங்களுக்கும் அமைய, நடைபெற்ற நிக்காஹ் மஜ்ஜிலில் நூற்றொரு வெள்ளிக்காசகள் மகராக நியமிக்கப் பட்டது. இவ்வகையான தற்காலிகத் திருமணங்கள் எழுத்தலவில் மாத்திரமே இருப்பதுடன் மனமக்களுக் கிடையே வேறு எந்த உறவும் இருக்காது என்பதை இங்கு குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.

நிக்காஹ் முடிந்து முனு தினங்களுக்குள் சம்சுதீன ரகுமத்துக்கு தலாக் சொல்ல ஏற்பாடாகி இருந்தது. அத்துடன் அன்றிலிருந்து தொடங்கும் ரகுமத்தின் முன்று மாத இத்தாக் காலம் முடிய வரும் சுப நேரமொன்றில் அப்துல் மஜீத் - ரகுமத் இவருக்குமிடையில் மீண்டும் திருமணத்துக்கு நாள் குறிக்கப்பட்டிருந்தது.

காலம் வேகமாகச் சுழன்றது. ரகுமத் - சம்சுதீன நிக்காஹ் முடிந்து முன்றாவது நாள் வந்து விட்டது. ரகுமத்தின் வீட்டில் பலர் ஒன்றுகூடி இருந்தனர். கல்லூட்டுக் கல்பாவும் ஒரு சில ஊர் பிரமுகர்களும் அவர்களுள் அடங்கினர். சம்சுதீனும் அங்கே அழைக்கப்பட்டிருந்தான். அவனின் நெருங்கிய ஓரிரு நண்பர்களும்

அவனுடன் இருந்தனர்.

அனைவரும் பாத்திஹா சூரத்தை ஒதுக்கொள்ள சபை விடயங்கள் ஆரம்பமாகின.

“சம்கதீன் மகனே, நீங்க இப்ப மொதல் காரியமா ரகுமத் மகளுக்குத் தலாக் செல்லிட்டு ஈக்க வேணும்.”

கல்லூட்டுக் கல்பா மிகவும் பக்குவமாக சம்கதீனுக்கு எடுத்துரைத்தார்.

அப்போது யாரும் எதிர்பாராத முறையில் சம்கதீன் சபையில் எழுந்து நின்றான். அவனிடம் ஒரு பதற்றம் காணப்பட்டது. அது மட்டுமல்ல, ஒர் ஆவேசமும் தென்பட்டது.

“ரகுமத் ஏன்ட சொந்த மதினி. அவள் அப்துல் மஜீத் காக்காவுக்கு வாழ்க்கப்பட்டு, பட்ட கஷ்டங்களையும் துன்பங்களையும் நான் கேள்விப்பட்டேன். அப்ப என்ன அறியாமலேயே நான் அழுதிட்டேன். சொந்த மச்சான் நான் ஈக்க, அவள் இன்னுமொரு முற அப்துல் மஜீத் காக்காவுக்கு வாழ்க்கப்பட்டு துன்பப்படுறத்த என்னால் சகிச்ச ஏழா. அதனால் நான் அவனுக்குத் தலாக் செல்ல மாட்டேன். நானும் ரகுமத்தும் இன்டெயில் ஈந்து கணவன், மனைவியா சந்தோஷமாக வாழ்றத்துக்கு சபையில் எல்லோரும் துவாச் செஞ்சி கொள்ள வேணும். எனக்கும் ரகுமத்துக்கும் எடையில் நிக்காஹ் நடந்த நேரம் மஹராக நியமிக்கப்பட்ட நூற்றொரு வெள்ளிக் காசக்களையும் இதோ சபையில் ஒப்படைக்கிறேன்.”

மண்வளச் சொற்கள்

தஸ்பிக் கோர்வை	- ஜபமாலை
தலாக்	- விவாகரத்து
சாச்சி	- சிறிய தாய்
அன்டு	- அன்று
பரகத்து	- சுபீட்சம்
துஆு	- பிரார்த்தனை
கல்பா	- தலைவர்
ஆலிம்	- அறிஞர்
ஒகம்	- உவமை
யா அல்லா	- என்னுடைய அல்லாவே
ஸமான்	- நம்பிக்கை
பீசபில்	- இறைவன் பாதையில் நடக்கும் மரணம்

மால மஹ்ரிபு	- அந்தி மாலை
அர்ஷா	- இறையாசணம்
பத்வா	- தீர்ப்பு
நிக்காஹ்	- திருமணம்
இத்தா	- விவாகரத்தின் பின் மனைவி அனுஷ்டிக்க வேண்டிய ஒரு கடமை
மஹர்	- திருமணம் ஒன்றின் போது கனவன் மனைவிக்குக் கொடுக்கும் அன்பளிப்பு
காக்கா	- முத்த சகோதரன்
பாத்திஹா குரத்	- திருக்குர் ஆனின் முதலாவது அத்தியாயம்

குறிப்பு :-

ஞானம் சஞ்சிகை நடாத்திய அமர்ர் செம்பியன் செல்வன் ஆ.இராஜகோபால் ஞாபகார்த்த சிறுகதைப் போட்டி - 2011 இல் பரிசுச் சான்றிதழ் கிடைத்த சிறுகதை.

ஆங்காரம் அடங்கியது

ஓருவரின் தராதரம் எதுவாக இருந்தாலும் அவர் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தி வாழ்வதையே ஜென்னத்தும்மா எப்போதும் விரும்பினாள். அதனால் அடிக்கடி அவள் பிறநுடன் முறங்பட்டுக் கொண்டாள். அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் அவளின் ஒரு சில வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் அவர்களை அடக்கி வைத்தன. அவ்வாறு அவர்கள் அடங்கிப் போகாவிடின் அவர்களை ஏதோ ஒரு வகையில் தன்ஷிப்பதற்கு அவள் உறுதி பூண்டுவிடுவாள். இவ்விடயத்தை பலரும் அறிந்து வைத்திருந்தாலும் அவர்கள் எவரும் அவளைப் பகைத்துக் கொள்ள விரும்பவில்லை. அவர்களுக்கு அவளின் உதவி ஒத்தாசைகள் அடிக்கடி தேவையப்பட்டதும் அவளுக்கிருந்த ஆட்பலமும் செல்வாக்கும் அதற்குறிய காரணங்களாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

ஜென்னத்தும்மா ஒரு நாள் வீட்டு முற்றத்தில் நின்று கொண்டு வேலையாட்களின் பணிகளை மேற்பார்வை செய்து கொண்டிருந்தாள். அப்போது மிதிவண்டியொன்றில் ஏறி பாதையில் வந்துகொண்டிருந்த ஜமால்தீன் ஹாஜியார் அவளைக் கண்டதும் ஒரு மரியாதைக்காக அதிலிருந்து இறங்கிக்கொண்டார்.

“ஆ... இது ஜமால்தீன் தமிழியல்லென. உச்சி உருகிற நேரம், எங்க வாப்பா இது பெய்த்திட்டு வாராய்?”

“தாத்தா, நானிது கடத்தெருவில் ஈந்து வார பயணம். அன்ன, சர்பா மகஞும் புள்ளையான்டக் கையால் புடிச்சிக் கொண்டு இந்தப் பக்கமா வந்து கொண்டக்குறா.”

“வரட்டும், வரட்டும். புள்ளைகள் தாய் தகப்பன்ட ஊட்டுக்கு வராம வேற எங்க போகவென். நானும் அவள் எப்ப வருவாள், எப்ப வருவாள் என்டு பாத்துப் பாத்துத்தான் ஈந்த இது.”

இதைச் சொல்லும் பொழுது அவளது இடுப்பில் சொருகியிருந்த பாக்குவெட்டி கைகளுக்கு வந்து விட்டது.

“ஞகருக்கு நேரமாகிட்டது. தாத்தா, நான் பெய்த்திட்டு வாரேன்.”

“அல்லாட காவல் தம்பி, அல்லாட காவல்.”

அவள் ஜமால்தீன் ஹாஜியாருக்கு விடை கொடுக்க அவர் மீண்டும் மிதி வண்டியில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டார். அதன் பிறகு ஜென்னத் உம்மா அவசர அவசரமாக வீட்டுக்குள் ஓடிச் சென்றாள்.

“அப்து இங்க ஓடி வா.”

கொள்ளைப் புறத்தில் விறகுடைத்துக் கொண்டிருந்த அப்து, ஜென்னத் உம்மாவின் குரலைக் கேட்டு ஓடோடி வந்து அவளின் எதிரே நின்று கொண்டான்.

“ம்... உம்மா பாக்குவெட்டியைக் கையில் வச்சிக்கொண்டு ஈக்கிறா. வெட்டு ஆருக்கு விழப் போகுதோ தெரியா?”

ஜென்னத்தும்மா பாக்குவெட்டியைக் கையில் பிடிப்பது,

பாக்கு வெட்டுவதற்கு மட்டுமல்ல என்பது அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

“என்னடா இது, வந்து நின்டு கொண்டு முழிச்சிறாய்? போ.... போ.... ஓடிப்போ.... சரிப்மா தாத்தா வழியில் வந்து கொண்டு ஈக்கிறாளாம். அவள் இங்க வாரது என்ன சரி சாமான் சட்டிகளத் தூக்கிக் கொண்டு போகத்தான். அதனால் வெளியில் வச்சீக்கிற சாமான் சட்டிகள் எடுத்து, வச்ச வேண்டிய எடங்களுள் வச்சி மறங்கிப் போட்டிடு.”

அப்து ஜென்னத் உம்மா வீட்டில் வளர்ப்பு மகனாக இருந்தவன். தாய், தந்தை யார் என்று அறியாத அவன், ஜென்னத் உம்மாவின் கணவரான மாலிக் ஹாஜியாரால் தத்தெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டவன். அவர் அவனுக்குச் சூடிய அப்துல் அகத் என்ற பெயர் மருவி அப்து என்பதே நிலைத்து விட்டது. அப்து என்ற அறுபுச் சொல்லுக்கு அடிமை என்ற பொருள் உள்ளதால், அந்தச் சொல்லின் ஆதிக்கம் அவனை ஜென்னத் உம்மா வீட்டு அடிமையாக்கி விட்டதோ என எண்ணத் தோன்றியது. அது எவ்வாறாயினும் அவனை அடிமையொருவனைப் போல் நடத்துவதில் ஜென்னத் உம்மாவுக்கு உள்ளார மகிழ்ச்சியொன்று இருக்கத்தான் செய்தது. மர வியாபாரியாய் நாடு நகரெல்லாம் அலைந்து திரிந்த மாலிக் ஹாஜியார் அவனைத் தத்தெடுக்கும் போது அவனுக்குள் பல சந்தேகங்கள் எழுந்ததே அதற்குரிய காரணமாகும்.

“தாத்தா வார வார காளைக்கி சாமான் சட்டிய ஒலிச்சிறதும் வந்துட்டுப் போனத்துக்குப் பெறகு வெளியில் எடுக்கிறதும் எனக்கு பெரியதொரு தொரட்டாப் போச்சி.”

அப்துக்கு கட்டினால் பிறப்பித்த ஜென்னத் உம்மா, வீட்டுக்குள் வந்து கதிரையொன்றில் அமர்ந்து கொண்டாள். அவள் தனது கையிலேறிய பாக்குவெட்டியை இடுப்பில் சொருக மனமில்லாதது போல், பக்கத்திலிருந்த வெற்றிலைச் செப்பை எடுத்து அதை மழுயில் வைத்த வண்ணம், பாக்கொன்றை எடுத்து அதைச் சீவி, அரிந்து பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டாள். அதன் பின் வெற்றிலையொன்றை தெரிந்து, அதன் அடி நூனி இரண்டையும் அகற்றி வீட்டு, சுண்ணாம்பு தடவி, அரிந்த பாக்கையும் வைத்து மடித்து புகையிலை ஒரு துண்டையும் சேர்த்து வாயில் இட்டுக் கொண்டாள்.

“சரிப்மா இன்னும் இல்லியே. எங்க போனாள் இவள்?”

சிறிது நேரம் கையில் இருந்த பாக்குவெட்டியை மீண்டும் அவள் இடுப்பில் சொருகிக் கொண்டு, வழி மீது விழி வைத்து தனது மகள் வரும் வரை பார்த்திருந்தாள். அப்போது வீட்டுக்குச் சிறிது தூரத்தில் வரும் ஓர் உருவத்தைக் காண, வாயில் வரை சென்று கண்ணை ஏற்றி வெளியே உற்றுப் பார்த்தாள்.

“ஆ.. இது மைமுனத்தல்லென்? இவள் என்னத்துக்கு இங்க வாராள்?”

ஜென்னத் உம்மாவின் வீட்டு வாயிலுக்கு வந்த மைமுனத்து அங்கே ஜென்னத் உம்மா நிற்பதைக் கண்டதும் கூணிக் குறுகிய வண்ணம் நின்று கொண்டாள்.

“வா, வா புள்ளே வெளியே நிக்காம ஊட்டுள்ளுக்கு வா.” மைமுனத்து, ஜென்னத்தும்மாவின் வீட்டுக்குள் நுழைய சிறிது தயங்கினாள்.

“வந்தும் வராததுமாய் என்ன புள்ளே முழிச்சிறாய். ஊட்டுள்ளுக்கு வந்து, வந்த விஷயத்தச் செல்லு.”

அதன் பிறகு மைமுனத்து மிகவும் அச்சத்துடனேயே வீட்டுக்குள் நுழைந்தாள்.

“மாமி, நான் இது ரோட்டுள வரக்குள்ள சரிப்மா தங்கச்சிய சந்திச்சேன்.”

“இனி... இனி... அவ என்ன சென்னா?”

“சின்ன மகனுக்கு மருந்து எடுக்க அபுசாலி வைத்தியருட்ட போறாவாம். கெடக்சாத்தான் அவ இங்க வருவா என்டு ஒங்களுட்ட செல்லச் சென்னா.”

“சரி... சரி... செய்தியொன்டக் கோந்து எனக்கு எத்த வச்சாய் தானே. கோப்பியொரு கோப்ப குடிச்சிட்டுப் போகாலம். இனி, ஒன்ட தரத்துக்கேத்த எடமொன்டப் பாத்து அதுல உக்காந்துகோ.”

சற்றும் முற்றும் பார்த்த மைமுனத்து, அங்கே தனது தரத்துக்கேற்ற இடம் அங்கிருந்த பலகைக் கட்டை ஒன்றுதான் என்பதை உணர்ந்து, அதை எடுத்துப் போட்டு அதில் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

“அப்து இங்க ஓடி வா.”

“உம்மா, நீங்க சென்னதுபோல எல்லாச் சாமான்களையும் ஒலிச்சிட்டேன்.”

“அதுக்கு தேவயோன்டு இல்லபோல. நீ இப்ப பெய்த்து இந்த மைமுனத்துக்குக் குடுக்க கோப்பியொரு கோப்ப ஊத்தி எடுத்திட்டு வரச்செல்லி அசீனாட்டச் செல்லு.”

அப்து அங்கிருந்து அகன்று சென்றான்.

“மைமுனத்து, கோப்பிய ஊத்தி எடுத்துட வரக்காட்டிலும், வெத்திலச் செப்ப எடுத்து வெத்தில ஒரு வாய் போட்டுக்கோ.”

மைமுனத்து வெத்திலைச் செப்பை எடுத்து மடியில் வைத்துக் கொண்டு, அங்கிருந்த பாக்குகளில் நல்லதொன்றைத் தெரிவு செய்து, அதன் தோலைச் சீவி விட்டு அரியத் தொடங்கினாள்.

“மைமுனத்து, ஊருல உலகத்துல ஈர புதிய செய்திகள் என்னத்தென் என்டு இப்ப இனிச் செல்லு.”

“புதிய செய்திகள் என்டா ஏராளமா ஈக்கு. ஒங்கட ஊட்டுக்குப் பின்னால ஈக்கிற வயல்வெளிய, ஒங்கட தமியி விக்கப் போறாரு என்டு கேள்வி.”

“ரஸாக் தமியி எனக்கிட்டயும் வந்து சென்னான். வயல எனக்கு வேணுமென்டா எடுத்துக்கொள்ளச் செல்லி. என்ட வயலோட ஈக்கிறத்தால நானும் விருப்பப்பட்டேன் தான். அவன் ஆன வெல குதிர வெலயல்யா செல்லுறான். நேத்துப் பேஞ்ச மழக்கி இண்டு மொளச்ச காளான் போல, புதிய புதிய பணக்காரனுகள் அங்க இங்க மொளச்சீறானுகள். காணி பூமி

வெல் போக அதுவும் காரணமாயிட்டுது போல.”

“மாமி ரஸாக் ஹாஜியார் அப்பிடி பெரிய வெல் செல்லுறத்துக்கு அந்த வயல் வெளியில் என்ன தங்கமா வெளியது?”

“மைமுனத்து, நீ சரியாச் சென்னாய். சீனி போத்தல் இப்ப ஏன்ட பக்கத்தில் ஈந்திருந்தா ஒரு புடிச் சீனிய அள்ளி ஒன்ட வாயில் போட்டிருப்பேன்.”

மைமுனத்து, ஜென்னத் உம்மாவுக்கு ஆதரவாய் பேசியதனால் ஏற்பட்ட உள்ளூர் மகிழ்ச்சி ஜென்னத் உம்மாவின் முகத்தில் பிரதிபலிப்பதைக் காண அவள் தவறவில்லை. அதைத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்த நினைத்த மைமுனத்து, அவசர அசரமாக வெற்றிலை வாயைத் தயாரித்து வாயில் போட்டுக் கொண்டு மீண்டும் கதைக்க ஆரம்பித்தாள்.

“மாமி அந்த வயல், உதுமலக்கி தீந்து பெய்த்திட்டுது என்டும் ஊரில் கத அடிபடுது.”

“என்ன? அந்த வந்தான் வருத்தோட்டி உதுமலக்கி ஏன்ட தம்பீட வயல் தீந்து பெய்த்திட்டுதோமா?”

அவளின் இடுப்பில் சொருகியிருந்த பாக்கு வெட்டி மீண்டும் கைக்கு வந்துவிட்டது. அதைக் கண்டு கொண்ட மைமுனத்து, ஜென்னத் உம்மாவின் உள்ளத்தில் இன்னும் ஆக்ரோசத்தை வளர்த்து, தனக்கு வஞ்சகமொன்றைச் செய்த உதுமலயிடம் இருந்து பலி வாங்கத் திட்டம் போட்டாள்.

“மாமி, உதுமல வந்தான் வருத்தோட்டி மட்டுமல்ல பணிய நாட்டானுங்கூட.”

மைமுனத்து இதுவரை வாயில் சப்பிய வெற்றிலைச் சாரை வெளியே சென்று துப்பி விட்டு, ஜென்னத் உம்மாவுக்குப் பக்கத்தில் வந்து பலகைக் கட்டடையை இழுத்துப் போட்டு மீண்டும் அமர்ந்து கொள்ள, கோப்பிக் கோப்பையும் அவளிடம் வந்து சேர்ந்தது. அதை அவள் மெதுமெதுவாகச் சுவைத்து அருந்தி முடித்தாள்.

“மாமி இன்னுமொரு விஷயமும்க்கு.”

மைமுனத்தின் முகபாவனையைக் கண்ட ஜென்னத் உம்மா, அவளிடம் ஏதோ இரகசியமொன்று இருப்பதை உணர்ந்து, அதை அறிந்து கொள்வதற்குத் தயாரானாள்.

“மாமி, நீங்க இதக் கேட்டுட்டு ஆத்திர, அவசரப்பட வானாம். ஒங்கட மகன் அஸ்மி தொராய், உதுமல மரிக்காருட சிறுக்கி ஹலீமா கண்ண வாயக் காட்டி கைக்குள்ள போட்டுக் கொள்ளப் பாக்கிறாளாம்.”

அதைச் சொல்லும் போது வாய் மட்டுமள்ள அவளின் கை, கண், தலை எல்லாம் ஒரே சமயம் பேசின.

“ஏன்ட மகன் அவன்ட எளந்தாரித்தனத்துக்கு என்ன சரிப்பான். அந்தச் சிறுக்கி போறாள் போற்றுக்கு, நீ இந்தக் கதய இங்க கதச்சத்துக்கு வேற எங்கயும் கதச்சாதே.”

ஜென்னத் உம்மா அவ்வாறு அன்று சொன்னாலும் அவளின் மகன் அஸ்மியை தனது வீட்டு மாப்பிளையாக எடுக்க உதுமல விழுகம் ஒன்றை அமைத்தே செயற்பட்டார். அவரின்

பக்கத்தில் அதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன. பல வருட காலங்களுக்கு முன்பு வியாபார நோக்கங்களுக்காக தாழ் நாட்டிலிருந்து மலைநாடு வந்து குடியேறிய அவரையும் அவருடைய குடும்பத்தில் உள்ளவர்களையும் அங்கிருந்தவர்கள் ஓரக்கண்ணால்யே பார்த்து வந்தனர். அதன் ஒரு வெளிப்பாடாக உதுமான் லெப்பை மரிக்கார் என்ற பெயரைக்கூட உதுமல என்றே சொல்ல முற்பட்டதுடன் அவர் இல்லாத இடங்களில் வந்தான் வருத்தோட்டி, பனிய நாட்டான், என பல பெயர்களினால் அழைக்கப்பட்டார். கல்யாணம், கந்தாரி, கத்தம், பாத்திலா வீடுகளில் அவருக்கு தலைப்பந்தி மறுக்கப்பட்டது. ஊர் விட்டு பிற ஊரெரான்றில் வந்து குடியேறிய அவரை எதிர்ப்பவர்களுள் ஜென்னத் உம்மாவின் குடும்பத்தினரே முன்னணி வகித்தனர். வியாபார நோக்கத்திற்காக வந்து குடியேறிய உதுமலயிடம் தாம் தோற்றுப் பின் வாங்க நேரிடும் என்ற பயமும் தமது கிராமத்து எல்லைகளுக்கு உட்பட்ட தொன்றுதொட்டு வரும் மத, கலாசாரப் பண்பாடுகள் பிறகிராமத்தவர்கள் இவ்வாறு வந்து குடியேறுவதன் மூலம் சிதைந்து விடுமோ என்ற அச்சமும் அதற்கான பிரதான காரணங்களைக் கீருந்திருக்க வேண்டும்.

ஒரு கால கட்டத்தில் அரசின் அரசியல் கொள்கை களினால் ஏற்பட்ட பொருளாதார வீழ்ச்சியை தமக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்ட வியாபாரிகளுள் உதுமலயும் ஒருவராக இருந்தார். அன்று அவர் கடைபிடித்த சில உத்திகளும் நுணுக்கங்களும் அணுகுமுறைகளும் அவரைப் பெரும் செல்வந்தனாக மாற்றி விட்டது.

உதுமல தனக்குக் கிடைத்த செல்வத்தை தான் குடியேறிய கிராமத்தில் நன்கு காலான்றி நிற்பதற்கே பயன்படுத்தினார். அவர் அதற்காக கன் விழித்து இருந்திருக்கிறார். பசிதாகங்களை பொறுத்திருக்கிறார். பாதங்கள் வலியெடுக்க நடந்து சென்றிருக்கிறார். தான் அடைந்த அல்லலை தனது சந்ததி அடையால் இருப்பதற்கே அன்று அவர் அல்லும் பகலும் பாடுப்படார். அது வீண்போகவில்லை. தன்னுடன் ஏட்டிக்குப் போட்டியாக நின்ற ஜென்னத் உம்மா வீட்டின் சம்பந்தியாகவும் அவர் திடசங்கற்பம் பூண்டு விட்டது.

உதுமலை ஒரு நாள் பாதையில் பயணம் செய்து கொண்டிருந்த போது தற்செயலாக ஜென்னத் உம்மாவின் பார்வைக்குள் அவர் அகப்பட்டுக் கொண்டார். நாலு பேர் மத்தியில் வைத்து நாலு கேள்வி கேட்க தருணம் ஒன்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஜென்னத் உம்மா அதை ஒரு சந்தர்ப்பமாககிக் கொண்டாள்.

“உதுமலத் தம்பி, எங்க இது பெய்த்திட்டு வாரீங்க?”

“தாத்தா, களத்தில் சூடு மிதிச்சிறாங்க. அதப் பாத்திட்டு வார பயணம்.”

“புதுசா வயல் வாங்கி, பெரிசா சூடு மிதிச்சி, மூட்ட மூட்டயா நெல்லக் கட்டி ஏன்ட முத்தத்தால் கொண்டு பெய்த்தாலும் ஒங்களுக்கு ஏன்ட ஊட்டுள சம்பந்தம் வச்ச ஏழா. உதுமலத் தம்பி, ஒங்கட சிறுக்கிக்கி அடக்க ஒடுக்கமா ஈந்து

கொள்ளச் செல்லுவங்கோ.”

“தாத்தா, நான் ஏன்ட மகள் அதபா வளத்தீக்குறேன். நீங்க அஸ்மி மகனுக்கு புத்திமதியச் செல்லி ஒங்கட கட்டுப்பாட்டுக்குள்ள அவர் வசசீக் கொள்ளப் பாருங்கோ. அல்லாத நாட்டம் ஈந்தா நடக்க வேண்டிய விஷயங்கள் நடந்துதான் முடியும்.”

“உதுமல, அல்லாவற்குக்கு ரெண்டாவதாக இந்த ஜென்னத்தும்மாட நாட்டமும் ஏன்ட மகன்ட கலியாணத்துக்கு ஈக்க வேணும். ஊருதேஷமுட்டு வந்த வந்தான் வருந்தோட்டி நீங்க, ஒங்கட மகள், ஏன்ட மகன்ட கழுத்துல கட்டுறத்துக்கு நான் உட மாட்டேன்.”

“தாத்தா, அப்பிடியெல்லாம் பேசவானாம். ரகுவுல்லா மக்காவுல ஈந்து மதினாவுக்கு ஹிஜ்ரத்துப் போன நேரம், மதீந்தது ஜென்கள் அவர் ஊர்தேஷமுட்டு வந்த வந்தான் வருந்தோட்டி என்டு ஒதுக்கி வச்சீந்தா, இல்லாம் இந்த அளவுக்கு உலகத்துல பாவியீக்குமா?”

“ரகுவுல்லா எங்க, ரகுவுல்லாட கால்தூசு மதிக்காத நீங்க எங்க? உதுமலத் தம்பி, எனக்குப் பாவம் தராம சும்மா போங்கோ போறத்துக்கு.”

அப்போது அங்கே சர்பா உம்மா வந்து கொண்டி ருந்தாள். அவளைக் கண்டதும் ஜென்னத் உம்மாவின் பேச்சு திசை மாறி விட்டது.

“வா மகள் வா. புதிய மழ பெய்தா மண் நாறும். புதிய பணக்காரண்ட பணம் நாறும் என்டு பழய கதபொன்டு ஈக்கல்லேன். அது வந்தான் வருந்தோட்டி உதுமலக்கி நல்லா பொருந்துது.”

இச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி உதுமல அங்கிருந்து அகன்று விட்டார்.

“உம்மா, நீங்க செல்லுற மாதிரி ஊரோன்டுக்கு புதிசா வார ஜென்கள் வந்தான் வருந்தோட்டி என்டு செல்லுறதாயீந்தா இந்த நாட்டுள வாழுற வேடர்களத் தவிர மத்த ஜென்கள் எல்லாம் வந்தான் வருந்தோட்டிகள்தான். ஏனென்டா அவங்க எல்லோரும் ஏதோ ஒரு நாட்டுள ஈந்து வந்து இங்கு குடியேறிவங்க. அப்பிடி ஈக்க நீங்க எந்த நேரமும் உதுமல மாமாக்கு வந்தான் வருந்தோட்டி என்டு செல்லுறது பொல்லாத பாவம். உம்மா ஊர் தேஷமுட்டு வார மனிசர நாங்க ஆதுரிச்சி நடந்தாத்தான் அது அல்லா ரகுவுக்குப் பொருத்தமாக ஈக்கும்.”

“நீ உதுமலக்கி வக்காலத்து வாங்குறத்துக்கும் ஊரில கதச்சிற கதகளுக்கும் சம்பந்தம் ஈக்கு போல. அது இப்பதான் எனக்கு வெளங்குது. இந்த ஊர்டுள ஒன்க்கு ஈற பங்க உதுமலக்கி விக்கப் போறதாகவும் கேள்விப் பட்டேன். அது உண்மையாடி புள்ளே?”

அதைச் சொல்லும் போது அவளின் இடுப்பிலிருந்த பாக்குவெட்டி கைகளில் ஏறிவிட்டது.

“நாங்களும் ஊடுவாசல் கட்டி ஊருல மனிசரப்போல வாழோனும். அதுதான் ஏன்ட ஊர்டுப் பங்க உதுமல மாமாக்கு

விப்போம் என்னுடைய நானும் அவரும் முடிவெடுத்த.

“யா அல்லா, நீயும் மருமகனும் செய்யப்போற வேல? எங்கட முன்னோர்களும் நாங்களும் இதுக்கா புள்ளே சொத்து சொகம் சேத்து வச்சோம்.”

“உம்மா, சும்மா பதறாம் இரீங்கோ. இன்னமொரு நல்ல விஷயமும் ஈக்கு. உதுமல மாமா அவர்ட மகள் ஹல்மாவ அஸ்மித் தம்பிக்கு கலியாணம் முடிச்சிக் குடுக்கவும் விருப்பப்படுறாரு.”

“இந்த ஜென்னத்தும்மா ஹயாத்தோட ஈக்கும் வர அந்த விஷயம் என்டா நடக்காது மகளே.”

“உம்மா, அஸ்மித் தம்பிக்கும் ஹல்மாவுக்கும் கலியாணம் நடக்கிறதாக ஈந்தா, நான் விக்கிற இந்த ஊட்டுப்பங்கயும் அவர் தம்பிக்கு சீதனமாத் தாரதாகச் செல்லுறார். அதோட எங்கட வயலோட ஈக்கிற வயல் வெளி, அதுக்கு மேலால ஈக்கிற தென்னாந்தோப்பு, முப்பது பவுனுக்கு நகநட்டு, புதிய காரோன்டு எல்லாம் சீதனமாகத் தம்பிக்குத் தாரததுக்கு அவர் ரெடியா ஈக்கிறாரு.”

“சர்பா, நான் இப்ப ஒரு கெழவி. இன்டயோ நாளோயோ என்னுடைய கூட்டுறவுள். நான் விருப்பப் பட்டாலும் விருப்பப்படாட்டிலும் உதுமல களவோடு களவா நிக்காஹ நடத்தி தம்பீட கழுத்துல மகளாக் கட்டிடுவாறு. அதனால வெட்ட ஏழாத கைய எனக்கு மொகந்துக்கொள்ளத்தான் ஈக்கு. இதுக்குப் பெறகு நடக்கிற எல்லாத்தயும் நன்மக்கிறத்தான் என்னுடைய நான் எடுத்துக் கொள்ளிறேன். இனி நடக்கப் போற எல்லா விஷயத்துக்கும் நான் விருப்பம் என்னுடைய உதுமலேட்ட செல்லு.”

சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப அவள் அவ்வாறு சொன்னாலும் உதுமலயோடு இருக்கும் தீராத குரோதத்தை தனது வீட்டுக்கு மருமகளாக வரும் அவரின் மகள் மூலமாகத் தீர்த்துக் கொள்ளச் சந்தரப்பம் கிடைத்ததையிட்டு அவளின் உள்மனம் ஊள்ளார மகிழ்ந்தது. எனவே அஸ்மி - ஹல்மா திருமணம், ஜென்னத் உம்மாவின் விருப்பத்துக்கமைய நடைபெறுவது போல தென்பட்டாலும் அவள் வேண்டாவெறுப்புடனேயே அதில் பங்குபற்றினாள். பாம்பரை பரம்பரையாகப் பாதுகாத்து வரப்பட்ட தங்கப்பவுன்கள் கோர்த்த விலையுயர்ந்த மாலையை ஜென்னத் உம்மா தனது மருமகளின் கழுத்தில் அணிவித்து அவளை ஆரத தழுவிக் கொள்ள முற்பட்ட போது உதுமல வியந்து போனார்.

“என்ட மகள் குடுத்துவச்சவுள். கீரியும் பாம்புமா ஈந்த என்னயும் ஜென்னத் உம்மாவயும் அவள் ஒன்னுடைய சேத்தி வச்சிட்டாள். அதனால இன்டெய்ல ஈந்து நாங்களும் ஊர் ஜம்மிகள்தான் அல்லும்துலில்லாறு.”

அதே நேரம் அந்தக் காட்சியை அப்துவும் கண்ணுற்றான்.

“உம்மா திருந்திட்டா போல. எந்த நேரமும் கையில ஈக்கிற பாக்குவெட்டி இன்னுடையில் ஏறி ஈக்கு.”

உதுமலயும் அப்துவும் அப்படி நினைத்தாலும் மருமகளாத் தழுவிக் கொண்ட ஜென்னத் உம்மா, தனது மருமகளின் காதருகே நெருங்கியதை அவர்கள் அவதானிக்கத்

தவறினார்கள்.

“அடியே மருமகளே, சபச் சங்கையொன்டுக்கு நான் இந்தப் பரம்பர மாலய ஒன்ட கழுத்துல் போட்டத்துக்கு ஏன்ட ஊட்டுக்கு வா, அப்ப நான் ஒன்னைக் கவனிச்சிக் கொள்றேன். ஒன்ன வச்சி ஒன்ட வாப்பாவ பலி வாங்குறேன்.”

அவ்வாறு சொன்ன ஜென்னத் உம்மா தனது வலது தோளை ஹலீமாவின் இடது தோளில் ஒங்கி இடித்தாள்.

மணப்பந்தலில் வைத்து அதற்குப் பதில் சொல்ல ஹலீமாவிடம் ஒரு தயக்கம் காணப்பட்டது. இருந்தாலும் மாமியாரின் சொற்களை விட்டுக்கொடுக்கும் நிலையில் அவள் இருக்கவில்லை. அடுத்த கணம் அவள் தனது வலது தோளைக் குழுக்கி மாமியின் இடது தோளில் ஒங்கி இடிக்க அவர்கள் இருவருடைய பார்வைகளும் ஒன்றோடொன்று ஒரு கணம் மோதிக் கொண்டன.

என்ன அநியாயம்!

இவ்வளவு காலமும் பிறர் மீது தான் செலுத்திய ஆதிக்கத்தை தன் மீது செலுத்த தனது வீட்டுக்குள்ளேயே ஒருத்தி வந்துவிட்டாள் என்பதை உணர, ஜென்னத் உம்மாவின் ஆங்காரம் அடங்கி அவளது பார்வைகள் தானாகப் பணிந்து கொண்டன.

மண்வளச் சொற்கள்

பெய்த்திட்டு

தாத்தா

ஈந்த

ஞகருக்கு

உம்மா

எத்த வச்சாய்

வரக்காட்டிலும்

வந்தான் வருத்தோட்டி

அதபா

ரகுலுல்லா

ஹின்றத்

யா அல்லாஹு

ஹயாத்தோட

அல்ஹும்துலில்லாஹ்

போய்விட்டு

அக்கா

இருந்த

மத்தியான நேரத் தொழுகை

அம்மா

தெரியப் படுத்தினாய்

வரும் வரை

புதிதாக குடியேறியவர்கள்

ஓழுக்கமாக

முகம்மது நபி

ஒரு இடத்தைத் துரந்து செல்லுதல்

என்னுடைய அல்லாஹ் வே

உயிருடன்

அல்லாஹ் விற்கே எல்லாப்புகழும்

இரத்த யாசம்

சுபகு நேரத் தொழுகையை முடித்து விட்டு, தேந்ர் ஒரு கோப்பையும் அருந்திய பின்னர் அன்று நடக்க வேண்டிய கருமங்களை திட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே சாதிக் லூாஜியாரை நெஞ்சு வலி தாக்கியது. உயர் இரத்த அழுத்தம், நீரிழிவு நோய் என்பவற்றால் பிடிக்கப்பட்டிருந்த அவரை, வைத்தியர்கள் மிகவும் கவனமாக இருக்கச் சொல்லியிருந்தும் வியாபார விடயங்களுக்காக அங்கும் இங்கும் அலைந்ததும் மன உளைச்சலும் அவருக்கு திடீர் நெஞ்சு வலி வருவதற்குக் காரணமாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

“உம்மா... ஏன்ட உம்மா... ஏன்ட நெஞ்சு வலிச்சுது. ஓடனே எங்க சரி என்னக் கொண்டு போங்கோ...”

கதிரையொன்றில் உட்கார்ந்த வண்ணம் துடியாய்த் துடித்த அவரின் குரலைக் கேட்டு, அவரது தாயார் ரகுமத் உம்மா, அவர் இருந்த இடத்துக்கு ஓடோடி வந்தாள்.

“ஆசிக் மகனே, ஓடி வா. சாதிக் மாமா நெஞ்சு வலி என்டு கத்துறார்.”

இரவு அதிக நேரம் படித்த களைப்பில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த ஆசிக், தனது உம்மமாவின் குரலைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டவனாய் எழுந்து அவருக்கு எதிரே வந்து நின்று கொண்டான்.

“மகன், மாமா நெஞ்சு வலியென்று துடிச்சிறார். ஓடிப் பெய்த்து வேன ஸ்டார்ட் பண்ணு. மாமாவ ஆஸ்பத்திரி ஒன்றுக்கு ஓடனே கொண்டு போவோம்.”

இதைக் கேட்ட ஆசிக் மிகவும் பதற்றத்துடன் கராஜாக்குள் நுழைந்து வேனை வெளியே எடுத்து வைத்து விட்டு வீட்டுக்குள் வந்தான்.

“உம்மம்மா வேன எடுத்திட்டேன். சரி, மாமாவ இனிக் கொண்டு போவோம்.”

“ஆசிக் மகன், மாமா போக வேண்டிய எடத்துக்குப் பெயித்திட்டாரு. அவர இனி எங்கயும் கொண்டு போகத் தேவ இல்ல.”

“உம்மம்மா செல்லுறத்த வெலங்குற பாஷியில் செல்லுங்கோ.”

“ஆசிக் மகன், மாமாட ருஹ், அவர விட்டுப் பெயித்திட்டுது.”

“உம்மம்மா, அப்ப மாமா மவுத்து என்டு செல்லுரீங்களா? அத உறுதி செய்ரத்துக்கு நீங்க ஒரு டொக்டரா?”

“ஆசிக் தொரே, இதுக்கெல்லாம் டொக்டருக்குப் படிச்சத் தேவ இல்ல வாப்பா. எத்தனையோ பேருட ருஹ்பிரியறத்த நான் இந்த ரெண்டு கண்ணாலயும் கண்டெக்குறேன்.”

இதைக் கேட்ட ஆசிக் மட்டுமல்ல அங்கு கூடியிருந்த அனைவரும் உரக்கக் கத்தி அழ, பக்கத்து வீடுகளில் இருந்தவர்களும் அங்கு கூடி விட்டனர்.

“அஸ்ஸமதுத் தம்பி இங்க வாங்கோ. சாதிக் மகன வந்து பாத்து ஏன்ட ஊகம் சரியா என்டு செல்லுங்கோ.”

அஸ்ஸமது ஓர் ஆயுர்வேத வைத்தியர். அவர் உடனே சாதிக் ஹாஜியாரின் உடலை அணுகி அவரின் உடலில் உயிர் இருக்கிறதா என்பதை அவதானித்தார்.

“ரகுமத்து தாத்தா சென்ன விஷயமொன்டு எப்போதும் பொய்யாக மாட்டாதே. தாத்தா, ஓங்கட ஊகம் சரி. இனி அடுத்த விஷயங்களைக் கவனிக்கிறதுதான் நல்லம்.”

“ஆசிக் மகன், இங்க வா வாப்பா. நீ கண் கலங்கினா நான் எப்பிடியென் அடுத்த வேலவெட்டி எல்லாத்தையும் செஞ்சி முடிக்கிற? ஹயாத்து மவுத்து என்டு செல்லுறது எல்லாம் உண்ம தொரே. மொதல் வேலயா இங்க ஈக்கிற நாலஞ்சி பேரக் கூட்டிக் கொண்டு மய்யத்தத் தூக்கி அந்தக் கட்டில்ல வச்சிடு வாப்பா.”

ஆசிக் தனது நனைந்த கண்களைத் துடைத்தவாறு, அங்கு கூடியிருந்த தனது நண்பர்கள் சிலருடன் சேர்ந்து, சாதிக் ஹாஜியாரின் உடலைத் தூக்கி ரகுமத் உம்மா காட்டிய கட்டிலில் வைத்தான்.

“அய்சா இங்க வா உம்மா, அந்த அலுமாரீல் மடிச்சி வச்சீக்கிற வெள்ளைப் பொடவயால் ஒன்ட எடுத்திட்டு ஓடி வா உம்மா.”

வீட்டு வேலைகளுக்காக இருந்த பெண்ணுக்குக் கட்டளையிட்ட ரகுமத் உம்மா, தனது மகனின் மையத்தை வைத்திருந்த இடத்துக்கு வந்து, சிறிது திறபட்டிருந்த மையத்தின் கண்களை கைகளால் கச்க்கி நன்றாக மூடி விட்டாள்.

“பெரியம்மா, இந்தாங்கோ வெள்ளைப் பொடவய.”

அய்சாவிடம் இருந்து வெள்ளைப் புடவையைப் பெற்றுக் கொண்ட ரகுமத் உம்மா அதிலிருந்து சிறு துண்டுகளைக் கிழித்தெடுத்தாள். அதன் பின் மையத்தின் கால் இரண்டையும் நன்கு இழுத்து நீட்டி வைத்து, கிழித்தெடுத்த புடவைத் துண்டால் பெரு விரல் இரண்டையும் இணைத்துக் கட்டி விட்டாள். பிறகு கைகள் இரண்டையும் சேர்த்து இடது கையின் மேல் வலது கையை வைத்து தக்பீர் கட்டி விட்டாள். வாய் திறப்பாமல்

இருப்பதற்கு நாடிக் கட்டையும் கட்டி விட்டாள். இத்தனை காரியங்களையும் சிறிதும் பதற்றம் இன்றிச் செய்து முடித்த ரகுமத் உம்மா, தனது மகனின் மையத்தை வைத்திருந்த கட்டிலின் முன்னே மண்டியிட்டு உட்கார்ந்து சிறிது நேரம் தேம்பித் தேம்பி அழுதாள்.

“மகனே சாதிக், ஏன்ட வாப்பா, ஓன்ட கையால கபுரடங்க ஈந்த என்ன உட்டுட்டு எனக்கு முந்திக் கொண்டாயே ராஜா... யா அல்லா ஒனக்குத்தான் எல்லாப் புகழும்.”

சிறிது நேரம் தனது மகனின் மையத்தை உற்று நோக்கிய அவள் முந்தானெனத் தலைப்பால் தன் கண்களை ஒற்றிய வண்ணம் எழுந்து நின்றாள்.

இதைக் கண்ணுற்ற அஸ்ஸமது அங்கே ஒடி வந்தார்.

“ரகுமத்து தாத்தா, நீங்க இப்பிடிக் கண் கலங்கினா நாங்க எப்படியென் மத்த வேல வெட்டிகள செஞ்சி முடிச்சிற? நீங்க பெத்த புள்ள ஒங்கட கையாலயே கபுரடங்கப் போகுது. அதப் பத்தி நீங்க சந்தோசப்படுங்கோ.”

“அஸ்ஸமதுத் தம்பி, அல்லா போதுமானவன்.”

ரகுமத் உம்மா தன் கையில் வைத்திருந்த வெள்ளைப் புடவையை விரித்து, மையத்தின் உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை முடி விட்டு, அடுத்து நடக்க வேண்டிய காரியங்களை ஒப்படைப்பதற்காக வேண்டி அங்கிருந்தவர்களின் முகங்களை உற்று நோக்கினாள்.

“மருமகன், மொதல்ல இங்க வாங்கோ. மையத்துச் செய்திய அறிவிக்கிற பொறுப்ப நீங்கதான் எடுத்துச் செய்ய வேணும். மொதலாவது பள்ளிவாசல் கதீபுக்கும் மோதினாருக்கும் அறிவியுங்கோ. அதுக்குப் பெறகு தாய்புள்ள இனசனங்களுக்கு அறிவிச்சிப் போடுங்கோ.”

“மாமி, அது சரி. மையத்த எடுக்கிற நேரத்த முடிவு செய்திட்டங்களா?.”

“மருமகன், முனு மணிக்கே மையத்த ஊட்டுள ஈந்து எடுத்திடுவோம். அதுக்கேத்தமாதிரி காரியங்கள் எல்லாம் நடந்தாகோணும்.”

“மாமி, தூரத்துல ஈ இனசனங்கள் வந்து சேரவும் வேணும். அதனால் அஞ்சி மணி அளவுல மையத்த எடுத்தா என்ன?”

“மருமகன், கொஞ்சம் கிட்ட வாங்கோ. ஒங்களோட மட்டும் செலவிடியங்கள் கதச்ச ஈக்கு.”

மருமகன் ரட்சீது ஹாஜியார் முன்பு இருந்ததை விட ரகுமத் உம்மாவிடம் நெருங்கி வர, சில விடயங்களை ரகசியமாக அவள் அவருடன் கதைத்தாள்.

“மருமகன், முனு மணிக்கு மையத்த எடுப்போம் என்டு நான் சென்னது, மையத்து அந்த மருமகச் சிறுக்கீட் கண்ணுல படாமல் ஈக்கோணும் என்டத்துக்காக வேண்டித்தான்.”

“மாமி, அவ என்னத்துக்கென் மையத்தப் பாக்க இங்க வரவேணும்?”

“மருமகனே, பச்சத் தண்ணீக்குள்ள நெருப்புக் கொண்டோற பொம்புள அவள். மையத்த ஊட்டோ வச்சீர் நேரத்துல அவள் இங்க வந்தா, நான் அவளுக்கு மையத்தக் காட்ட மாட்டேன். பள்ளிவாசலுக்கு மையத்தக் கொண்டு போகக்குள்ள அவள் வந்தா, அவளுக்கு மையத்தக் காட்டாமல் ஈக்குறத்துக்கு நீங்கதான் பொறுப்பாக ஈக்க வேணும்.”

“மாமி, நீங்க காலால உடுற கட்டளை தலயால செய்யக் காத்திருக்கிற மருமகன் நான். அதனால நீங்க ஒன்டுக்கும் பயப்பட வானாம். ஜேம்ஸ தங்கச்சி அப்பிடி வந்தா அத நான் பாத்துக் கொள்ளேன்.”

“சரி, இப்ப நீங்க பெய்த்து ஒங்கட வேல எல்லாத்தையும் சரியாகக் கவனியுங்கோ.”

ரவிதூ ஹாஜியார் அங்கிருந்து அகன்று சென்றார்.

“ஆசிக் மகன் இங்க வா வாப்பா.”

ரகுமத் உம்மாவின் பேரன் ஆசிக் உடனே அவளிடம் ஓடி வந்தான்.

“உம்மம்மா, என்னால ஆக வேண்டிய வேலகள் ஏதாவது ஈந்தா இப்ப செல்லுங்கோ.”

“ஆசிக் மகனே, மையத்துச் செய்திய பள்ளிவாசல் மூலமா ஊருக்கு அறிவிச்சிட வேணும். அதனால அத அழகாக எழுதிக் கொண்டு வந்து எனக்கு வாசிச்சிக் காட்டிட்டு வாப்பாட்டக் குடுத்திடுங்கோ தொரே. ரேடியோவுக்கு இப்ப குடுக்கத் தேவ இல்ல. மையத்த அடக்கிட்டு வந்தத்துக்குப் பெறகு மையத்துச் செய்திய ரேடியோவுக்கு அனுப்பி வச்சாப் போதும்.”

“உம்மம்மா மையத்த அடக்கிறதுக்கு முந்தி ரேடியோவிலையும் அறிவிச்சாத்தானே நல்லம்.”

“ஆசிக் மகன், அதெல்லாம் ஒனக்குத் தேவ இல்லாத விஷயம். நான் செல்லுற விஷயங்கள் மட்டும் செய்திடு வாப்பா. அது ஒனக்கும் நல்லம், எனக்கும் நல்லம்.”

“மதார் தம்பி, இப்ப நீங்க இங்க வாங்கோ.”

ரகுமத் உம்மாவின் தூரத்து உறவினரான, பக்கத்து வீட்டில் வசிக்கும் மதார் ஓடோடி வந்து கையிரண்டையும் கட்டிக் கொண்டு அவளின் முன்னே நின்று கொண்டார்.

“தாத்தா என்னால ஆக வேண்டிய வேலகள் ஏதும் ஈக்கா?”

“தம்பி நல்ல கத கதச்சிறீங்க. மையத்தக் குளிப்பாட்டற்துல ஈந்து கபுருல வச்சிறது வரக்கிம் உள்ள அத்தன கருமங்களும் ஒங்கட பொறுப்புலதான் நடக்க வேணும். மையத்தூட்டுக்கு வாரவங்களுக்கு பகல் சாப்பாடும் ஒங்கட ஊட்டுளதான் ரெடி பண்ண வேணும். தேவையான காசி பணம் எல்லாத்தயும் எங்கட கணக்குப் புள்ளேட்ட கேட்டு வாங்கிக்கோங்கோ.”

மதார் அங்கிருந்து அகன்று சென்றார். அதன் பின் ரகுமத் உம்மா சமயலறை வரை சென்று, அங்கு வேலை செய்து கொண்டிருந்த பாத்துமத்துவை அணுகினாள்.

“பாத் துமத்து, வாற போற எல்லாருக் கும் தேத்தன்னியோ, கோப்பியோ குடுக்க வேணும். அதெல்லாத்துக் கும் நீ தான் பொறுப்பு.”

அந்தப் பிரமாண்டமான வீட்டில் ரகுமத் உம்மாவின் உதவி ஒத்தாசைகளுக்குப் பல பேர் இருந்தாலும் அந்தத் தள்ளாத வயதிலும் கூட அங்கு நடக்கும் அத்தனை விடயங்களையும் மேற்பார்வை செய்வதில் அவள் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தாள். அத்துடன் அவளின் தேவைகள் அங்கு வேண்டுகோள்களாகவல்ல கட்டளைகளாகவே பிறந்தன.

அதன்படி ஜனாசாவுக்கான சகல ஏற்பாடுகளும் திறம்பட நடப்பதற்குக் கட்டளையிட்ட திருப்தியில், அவள் தனது பேத்தி அனீசா இருந்த மேல் மாடி அறைக்கு வந்து சேர்ந்தாள். அதன் பின் அங்கே அனீசாவின் துணைக்கு இருந்த தாரத்து உறவுக்காரப் பெண்ணை, கண் ஜாடை மூலம் அங்கிருந்து அகன்று போகும்படி உத்தரவிட்டாள்.

“என்ன மகள் இப்பிடி நொந்து பெய்த்து உக்கார்ந்து கொண்டு ஈக்கிறாய்? ஹயாத்து மவ்த்து எல்லாருக்கும் உண்டு. அப்பிடி ஈக்க நீ என்னத்துக்கென் உம்மா கவலப்படுறாய்?”

அனீசாவின் தலையை தடவிய வண்ணம் ரகுமத் உம்மா அவளுக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

“வாப்பாட மையத்துக்கு உம்மா வருவாங்களா வாப்பம்மா?”

“அதுகளப் பத்தியெல்லாம் நீ யோசிக்க வாணாம் மகள்”.

“வாப்பம்மா, உம்மக்கு வாப்பட மையத்த மட்டும் பாத்திட்டுப் போக எடம் குடுப்போமே.”

“அனீசா இதெல்லாம் பெரிய மனிசர் தீர்மானிக்கிற விஷயங்கள். சின்னப் புள்ளகள் இதுல தலயிடாம் ஈந்தா அது மிச்சம் நல்லம் உம்மா.”

ரகுமத் உம்மாவின் குரலில் உறுதி தொனித்தது.

“வாப்பாவும் மவுத்தாப் பெயித்திட்டாரு. உம்மாவாவது

எனக்குப் பக்கதுல ஈந்தா அது எனக்கு ஆறுதலா ஈக்கும் வாப்பம்மா.”

அனீசாவின் கெஞ்சும் விழிகள், ரகுமத் உம்மாவின் மிஞ்சிய விழிகளை நோக்கின.

கபடத் தனமும் தணிவும் மிக்க ரகுமத் உம்மா எவருடன் கதைத்தாலும் மிகவும் தந்திரமாகக் கதைக்கும் வல்லமை கொண்டவளாகவே இருந்தாள்.

“வாப்பாவுக்கு வாப்பாவா, உம்மாவுக்கு உம்மாவா நான் ஈக்க நீ என்னத்துக்கு மகள் பயப்பட வேணும்.”

ரகுமத் உம்மா அப்படிச் சொன்னாலும் அனீசாவின் அழுகையையும் விம்மலையும் தணிக்க அந்த வார்த்தைகளுக்குச் சக்தி இருக்கவில்லை. அதனால் ரகுமத் உம்மா அனீசாவை மீண்டும் ஒரு முறை மிக அன்போடு அணைத்து அவளின் கண்களை தனது முந்தானைப்பட்டால் துடைத்து விட்டு, தலையையும் தடவி விடச் சென்ற நேரம் அனீசா தனது எதிர்ப்பைத் தெரிவிப்பதற்கு அதை ஒரு சந்தர்ப்பமாகப் பயன்படுத்தி, ரகுமத் உம்மாவின் கையை வேகமாக உதறி விட்டாள். தன் வானாள் பூராக உதறியவர்களையும் பதறியவர்களையும் கண்டு பழக்கப்பட்ட ரகுமத் உம்மா, அதை பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

‘இரி, ஒன்ட வாப்பாட நாப்பதாம் கத்தம் முடியட்டும். ஒனக்கு செய்ய வேண்டியத்த நான் செஞ்சி போடுறேன். அப்ப நீ ஏன்ட காலச் சுத்திச் சுத்தி வார பூனக் குட்டி ஒன்டு அளவுக்கு சமஞ்சிடுவாய்.’

இவ்வாறு ரகுமத் உம்மா சொல்லாவிட்டாலும் அவளின் முகத்தில் தவழ்ந்த ஏனாச் சிரிப்பு, அவள் உள்ளத்தில் நினைத்ததை வெளியே எடுத்துக் காட்டியது. குள்ள நரிப் புத்தி கொண்ட அவள் மீண்டும் ஒரு முறை ஆறுதல் வார்த்தைகளாச் சொல்ல முற்பட்டாள்.

“ஏன்ட உம்மா, நீ எனக்கு நான் பெத்த புள்ள போல. அல்லா ஒன்னக் கையுட மாட்டான். நீ சூழ் செய் உம்மா.”

இவை ஒன்றும் எடுப்பாட்டாதென்பதை உணர்ந்து கொண்ட ரகுமத் உம்மா அங்கிருந்து மெதுவாக முன் வாசல் வரை வந்தாள்.

அங்கே சாதிக் ஹாஜியாரின் மரணச் செய்தி கேள்விப்பட்டு வந்திருந்த ஊர் மக்களால் வீடு நிரம்பி வளிந்தது. அவர் சம்பாதித்த பணம், புகழ், பதவி, அந்தல்து என்பவை அதற்குரிய காரணங்களாக இருந்திருக்க வேண்டும். அங்கு வந்தவர்கள் அவற்றைப் பற்றிப் பெருமையாகக் கதைத்துக் கொண்டாலும் இடையிடையே அவர் தனது மனைவிக்கு இழைத்த

அந்தீயைப் பற்றியும் அவரின் தாய் ரகுமத் உம்மாவின் தான்தோன்றித்தனமான கெடுபிடிகளைப் பற்றியும் காதோடு காது வைத்துக் கதைக்கத்தான் செய்தார்கள்.

“நாலஞ்சி வருஷத்துக்கு முந்தி ரகுமத்து தாத்தா மருமகளுக்கு படுகூறுகட்டி புள்ளையப் பறிச்செடுத்தது அல்லா ரகுல் பொறுக்காத பாவமொன்டு.”

“அது மட்டுமல்ல, ரகுமத்து தாத்தா தன்ட விருப்பத்துக்கு காதிக்கோடு நடத்தி மருமகளுக்கு தலாக்கும் வாங்கிக் குடுத்தீக்கிறா.”

“நாட்டிலுள்ள சட்டங்களுக்கு உந்தத் தலாக்கெல்லாம் எடுப்பாது.”

“ரகுமத்து தாத்தா, மருமகள் வந்தா மையத்தக் காட்டாமல் ஈக்கிறத்துக்கும் ஏற்பாடு செஞ்சீக்கிறாவாம்.”

“பணம், பதவி, அந்தஸ்து ஈந்தா எல்லா ஒட்ட ஒடிசலையும் மற்சிக் கொள்ளலாம் என்டத்துக்கு ரகுமத்து தாத்தா நல்ல உதாரணம்.”

“அல்லா போதுமானவன். இதெல்லாத்தயும் அல்லா பாத்துக் கொண்டுதானே ஈப்பான்.”

ஹர் மக்கள், பிரமுகர்கள், அரசியல்வாதிகள் என மையத்து வீட்டுக்கு வந்த பலர் இடைக்கிடையே இவ்வாறு கதைத்த வண்ணம் இருப்பதைக் கேட்கக் கூடியதாக இருந்தது.

மற்றைய நாட்களைவிட ரகுமத் உம்மா மிகவும் உசாராகக் காணப்பட்டாள். தப்பித் தவறி மருமகள் அங்கு வந்தால், அதை உடனே அறிந்து கொள்வதற்கு வீட்டுக்கு வெளியே இரண்டு மூன்று கையாட்களையும் அவள் நியமித்திருந்தாள். அத்துடன் திரைக்குப் பின்னால் இருந்த வண்ணம் மையத்தைப் பார்க்க வருபவர்களை மிக உன்னிப்பாக அவதானித்தபடியும் இருந்தாள்.

சரியாக பிற்பகல் மூன்று மணிக்கே சந்தாக்கு மூடப்பட்டது. அதன் பிறகு சாதிக் ஹாஜியாரின் இறுதி ஹர்வலம் ஆரம்பமானது. பச்சைப் புடவையால் மூடப்பட்டிருந்த சந்தாக்கைச் சுற்றிவர ரோஜாப் பூக்களும் மல்லிகைப் பூக்களும் தொங்கவிடப் பட்டிருந்தன. அன்று காலை முதல் எரிந்து கொண்டிருந்த சாம்பிராணிப் புகையின் வாசனையும் ஊதுபத்தியின் வாசனையும் வீட்டைச் சுற்றி சிறிது தூரம் வரை கூழன்று கொண்டு இருந்தது. சந்தாக்கின் இரு புறமும் உறவினர் இருவர் தமது கைகளில் வைத்திருந்த பன்னீர்ச் செம்புகளால் பன்னீரைத் தெளித்த வண்ணம் நடந்து சென்றனர். இன்னுமொருவர் மிசான் பலகை இரண்டையும் தனது தோளில் வைத்துச் சுமந்து சென்றார். ஆசிக்கின் இளைய தம்பியின் ஒரு கையில் தண்ணீர் கேத்தலும்

மறு கையில் பச்சை மரக்கொப்புகளும் இருந்தன. குடும்ப அங்கத்தவர்கள் நான், நீ என்றவாறு சந்தூக்கை குமந்து சென்றனர். ஆசிக்கும் அவர்களுள் ஒருவனாகக் காணப்பட்டான். சாதிக் ஹாஜியார் மரணமடைந்த நேரத்தில் இருந்தே அவனின் மனம் கவலைப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தது. மருமகன் என்ற அந்தஸ்தை விட்டு ஒரு நண்பன் என்ற அந்தஸ்தூடனேயே அவர் அவனுடன் பழகியிருப்பதை நினைக்க அவனுக்கு அது மேலும் மனவருத்தத்தை அளித்தது. அனீசா உனக்குத்தான் என்று அவர் அவனிடம் சொல்லாவிட்டாலும் அவளை அவன்தான் மனம் முடிக்க வேண்டும் என அவரின் சொற்களும் செயல்களும் அவனுக்கு உணர்த்தி நின்றதை அவன் நன்கறிவான். அது அவ்வாறிருந்தாலும் இந்த விடயத்தில் ரகுமத் உம்மாவை பலரும் குறை சொன்னார்கள். சாதிக் ஹாஜியாரின் செல்வங்கள் ஜெமீலாவுக்கோ அவளது குடும்பத்துக்கோ சென்றடையாமல் இருப்பதற்கு ரகுமத் உம்மா விரித்த வலையாகவே ஆசிக் அனீசா உறவை பலரும் கருதினர். ஜெமீலாவுக்குத் தலாக் கொடுத்துத் தூரத்தப்பட்டதும் அதன் ஓர் அங்கமாகவேதான் என பலரும் கதைத்துக் கொண்டனர்.

மையத்து ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்ட பெருந்திரளான சனக்கூட்டத்தைக் காண ரகுமத் உம்மாவின் உள்ளம் பூரித்தது. அவள் கண்ணுக்குத் தெரிபடும் தூரம் வரை ஊர்வலத்தில் கொண்டு செல்லப்பட்ட சந்தூக்கை வைத்த கண் வாங்காது பார்த்து நின்றாள். அதுவரை மருமகன் வராதது அவளது உள்ளத்தில் இருந்த சமையை ஓரளவு அகற்றி விட்டது. ஊர்வலம் ரகுமத் உம்மாவின் பார்வையில் இருந்து மறைந்ததும் வேகமாக வந்த வேன் ஒன்று, ஊர்வலத்தை மறைத்த வண்ணம் அருகே நிற்பாட்டப்பட்டது. அங்கிருந்து ஜெமீலாவும் அவளது தாயாரும் இன்னும் சில ஆண்களும் இறங்கிக் கொண்டனர். அவர்கள் எல்லோரும் ஜனாஸா ஊர்வலத்தை நோக்கி நடந்து வந்தனர். அவர்களில் ஒருவர் உறக்கக் கத்திக் கொண்டே வந்தார்.

“மையத்து துங்கச்சியும் நாங்களும் பாக்க வேணும்.”

இதைக் கேட்ட ஊர்வலம் ஸ்தம்பிதமாகிப் போக ஊர்வலத்தில் வந்தவர்களிடையே ஒரு சலசலப்பும் ஏற்பட்டது.

அப்பொழுது ரகுமத் உம்மாவின் கட்டளையை ஏற்று வந்த மருமகன் ரவ்தீ ஹாஜியார் முந்திக் கொண்டார்.

“ரோட்டு வச்சி மையத்தைக் காட்டுற வழக்கம் எங்கட குடும்பத்துல இல்ல.”

“நானா, நீங்களும் ஒங்கட குடும்பமும் பாழாப் போக. நீங்க எல்லாரும் சேந்து என்ன இவரிட்ட ஈந்து பிரிச்சி வச்சத்துக்கு இன்னும் இவர் எனக்கு கணவன்தான்.”

“தங்கச்சி, அதெல்லாம் பழய கத. அஞ்சி வருஷத்துக்கு முந்தி சாதிக் மச்சான் ஓங்கலுக்கு முத்தலாக் சொன்னத்தோட முடிஞ்சி போன கத.”

“அவர் எனக்கு முத்தலாக் சென்னது ஊட்டுல வச்சி, கோட்டுல வச்சி அல்ல. சட்டப்படி நான் இன்னும் அவருட பொண்சாதி. நீங்க மையத்தக் காட்டாட்டி நான் சட்டப்படி வந்து மையத்தப் பாப்பேன்.”

“சரி... சரி... மகளே, ஒனக்கு மையத்தத்தானே பாக்க வேணும். எல்லாரும் சந்தாக்க நெலத்துல வைங்கோ.”

ஜெமீலா இருக்கும் இடத்துக்கு வந்த பெரிய மத்திசம், சந்தாக்கைத் தூக்கி வந்தவர்களுக்கு கட்டளை பிறப்பித்தார். அதன்படி சந்தாக்கு நிலத்தில் வைக்கப்பட்டது. அப்போது ரஷீது ஹாஜியார் குறுக்கே வந்து நின்றார்.

“மையத்த ரோட்டுலவச்சி ஆருக்கும் காட்ட வாணாம் என்டது மாமீட கட்டள. அதனால் ஆருக்கும் மையத்த காட்ட நான் உடமாட்டேன்.”

“மாமிக்கு, ஊட்டுள உள்ளவங்களுக்கு மட்டும்தான் கட்டள உடலாம். எனக்கு ஊருள உள்ள அத்தன பேருக்கும் கட்டள உடலாம். அமீன் ஹாஜி, சந்தாக்கத் தொறந்து இந்த மகனுக்கு மையத்தக் காட்டுங்கோ.”

அதன்படி அமீன் ஹாஜியார் சந்தாக்கைத் திறக்க ஜெமீலாவுக்கு மையத்தைப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

ஜெமீலாவின் அழுகையும் ஒப்பாரியும் ஊர்வலத்தில் கலந்துகொண்ட பெரும்பான்மையினரை கவலையில் ஆழ்த்தியது. அதே சமயம் இடையிடையே சிலர் ரகுமத் உம்மாவுக்கு குற்றம் சமத்தியது பலரது காதுகளிலும் விழுத்தான் செய்தது.

ஜெமீலாவுடன் வந்தவர்கள் மையத்தைப் பார்வையிட்ட பின் சந்தாக்கு முடப்பட்டது. அதன் பிறகு இறுதி ஊர்வலம் பள்ளிவாசல் வரை தொடர்ந்து சென்று, சாதிக் ஹாஜியாரின் ஜனாசாவை நல்லடக்கம் செய்து விட்டுக் கலைந்து சென்றது.

ஜனாசாவுடன் சென்ற குடும்பத்தவர்களும் நன்பர்களும் அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்களும் ஜனாசா வீட்டுக்கு மீண்டும் திரும்பி வரும் போது, ஜெமீலாவும் அவஞ்டன் வந்தவர்களும் அங்கேயும் பிரசன்னமானதுடன், அவர்களின் கெடுபிடிகளைக் காட்டவும் தயாரானார்கள். அதிலும் ஜெமீலாவே முக்கிய பங்கு வகித்தாள்.

ஜந்து வருடங்களுக்கு முன்பு சாதிக் ஹாஜியாருடனான தனது குடும்ப வாழ்க்கை, அவரிடம் இருந்து தன்னைப் பிரிப்பதற்கு தனது மாமி செய்த சதிகள், தனது ஒழுக்கம் சம்பந்தமாக அபாண்டமான குற்றச்சாட்டுக்களை சுமத்தி தனது மகளை

தன்னிடம் இருந்து பிரித்து மாமி அவரின் பாதுகாப்பில் வைத்துக் கொண்டமை, சாதிக் ஹாஜியாரின் சொத்து விவகாரம், தனது மகளின் எதிர்காலப் பொறுப்பு என்பவற்றுக்கு மட்டுமல்ல, இன்னும் பல விடயங்களுக்கு அவள் கூடியிருந்தவர்களிடம் நீதி கேட்டு நின்றாள். அவளின் கண்ணீரும், சொற்பிரவாகமும் அவளின் பக்கமே நியாயம் இருப்பதாக அங்கிருந்தவர்களுக்கு உணர்த்தி நின்றாலும் அவர்கள் யாரும் அவனுக்கு ஆதரவாகப் பேசுவதற்கு முன்வரவில்லை. இருந்தாலும் அவர்களின் முகபாவனைகளும் தலையசைத்தல்களும் ஏனைய குறிப்புகளும் அவர்கள் தன்னுடன் இருப்பதை ஜெமீலா புரிந்து கொண்டாள்.

“மாமி, எழுத்துல நான் இன்னும் அவருக்கு மனைவி. அதனால் நாலு மாசமும் பத்து நாள் நான் இத்தா ஈக்க வேணும்.”

இவ்வளவு நேரமும் எதுவும் பேசாமல் இருந்த ரகுமத் உம்மா பாய்ந்து வந்து ஜெமீலாவின் முன் நின்று கொண்டது, இந்த வீட்டில் ஆதிக்கம் செலுத்துவது நானா, நீயா என்பதைக் கேட்பதுபோல இருந்தது.

“அடிசக்கே, வாத்த கேட்டுக் கொண்டு போனவள் வெக்கமில்லாம வந்திட்டாள் இங்க இத்தா ஈக்க.”

“மாமி மரியாதயா பேசுங்கோ. காதி நீதவான் இல்லாம, அடிவருடி ஆலிம் ஒத்தரக் கூப்பிட்டு, அவருக்கு முன்னால் வச்சி ஒங்கலுக்குப் பயந்த மகன் எனக்கு வாத்த சென்னதுக்கு, அது செல்லுபடியாகமாட்டாது. அதனால் அவருக்காக வேண்டி நாலு மாசமும் பத்து நாள் இத்தா ஈக்குற கடம எனக்கு ஈக்கு. அப்பிடி நான் இத்தா ஈக்காட்டி அல்லா என்ன தண்டிச்கவான்.”

“சரி மருமகளே, சரி, நீ இத்தா ஈக்குறத்த யாரும் வானாம் என்டு செல்ல இல்ல. அதுக்கு என்னத்துக்கென் என்ன வம்புக்கு இழுக்கிறாய்?”

“நான் மாமிய என்னத்துக்கென் வம்புக்கு இழுக்க வேணும்? மாமி, நீங்கதான் நான் இந்த ஊட்டுக்கு அடிவச்ச நாளில் ஈந்தே என்னோட வம்பு செஞ்சீங்க. அதப்பத்தியெல்லாம் எனக்குக் கவல இல்ல. ஆனால் அவர் மவுத்தாப் போன இந்த ஊட்டுள ஈந்துதான் நான் ஏன்ட இத்தாக் கடமய நெறவேத்த வேணும். அதுதான் ஊர்வலம்.”

“அந்தப் ஊர்வலம் எல்லாம் இங்க சரி வராது மருமகளே. நீ இந்த ஊட்டுள இத்தா ஈக்கிறதாயீந்தா இங்க ஈற ஆம்புளகள் நான் எங்கென் அனுப்புற. அதனால் நீ ஒன்ட உம்மாட ஊட்டுள இத்தா ஈக்கிறதுதான் நல்லம்.”

“மாமி இது ஏன்ட புருஷன் கட்டின ஊடுவாசல். அவர் சம்பாரிச்ச சொத்து சொகங்கள். அதனால் எனக்கும் ஒரு உரிம இந்த ஊட்டுள ஈக்கு.”

“மருமகளே நீ இப்பிடி வழிக்கு வந்தது மிச்சமே நல்லம். சாதிக் மகன் ஒனக்கு இந்த ஊட்டுள என்ன உரிமயென் வச்சீக்குற எண்டத்த பெருக்கோருக்கு வரச் செல்லிப் பாத்துக் கொள்வோம்.”

ஜெம்லாவும் அவளூடன் வந்தவர்களும் அதற்கிணங்க, ஊர்ப் பிரமுகர்கள் சிலரும் சாதிக் ஹாஜியாரின் சட்டத்தரணியும் அங்கு வர வழைக்கப்பட்டனர். ரகுமத் உம்மா சாதிக் ஹாஜியாருக் குரிய சகல சொத்து விபரங்களையும் உறுதிகளையும் ஆவணங்களையும் எடுத்து வந்து அவர்களின் முன் வைத்தாள். சட்டத்தரணி அவை எல்லாவற்றையும் மிக நுணுக்கமாகப் பார்வையிட்ட பின் அவற்றை சபைக்கு வாசித்துக் காட்டினார். அதன்படி பல கோடி ரூபா பெறுமதி கொண்ட சாதிக் ஹாஜியாரின் சொத்துக்களில் எதுவும் ஜெம்லாவின் பெயரில் இருக்கவில்லை. சாதிக் ஹாஜியாருக்கிருந்த வீடு, எஸ்டேட், தொழிற்சாலைகள், பங்களா என்பவை அஞ்சாவின் பெயரில் இருந்தன. ஒரு சில சொத்துக்கள் ஆசிக்கின் பெயரில் இருந்தன. எஞ்சியவை பொது ஸ்தாபனங்களுக்கு எழுதி வைக்கப் பட்டிருந்தன. ஜெம்லாவுக்குப் போலவே ரகுமத் உம்மாவுக்கும் அவர் தனது சொத்தில் எந்தப் பங்கும் ஒதுக்கியிருக்கவில்லை.

சட்டத்தரணி சகல விடயங்களையும் சபைக்கு அறிவித்த பின் ரகுமத் உம்மாவே முதலில் குரல் கொடுத்தாள்.

“பாத்தியா மருமகளே? நீ உரிம கொண்டாடிக் கொண்டு, இந்த ஊட்டுள இத்தா ஈக்க வந்தத்துக்கு சாதிக் மகன் ஒன்ட பேருள ஒரு துரும்பாவு சொத்தாவது எழுதி வச்சி இல்ல.”

“மாமி, நான் இந்த ஊட்டுள அல்ல, எந்த ஊட்டுளையும் இதுக்குப் பெறகு அவருக்காக இத்தா ஈக்கிறது இல்ல. அவரோட பதினஞ்சி வருஷம் குடும்பம் நடத்தின பொம்புள நான். அதனால எனக்குத் துரோகம் செஞ்ச மனிசனுக்கு நான் என்னத்துக்கென் இத்தா ஈக்க வேணும். அதுக்காக அல்லா என்னத் தன்டிச்சா தண்டிச்சட்டும். உம்மா, நானா, தம்பி எல்லாரும் வாங்கோ. நாங்க போவோம் போறத்துக்கு.”

“அப்பிடிப் போ உம்மா போறத்துக்கு. அது மிச்சமே நல்லம். தலக்கி வந்த ஆபத்து தலப்பாகயோடு போனதென்டு நான் எடுத்துக் கொள்ளுறேன்.”

இதைச் சொல்லும் போது ரகுமத் உம்மாவின் முகத்தில் எள்ளல் ஒன்று பிறந்தது. இதைக் கண்ணுற்ற அஞ்சா யாரும் எதிர்பாராத வண்ணம் முன்னே பாய்ந்து வந்து தனது தாயின் இரு கரங்களையும் பற்றிக் கொண்டாள்.

“உம்மா, நீங்க எங்கயும் போக வானாம். வாப்பாவுக்கான நாலு மாசமும் பத்து நாள் இத்தாவ நீங்க இந்த ஊட்டுளதான் ஈக்க வேணும். வாப்பா ஏன்ட பேரில் எழுதி வச்சூல்ல எல்லாச்

சொத்துகளும் இன்டெய்ல் ஈந்து எனக்குப் போல உம்மாக்கும் சொந்தம்.”

மண்வளச் சொற்கள்

சுபகு	- அதிகாலை நேரத் தொழுகை
உம்மா	- அம்மா
உம்மம்மா	- பாட்டி
ரூஹ்	- உயிர்
மவுத்து	- இறந்து விட்டார்
தாத்தா	- அக்கா
ஹயாத்து மவுத்து	- பிறப்பும் இறப்பும்
மய்யத்து	- பிரேத உடல்
கபுரு	- புதைகுழி
யா அல்லா	- என்னுடைய அல்லாவே
கதீப்	- மார்க்க அறிஞர்
மோதீன்	- பாங்கு சொல்பவர்
ஜனாசா	- பிரேதம்
வாப்பம்மா	- பாட்டி
நாப்பதாம் கத்தம்	- மதச்சடங்கு
சபூர்	- பொறுமை
காதிக்கோடு	- இஸ்லாமிய விவாகரத்து நீதி மன்றம்
தலாக்கு	- விவாகரத்து
முத்தலாக்	- முன்று தலாக் (விவாகரத்து)
பெரிய மத்திசம்	- பள்ளிவாசல் பரிபாளன சபைத் தலைவர்
சந்தாக்கு	- சவப்பெட்டி
இத்தா	- மார்க்கக் கடமை

நன்றி - ஜீவநதி

உலக நிலையில் சீருக்கதை தரம் ஒன்றிய வடிவமாகும். பின்னவீனத்துவச் சூழலில் மேலும் பரிசோதனைக்கு உட்படுத்தப்படும் வடிவமாகவும் அது அமைந்து வருகின்றது. அத்தகைய ஒரு பிரக்ஞையை உள்ளடக்கியதாக உ.நிசாரின் ‘பச்சை மனீதன்’ சீருக்கதை அமைந்துள்ளது. அத்துடன் அண்மைக் காலத்தைய அறிவியல் தகவல்களும் அதனுள் உள்ளடக்கப் பட்டுள்ளன.

பல்வேறு எதிர் விசைகளின் மத்தியிலும் நல்லவை உயர்ப்புக் கொள்ளும் என்ற கருத்தியல் இத்தொகுப்பில் உள்ள ஏனைய சீருக்கதைகள் எங்கும் விதைகளாகவும் தளர்களாகவும் நீட்சி கொண்டுள்ளன.

உ. நிசாரின் வாழ்தல் நயப்பும் (Optimism) செவ்விய நம்பிக்கைகளும் புனைவு களளங்கும் விரவியுள்ளன. அவருக்கு எமது வாழ்த்துக்கள்

பேராசீரியர் சபா. ஜெயராசா,
தலைவர்,
கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்,
கில. 07,
57வது, ஒழுங்கை,
கொழும்பு 06.

ISBN 978-955-0503-04-9

9 789550 503049

விலை ரூ. 275/-